AVIOPUOLISOT

AVIOPUOLISOT

KIRJOITTANUT
TOHTORI MARIE STOPES

SUOMENTANUT
N. V:RI

KOLMAS PAINOS

PORISSA
SATAKUNNAN KIRJATEOLLISUUS OY.

Satakunnan Kirjateollisuus
Oy:n kirjapaino, Pori 1926

TÄMÄ KIRJA

on tarkoitettu naimisiin aikoville sekä naimisissa oleville neuvonantajaksi avioelämän alalla esiintyvissä kysymyksissä. Se on, kuten tekijä alkukielisen teoksen nimilehdellä sanoo, esitys avioelämän probleemin ratkaisemiseksi.

Kirjan tekijä, tri Marie Stopes on filosofian tohtori sekä Lontoon että Münchenin yliopistoissa sekä jäsen m.m. Lontoon yliopiston collegiossa, Englannin Kansallisessa Kirjallisuuden Seurassa ja Linnéan Seurassa.

Ensimäinen painos tästä kirjasta ilmestyi Englannissa maaliskuun 26 p:nä 1918, saavuttaen heti niin suuren menekin, että vuoden 1921 keskivaiheilla siitä oli otettu jo 9 kokonaan uutta painosta sekä sitäpaitsi 6 ylimääräistä uusintapainosta, jotka yhteensä käsittivät kokonaista 141,000 kappaletta. Saman ajan kuluessa oli se ehtinyt vielä ilmestyä, paitsi alkukielellään, ranskan-, tanskan-, ruotsin-, saksan- ja hollanninkielillä.

Suomentaja.

MITÄ KIRJASTA ON SANOTTU.

Lontoon yliopiston filologian professori E. H. Starling on kirjan tekijälle lähettänyt seuraavan kirjeen:

Lontoo, marrask. 23 p:nä 1917.

Parahin Tri Stopes!

Sellaisen neuvonantajan tarve, jonka Te olette antanut, on päivänpolttava. Kun kaikki käy ympäri, on ihmisen vaisto sittenkin riittämätön ratkaisevasti määräämään esiintymisemme yhteiskunnassa, ja opastusta korkeammassa fysiologisessa toiminnassa, joka tarkoittaa suvun jatkamista, tarvitaan vähintäin yhtä hyvin kuin syömisessä ja juomisessakin. Ainoa erotus on vain siinä, että edellisessä tapauksessa tämä opastus voidaan siirtää myöhempään ikään. Ei ole epäilystäkään siitä, että parempi on hankkia tietoja tässä suhteessa opetuksen kautta kuin sellaisten kokemusten avulla, jotka melkein aina ovat likaisia ja joihin liittyy vaara sekä yksilön että perheen terveydelle.

Tällä hetkellä merkitsee meidänkin maallemme tavattoman paljon se, että avioliitot tulevat siunatuiksi — sekä lapsilla, onnella että työvoimalla (ja nämä kolme kuuluvat hyvin läheisesti yhteen). Jos teidän kirjanne edistäisi asioita tässä suhteessa, ei se suinkaan olisi suotta kirjoitettu.

Suurimmalla kunnioituksella:
Ernst H. Starling.

ESIPUHE.

Kirjoittanut Jessie Murray.

Tässä kirjasessaan on tri Marie Stopes puuttunut asiaan, jota yleisesti pidetään niin pyhänä, ettei siitä katsota voitavan puhua täysin avosydämisesti. Osa vakavista ja arkaluontoisista ihmisistä kauhistunee tällaista pienimpiin yksityisseikkoihinkin ulottuvaa avomielisyyttä ja pitänevät sitä "vaarallisena" siksi, että se muka antaa vain ravintoa kevytmielisten luonteiden likaiselle mielikuvitukselle. Juuri tämä pelko onkin syynä siihen, että aviolliset menot näin kauan on pidetty täydellisinä salaisuuksina.

Nyt on kysymys vain siitä, onko tätä salaperäisyyttä jatkunut jo liian kauan. Onko sitä jo jatkunut niin kauan, että se uhkaa kadottaa alkuperäisen merkityksensä suojella yleistä moraalia? On varmaan useita, jotka epäilemättä vastaavat tähän myöntävästi. Näiden ihmistuntemus sanoo, että aikaansaadaan vähintäin yhtä paljon vaaroja vaikenemalla tässä asiassa kuin puhumalla suoraan. Kaikki riippuu siitä, kuinka asia esitetään.

Niiden, jotka paheksuvat tällaisen kirjan julkaisemista senvuoksi, että sen kautta annettaisiin likaisille luonteille ravintoa, tulee ottaa huomioon, että tällaista ravintoa antavat ja ovat antaneet jo kauan vallan liian paljon määrätynlaiset pilalehdet, roskaromaanit, vieläpä eläväinkuvain- ja muutkin teatterit. Voi päinvastoin olla hyödyksi, että sellaiset luonteet, jotka näitä asioita ovat tähän saakka harrastaneet edellämainitulla tavalla, saavat asioitten suhteen uutta valaistusta.

Toiselta puolen on vakavia ja puhdassydämisiä nuorukaisia, jotka mielellään tahtoisivat tietää, mitkä velvollisuudet avioliitossa tulevat heidän osakseen, ja kuinka he parhaiten voisivat valmistautua ne täyttämään. Korkeintaan harvoilla on edes vähäisintäkään selvyyttä tässä suhteessa. Ja vain aniharvat tietävät, mistä he saisivat sen avun, jota he etsivät.

He väistävät mauttomia ja likaisia tiedonlähteitä, joita niin helposti on löydettävissä, ja epäilevät lähestyä niitä lähteitä, joiden hyveitä ja sopivaisuutta he kunnioittavat. Sillä he tietävät, että he viimemainitulta taholta saavat ainoastaan epätäydellisiä ja peitettyjä totuuksia, joista ei ole suurtakaan hyötyä.

Tohtori Stopes on tahtonut auttaa tällaisia etsijöitä, ja aivan varmaan tulevat nämä lämpimästi tervehtimään hänen kirjaansa. Se on tarkoitettu ehkäisemään monia niistä erehdyk-

sistä, jotka hävittävät rakastavaisten ihmisten onnen heti kun he ovat ehtineet mennä naimisiin. Vaikkei se muuta saisikaan aikaan, olisi se sittenkin todella arvokas.

Mutta on vielä eräs sitäkin tärkeämpi näkökohta, joka on otettava tarkastettavaksemme, nimittäin avioliiton vaikutus lapsiin. Kaikissa sivistyneissä maissa on edesvastuuntunne nousevan polven suhteen huomattavasti kasvanut. Kysymys lapsen sekä ruumiillisesta että henkisestä kasvatuksesta on meidän päivinämme yhä enemmän alkanut kiinnittää yleistä huomiota puoleensa. Opettajat, lääkärit, politikot, ihmisystävät, vieläpä vallan tavalliset vanhemmatkin keskustelevat loppumattomiin sekä suurista että pienistä lapsenkasvatusta koskevista kysymyksistä. Kaikki tuntuvat olevan yksimielisiä siitä, että ensimäiset seitsemän vuotta ihmisen elämässä ovat kasvatuksen kannalta tärkeimmät. Näiden vuosien kuluessa luonnetta kasvatetaan ja muokataan. Näiden vuosien kuluessa lapsi ottaa vastaan syvimmät ja lähtemättömimmät vaikutelmansa, joko sitten ehkäisevästi taikka edistävästi vaikuttavat — mutta aina sellaiset, jotka antavat kehitykselle määrätyn suunnan, sellaisen, joka voi kestää koko elämän ajan.

Ennen kaikkea on se näiden ensimäisten vuosien kuluessa, jolloin vanhemmat näyttelevät kaikkein merkityksellisimmän osan lasten sisäisessä elämässä, ei tosin niin paljon suoranaisilla

suullisilla varoituksilla ja käskyillä kuin hienommilla vaikutuskeinoilla: eleillä, äänensävyllä ja kasvojen ilmeillä. Minkä nuorempi lapsi on, sen suurempi on vaikutus tällaisilla alkuperäisillä ilmaisumuodoilla. Tämä tapahtuu yhtä paljon silloin, kun ilme taikka ele kohdistuu lapseen itseensä, kuin silloinkin, kun se kohdistuu jompaankumpaan vanhemmista taikka heidän lähimpiin ystäviinsä — tämä kaikki yhtä hyvin silloin, kun lapsi makaa kätkyessään, leikkii lelujensa kanssa taikka on näköjään syventynyt kuvakirjoihinsa.

Eikö olekin mitä suuriarvoisinta, että nämä ensimäiset vaikutelmat jäävät kauniiksi? Emmekö siis ilolla tervehtisi kaikkea sellaista — kuten esimerkiksi tällaista kirjaa — joka avustaa meitä tekemään nousevan polven elämän niin kauniiksi ja sopusuhtaiseksi kuin se suinkin molemminpuolisella rakkaudella ja ymmärtämyksellä voidaan muodostaa?

Vuosisatainen taistelu "alhaisempien" ja "korkeampien" taipumuksien, alkuperäisen, eläimellisen luonnon ja ihmisen altruistisen ja eetillisen käsityskyvyn välillä on kerta toisensa jälkeen taisteltu jokaisessa sielussa ja jokaisessa avioliitossa.

Meidän tulee oppia selvemmin käsittämään, että näitä alempia viettejä ei koskaan voida eikä koskaan saakaan tukahduttaa, vaan tulee ne koettaa alistaa korkeampien pyrkimysten hallit-

taviksi. Ei voida toivoakaan mitään sopusointuisuutta niinkauan kuin meissä elävä voima unohdetaan ja väkipakolla sidotaan.

Tri Stopes esittää muutamia sangen merkityksellisiä biologisia hypoteeseja, joita on vaikea torjua. Tosin tarvittaisiin laajempia havainnon tekoja, jotta voitaisiin täysin vahvistaa — taikka sitten kumota — hänen kirjassaan esiintyvät väitteensä naisten sukuvietin jaksottaisesta esiintymisestä. Minun omat kokemukseni näyttävät kyllä vahvistavan ne.

J. M. M.

TEKIJÄN ESIPUHE.

(Alkukielen yhdeksänteen painokseen.)

Paremmin kuin koskaan ennen tarvitaan meidän päivinämme onnellisia koteja. Toivoisin voivani tällä kirjasellani lisätä niiden lukumäärää ja siten osaltani palvella isänmaatani. Tarkoitukseni on lisätä avioliiton iloja ja osoittaa kuinka paljon suruja voidaan välttää.

Meidän päivinämme rakennetaan valtakuntaa varmimmin sillä, että vahvistetaan sen kansalaisten avioliittoelämää. Perustus on heikko ja vaarallinen, jos monet avioliitot ovat onnettomia. Ja avioliitot ovat todella nykyaikana paljon onnettomampia kuin miltä ne päältäkatsoen näyttävät — varsinkin keskiluokan keskuudessa. Liian monet, jotka menevät ilon ja onnen toivossa naimisiin, pettyvät katkerasti, ja vapautta huudetaan yhä kovaäänisemmin. Mutta ne, jotka enimmän huutavat, eivät useimmissa tapauksissa huomaa, että heidän oma kykenemättömyytensä on useammin ollut onnettomuuden syynä, kuin "avioliiton ies".

Koskaan ei ole *helppoa* tehdä avioliittoansa paratiisiksi. Itsekäs ja henkisesti vajavainen ei

siihen kykenekään. Taitoa tarvitaan ja olosuhteiden ollessa sellaiset kuin ne nyt ovat, on tämä taito melkein saavuttamattomissa niiltä, jotka sitä parhaiten tarvitsisivat.

Avioelämän kysymykset ovat tavattoman monimutkaisia, ja niiden selvittelemisessä vaaditaan sekä harrastusta että tieteellisiä tutkimuksia.

Minulla on avioelämäkysymyksen suhteen sanottavana sellaista, jota — sikäli kuin tiedän — ei ennen ole sanottu julkisuudessa, ja jota pidän suurimerkityksellisenä miehille ja naisille, jotka haluavat todella ihanteellista avioelämää.

Tämä pieni kirja on vähemmän tieteellinen teos kuin harras yritys helposti tajuttavassa muodossa esitellä pitkien ja monipuolisten tutkimusteni tuloksia. Esittämäni tiedot perustuvat suureksi osaksi omiin huomioihini erilaisissa asemissa olevien miesten ja naisten antamiin luotettaviin lausumiin sekä pitkäaikaisten opintojen avulla koottuihin tosiseikkoihin.

Oma esitykseni avioelämän vuosisatoja vanhan kysymyksen selvittämiseksi sisältyy pääasiassa kirjan neljänteen, viidenteen ja kahdeksanteen lukuun. Muissa luvuissa olen toivoakseni esittänyt oikean kuvan siitä, minkälaisen oikean ja ihanteellisen avioliiton tulee olla.

Koko teos on kirjoitettu yksinkertaisesti, huomioonottaen tavalliset oppimattomatkin lukijat, mutta on siinä silti sellaistakin, jonka uskon ole-

van uutta niillekin, jotka ovat harjoittaneet opintoja avioelämän ja ihmisen fysiologian tutkimiseksi. Näitä huomioitani aijon myöhemmin täydentää ja kirjoittaa niistä tyhjentävämmän ja tieteellisemmän esityksen.

Minä puhun tässä ainoastaan niille — ja kaikesta roskakirjallisuudesta huolimatta muodostavat ne kuitenkin enemmistön — jotka ovat kutakuinkin normaaleja, jotka ovat naimissa taikka aikovat mennä naimisiin, ja jotka haluavat tehdä avioliittonsa onnelliseksi kuitenkaan tietämättä, miten sen sellaiseksi tekisivät.

Varovaiset ja sovinnaiset ihmiset eivät katsone tarpeelliseksi syventyä yksityiskohtaisesti elimistömme monimutkaisimpaan toimintaan. He kysyvät: eivätkö vaistot riitä? Ei, vastaan minä. Vaistot *eivät* riitä. Kaikessa muussakin inhimillisessä toiminnassa on osoittautunut paikkansapitäväksi, että harjoituksella ja menettelytavoilla on ratkaiseva merkitys. Asianlaita on, kuten tri Saaleby kerran on viisaasti sanonut, että kissa tietää miten hän hoitaa, ruokkii ja kasvattaa poikasensa, mutta ihmisäiti, hänpä sitä ei tiedäkään, ennenkuin on siihen harjaantunut joko suoranaisesti taikka oppimalla muilta äideiltä. Kissaa johtaa tehtävänsä suorituksessa hänen vaistonsa, mutta ihmisäidin täytyy harjoitella ennenkuin hän voi kunnolleen täyttää monimutkaisen velvollisuutensa tässä suhteessa.

Sama on laita avioelämästä puhuttaessa. Meidän kehittyneenä aikakautenamme ovat vanhat perinnäistavat ja syvä alkuperäinen käsitys molempien sukupuolien tarpeista hävinneet, ja vain joku sekava, epäpätevä laverrus väliin rikkoo häpeällisen hiljaisuuden. Siellä täällä, perheissä, joissa on terveet tavat, saavat nuorukaiset ja tytöt tietää osan avioliiton salaisuuksista, mutta enimmällä osalla kansasta ei ole edes aavistusta suurimmasta inhimillisestä taidosta — taidosta rakastaa. Muuten niin edistyneessä lääketieteellisessä tutkimuksessakin on hämmästyttäviä aukkoja, laiminlyöntejä ja — vieläpä suoranaisia tosiasioiden vääristelyjäkin.

Ensimäisessä avioliitossani sain minä kokea niin kauhistuttavan kalliisti kokemattomuuden avioelämän alalla, että katsoin suorastaan velvollisuudeksi saattaa näiden kokemusten antamat opetukset ihmisten tietoon. Tästä pienestä kirjasesta tulevat terveet ihmiset toivottavasti löytämään avaimen siihen onneen, joka pitäisi olla jokaisen osana tässä maailmassa. Se onkin jo muutamille osoittanut tien onneen ja minä uskon, että se tulee säästämään monet aviopuolisot pettymyksiltä ja toivottomassa pimeydessä tarpomiselta.

Mainitessani vain jonkun niistä monista, joiden ystävällinen apu niin suuressa määrin on edistänyt tätä työtäni, tekisin väärin muita koh-

taan, kaikkein nimeäminen taas olisi vain nimiluettelo. Kuitenkin on eräs, jota useasti olen halunnut julkisesti kiittää, ja hän on Humphrey Verdon Roe. Minä en kiitä häntä hänen erikoisessa asemassaan minun rakastavana ja rakastettuna miehenäni, vaan kiitän häntä avoimena ja miellyttävänä ystävänäni. Vaikka hän ei tavannutkaan minua niin aikaisin, että olisi voinut avustaa minua itse kirjani teossa, on hänen harrastuksensa kuitenkin ollut minulle arvaamattomaksi hyödyksi auttaessaan minut oikeaan ilmakehään tätä työtä valmistaessani.

Niiden monien kysymysten joukossa, joita lukemattomat kirjeenkirjoittajat minulle ovat esittäneet, on erikoisesti kaksi, joilla katson olevan tärkeämmän merkityksen. Useimmat ovat toivoneet, että laajentaisin yhdeksättä lukua muutamilla käytännöllisillä neuvoilla. Tämän toivomuksen olen jo täyttänyt julkaisemalla asiasta kokonaan erillisen kirjan.

Vaikka minä useilta uskonnollismielisiltä opettajilta eri tahoilta maata olen saanut kirjastani sen suurimmalta osalta lämpimän tunnustuksen, ovat muutamat kirkon edustajat lausuneet arvelunaan, että minä — erikoisesti yhdeksännessä luvussa — olen kirjoittanut puhtaasti tieteellisiä näkökohtia silmälläpitäen — siis näkökohtia, jotka eivät ole sopusoinnussa heidän katsantokantansa kanssa.

Tiede ja uskonto ovat niin kauan koonneet

erilaisia, jopa suorastaan toisillensa vihamielisiä joukkoja lippujensa alle, että puhdasoppisen uskonnollisen miehen lieneekin vaikea käsittää, että minä julistan uutta aikakautta, jolloin tiede ja uskonto voivat yhtyä. Minä toivoisin voivani palavin sanoin todistaa maailmalle, että ne kuuluvat yhteen. Ei senvuoksi, että minä kuuluin aineelle ja ajallisuudelle, kun kirjoitin tämän kirjan ja erikoisesti sen yhdeksännen luvun, vaan senvuoksi, että olen täysin vakuutettu siitä, että olen osa ikuisuudesta. Minun mielestäni on tänään vain osa ikuisesta elämästäni.

Minä en voi eroittaa ajallisuutta ijäisyydestä, enkä tätä maailmaa tulevasta siten kuin muutamat uskonnolliset ihmiset näyttävät voivan. Minusta on ruumiini välikappale kuolemattoman sieluni palveluksessa, vaikkakaan ei täysin sen määrättävissä. Minusta tuntuu siltä kuin puhdasoppiset uskonnolliset ihmiset olisivat vallan liian taipuvaisia eroittamaan tulevan elämän nykyisestä ja kohdistamaan järkensä käskyistä huolimatta kaikki ponnistuksensa sen tulevan elämän hyväksi, joka seuraa tätä nykyistä. Minä en usko Jumalan tahtovan, että me tekisimme hänen töitään, vaikka hän onkin meille antanut paremman järjen kuin muille luomilleen.

I.

SYDÄMEN HALU.

"Jumalatar opetti hänet ymmärtämään, mitä sana rakkaus merkitsee — sana, jonka monet päästävät huuliltaan, mutta jonka vain harvat tajuavat. Kiitos olkoon jumalattaren ja sen ihannekuvan, jonka mies hänestä oli saanut, että hän käsitti sen merkityksen olemuksemme uudeksi aluksi, jalommaksi taimeksi, joka istutetaan hyvään ja hedelmälliseen maahan aistien elämänmahlojen kuohuessa ja sielujen sulautuessa yhteen tässä koko luonnon käsittävässä yhtymisessä. Todella onnekas näky maan pojille ja tyttärille, jumalainen lupaus jostakin sellaisesta, joka on enemmän kuin onni. Sillä se lupasi viedä meidät sellaisina kuin olimme kieltäymyksen kallioitten ja aistillisuuden pyörteiden kautta luomaan uutta sukukuntaa, jonka jalouden silloin vain hämärästi aavistimme." — George Meredith: "Diana tienhaarassa".

Jokainen sydän halajaa puolisoa. Jostakin syystä, jota minä en kylläkään pysty selittämään, on meidät luotu sellaisiksi, ettemme tunne itseämme yksinämme täydellisiksi. Ei mies enempää kuin nainenkaan yksin voi tuntea tyy-

dytystä määrättyjä inhimillisiä toimia suorittaessaan — mies enempää kuin nainenkaan ei voi yksinänsä luoda uutta elävää olentoa. Tämä totuus, joka kuvastuu jo meidän olemustemme ulkonaisista eroavaisuuksista, vaikuttaa koko olemukseemme ja antaa sille väriä. Ei ole mitään, mitä niin kiihkeästi haluaisimme, kuin yhtymistä toiseen sieluun ja sitä itsemme täydellistymistä, jonka tällainen yhtyminen saa aikaan.

Kaikissa nuorissa ihmisissä, joissa ei ole mitään perinnöllisiä vikoja, herää tämä sama kaipuu aina yhtä terveenä ja kauniina.

Kypsymisvuosien unelmien ja ruumiillisten mullistusten mukana saa jokainen nuorukainen ja nuori nainen nämä inhimillisen vaiston ihmeelliset ja voimakkaat herätteet. Heidän puhtaasti ulkonaiset eroavaisuutensa, jotka silloin alkavat saavuttaa määrätyn muotonsa, muuttuvat kummankin mielikuvituksessa joksikin salaperäiseksi, kiehtovaksi ja suloiseksi. Erilaisuudet yhdistävät ja sitovat yhteen miehen ja naisen. Heidän syleilyssään yhtyvät ne tuhannet mittaamattomissa avaruuksissa välmehtivät langat, jotka ovat hienommat kuin hienoinkaan hämähäkin seitti, hauraammat kuin säveltenkin aallot. Ne ovat välkkyviä lankoja, välkkyvämpiä kuin sateenkaari taivaalla siksi, että ne ovat saaneet kimalteensa itse sielujen aaltoilusta.

Vaikka nuori mies yrittäisikin kätkeytyä kyynillisyyden, maailmallisuuden taikka sulkeutuneisuuden naamariin, ei hän silti voi estää sieluansa synnyttämästä alati toistuvia kauniita kuvia elämästä ikuisen elämänkumppalin rinnalla. Jokainen sydän tuntee vaistomaisesti, että vain puoliso voi herättää ne voimat, joita piilee ihmisen sielussa, taikka vain puoliso voi antaa hellän hymyilyn kaikelle sille lapsellisen hyvälle ja ihanalle, joka säilyy hopeanhohtoiseen vanhuuteen saakka.

Puolisoa etsiessään etsii ihminen ymmärtäväistä sydäntä, jonka verhona on sorea ruumis — erilainen kuin omansa.

On aivan varmasti hyvin vähän sellaisia ihmisiä, jotka menevät naimisiin edes toivomatta onnea. Mutta kaikkein useimmat paljastavat katseensa kirkkaudella ja liikkeittensä eloisuudella, että he avioliiton kautta toivovat astuvansa uuteen ihanaan olotilaan — vaikka he kuinka koettaisivat sanoin taikka kyynillisyyden naamarein verhota kainot toivomuksensa. Kihlautuneiden suudelmat ja kädenpuristukset ovat niin riemuntäyteisiä ja kiihoittavia, että ne saavat veren kuohumaan kuin tulisen viinin. Rakastuneet lukevat runoutta ja kuuntelevat ihastuneina sitä soittoa, joka kajahtelee heidän valtimoittensa reippaasta laulusta, ja toistensa silmissä näkevät he maailman kauneuksien heijastelun. Autuaassa hurmiossaan uskovat he aivan

luonnollisesti, että vaikka he seisovatkin elämän kynnyksellä, ovat he vielä vain onnen esikartanoissa mitä heidän kokemuksiinsa sielujen yhtymisessä tulee.

Minkä tunteellisempi, haaveellisempi taikka ihanteellisempi nuori mies taikka nainen on, sen suurempaa halua hän tuntee saada sulautua yhdeksi sisarsielunsa kanssa. Mutta joka ainoa, vieläpä yksinkertaisimmat arkisielutkin tuntevat suuremmassa taikka pienemmässä määrässä samaa kaipuuta. Tunnemmehan lukemattomia kertomuksia siitä, kuinka vakavinkin liikemies, olkoon, että hän toimissaan menestyisi kuinka hyvin, tuntee itsensä vain vaivaiseksi raajarikoksi vaimon puutteessa. Edward Carpenter on kuvannut tätä kaipuuta seuraavasti:

"Kunpa olisi joku toinen ihminen, jonka kanssa voisi avoimesti vaihtaa ajatuksiaan, jolta ei tarvitsisi mitään salata; ihminen, jonka ruumis olisi yhtä rakas kuin omani; ihminen, jonka läheisyydessä jokainen itsekäs ajatus ja tietoisuus siitä mikä on sinun, mikä minun, kuolisi itsestään; ihminen, jonka sielussa omat ajatuksensa voisi valaa uudelleen selvitettyinä ja valaistuina; ihminen, jonka sisin minä oman sisimpäni kanssa olisi säännöllisessä myötätuntoisessa kosketuksessa elämän kaikissa riemuissa ja suruissa — se on varmaankin yksi sydämemme rakkaimmista toivomuksista —."

On mahdollista, että joku, joka tämän kirjan

lukee, huomauttaa, ettei hän koskaan ole tuntenut tällaista kaipuuta olla osana siinä kolminaisuudessa, joka yksin muodostaa ihmisen olemuksen korkeimman ja täydellisimmän ilmaisumuodon. Jos niin on, voi olla, että hän sairastaa todellista sairautta, jota kutsutaan sukupuoliseksi tunnottomuudeksi. Sellaiseksi kutsutaan perinnöllistä välinpitämättömyyttä toista sukupuolta kohtaan, toisin sanoen inhimillisen hellyydenkaipuun puutetta, joka tavallisesti esiintyy asianomaisen olematta siitä tietoinen. Mutta saattaa olla niinkin, että sellaisella luonnottomuudella on syvemmät juurensa. Neuvoisin sellaista henkilöä lukemaan esimerkiksi kuuluisan sveitsiläisen professorin August Forelin kirjan "Sukupuolikysymys" (joka on suomeksikin käännetty). Asianomainen saattaisi silloin mahdollisesti havaita mitä lajia ihmissuvun monista erilaisuuksista hän edustaa. Minun kirjaani sitävastoin hänen ei pidä lukea, sillä se on kirjoitettu tavallisista ja tavallisille miehille ja naisille, jotka eivät tyydy elämään yksin, vaan kaipaavat yhtymistä toiseen, ei vain syventääkseen ja rikastuttaakseen omaa elämäänsä, vaan myös luodakseen uutta elämää.

On kyllä vuosisatojen kuluessa esiintynyt tapauksia, jolloin jotkut ihmiset ovat voineet tukahduttaa luonnollisen puolisokaipuunsa, vieläpä pitäneet naimattomuutta korkeimpana ihanteenaan ja saarnanneet sen puolesta. Siellä,

missä tämä ihanne on saavuttanut jaloimman ilmaisumuotonsa ja todella osoittautunut korkeimmaksi on siitä ollut seurauksena kaikkea käsittävä rakkaus rajoitetumman kotiin ja lapsiin kohdistuvan rakkauden asemasta. Monet pyhimykset ja viisaat, uudistajat ja jumaluusoppineet, ovat muodostaneet elämänsä tämän ihanteen mukaiseksi. Mutta tällaiset yksinäiset ilmiöt eivät kelpaa esimerkiksi ihmiskunnalle kokonaisuudessaan, sillä he ovat joka tapauksessa sellaisia, jotka ovat suurelta valtatieltä syrjässä. He ovat elämänpuun oksia, jotka kukkivat, mutta eivät kanna hedelmää.

Asianlaita on nimittäin sillä tavalla tässä maailmassa, että meidän sielumme ei ainoastaan hallitse ainetta, vaan on myöskin aineesta riippuvainen, sillä se tarvitsee sitä voidakseen esiintyä. Niinkauan kuin me olemme ihmisiä, tarvitsemme me ruumiin, ja ruumis on yhtähyvin kemiallisten ja fysiologisten lakien alainen kuin henkistenkin.

Jos ihmissuku kokonaisuudessaan ryhtyisi noudattamaan sitä ihannetta, että äärimmäisyyteen saakka kartettaisi kaikkea ruumiillista, olisi puhe ihmiskunnasta ja sen olemassaolosta pian lopussa.

Kuitenkin me olemme ihmisiä. Kaikki me elämme määrättyjen lakien alaisina, joista vain osan ymmärrämme, mutta joista suurin osa meille edelleenkin on tuntematonta. Täydellisin

ihminen on se, oli hän sitten mies taikka nainen, joka tieten taikka tietämättään tottelee olemuksemme syviä fyysillisiä lakeja antaen ruumiinsa auttaa sielua niin paljon kuin voi ja estää niin vähän kuin voi. Henkinen elämämme kärsii siitä, jos ruumistamme hoidetaan huonosti, jos sitä laiminlyödään taikka käytetään väärin. Jos me joko taitamattomuudessamme taikka huolimattomuudessamme itseämme kohtaan rikomme luonnon peruslakeja vastaan, häviää elämästämme samalla yleinen sopusointuisuus. Nykyinen ahdasmielinen kieltäymysaate pyrkii kehittämään sielua tukahuttamalla sen fyysilliset vaistot sensijaan, että käyttäisi niitä hyvällä.

Mutta minä tahtoisin väittää, että me olemme syntyneet tähän maailmaan muodostaaksemme aineen sielumme ilmaisumuodoksi — että on liian rohkeata nousta sotaan aineellisen olemuksemme ikivanhoja lakeja vastaan. Se, joka niin menettelee menettää tietämättään sen ilon, jonka synnyttää uuden luomisihmeen saaminen päivänvaloon.

Käyttääkseni helposti käsitettävää esimerkkiä vertaan kahta eri sukupuoleen kuuluvaa ihmistä kahteen erinimisellä sähköllä ladattuun paristoon. Niinkauan kuin nämät pysyvät erillään on niissä piilevä sähkövoima luonnollisesti merkityksetön, mutta kun ne yhtyvät, syntyy luonnollisella tavalla oikea voima ja kipinä, lämmön

ja valon säde syttyy näiden välillä. Sellaista on rakkaus.

Rakastetun ruumiista, jota ikivanha luomisvaistomme pakottaa meidät halajamaan, sinkoaa se ihmeitätekevä kipinä, joka ei ainoastaan synnytä uutta elämää vaan myöskin laajentaa näköpiiriämme inhimillisen mieltymyksen ja syventyneitten elämänkäsitysten muodossa tavalla, jota yksinelävä sielu ei voi koskaan saavuttaa.

Useat väittänevät tätä lukiessaan, että he ovat harjoittaneet ruumiillista yhdyntää havaitsematta silti näitä sielullisia vaikutuksia, ehkäpä vielä tuntematta edes onnea. Jos niin on, saattaa se johtua siitä, että tällaiset henkilöt joko tieten taikka tietämättään ovat rikkoneet joitakin niitä lakeja vastaan, jotka ohjaavat miehen ja naisen välistä rakkautta. Saammehan viulustakin oikean äänen vain ohjaamalla käyrää oikein — samoin myös voimme kohota ylemmälle tasolle vain siten, että noudatamme luonnon lakeja alemmalla tasolla.

II.

SAMENTUNUTTA ILOA.

”Rakkaus vaatii lepoa, rakkaus tahtoo uneksia; se ei voi elää meidän aikamme ja persoonallisuutemme pirstaleilla.”

Ellen Key.

Nuori mies ja nainen menevät naimisiin onnesta uneksien ja vakuutettuina siitä, että ainakin *he* ovat löytäneet sen ainoan, joka voi jatkuvasti antaa heille kaipaamaansa ymmärtämystä ja hellyyttä.

Aluksi — aikana, jota kutsutaan kuherrusajaksi — tuottaa eräänlaisen vapauden uutuudenviehätys ja avioliiton siteiden suloisuus useimmiten todellista onnea. Kuinka kauan se säilyy? Vallan liian usein huomattavasti pienemmän ajan, kuin tavallisesti ollaan taipuvaisia myöntämään.

Avioliiton ensimäisessä ilonhuumauksessa eivät nuoret vielä tiedä — taikka tietävät liian vähän — toistensa perusluonteista. Sukupuolinen vetovoima — ei ainoastaan ihmisten vaan eläintenkin keskuudessa kaikkialla maailmassa

— perustuu kummankin yhteenliittyvän erilaisuuteen. Nähtävästi he eivät huomaa, että juuri tämä erilaisuus, joka vei heidät yhteen, jonkun ajan kuluttua alkaa vaikuttaa eroittavana voimana. Mutta niin kauan kuin ensimäinen kuvitelma, että aviopuolisot ymmärtävät toinen toistansa, pysyy todellisena alati uudistuvin ilon väristystä tuottavin havainnoin, ovat näiden elämysten vaikutelmat siksi vaikuttavat ja ihanat, että rakastuneet eivät huomaakaan sitä, että heiltä puuttuu molemminpuolisen tuntemuksen kova maa jalkainsa alta. Tosin saattaa onnellisimmillakin puolisoilla olla erilaiset tapansa ja käsityksensä uskonnosta, politiikasta ja asioista yleensäkin, mutta sellaiset eroavaisuudet voidaan vähäisellä molemminpuolisella hyvällä tahdolla, kärsivällisyydellä ja älyllä tasoittaa, koska kaikissa asioissa on olemassa keskitie, jolla eri mielipiteet voivat yhtyä. Ihmiset ennen heitä, miten erilaisen katsantokannan he ovatkin eri asiain suhteen ottaneet, ovat jokatapauksessa niitä jo monasti ja perinpohjaisesti tuumineet, penkoneet edestä ja takaa, sukupolvesta sukupolveen.

Mutta paljon tärkeämmän ja laajakantoisemman sukupuolikysymyksen suhteen vallitsee vielä sellainen taitamattomuus, joka on laaja kuin koko maailma ja syvä kuin kadotus. Sitä peittävät usvat ja synkät varjot ovat saattaneet etevät tutkijatkin, jotka pyrkivät kaiken

salatun paljastamaan, pysähtymään voimattomina. Tällaisista perusmerkityksellisistä erilaisuuksista alkavat vastanaineet kärsiä ennenkuin he tietävät edes sellaisten seikkojen olemassaolosta, saati sitten, että heillä olisi edes vähäisintä toivoa joskus saada epäselviin kysymyksiin tyydyttävät vastaukset.

Melkein kaikki sellaiset, joitten oma avioonni on särkynyt taikka sumentunut, laskevat itsensä joksikin poikkeukseksi ja koettavat lohduttautua ajattelemalla hyviä ystäviään, jotka heidän mielestään ovat saavuttaneet sen onnen, joka oli heiltä kielletty.

Luullaan nimittäin jokseenkin yleisesti, että onnelliset ihmiset samoinkuin onnelliset kansatkin ovat todella siinä määrin onnellisia, ettei heillä olisi ikäviä asioita, jos he vaikenevat asioistaan. Ne, jotka puhuvat avioliitostaan, ovat useimmissa tapauksissa sellaisia, jotka eivät ole saaneet tavoittamaansa onnea. Tämä pitänee useimmissa tapauksissa paikkansa, vaikka se ei olekaan mikään ikuinen ja järkkymätön laki. On nimittäin ihmisiä, joita pidetään onnellisina ja jotka itse pitävät itseänsä onnellisina, vaikka saattaakin käydä niin, että he aivan odottamatta paljastavat salaisia pettymyksiä, jotka ovat heidän onnensa särkeneet.

Vaikka jätämmekin pois laskuista "oikulliset naiset" ja yleensä kaikki liian tunteelliset, hermostuneet ja puoliksi epänormaalit ihmiset, jää

sittenkin hämmästyttäväksi ja traagilliseksi tosiasiaksi, että monen monet avioliitot ennen pitkää menettävät ensimäisen viehätyksensä ja useimmissa tapauksissa muodostuvat onnettomiksi.

Vuodesta vuoteen ovat miehet ja naiset uskoneet minulle elämänsä salaisuuksia — ja kaikissa niissä lukemattomissa avioliitoissa, joihin olen tutustunut, on ollut peloittavan vähän sellaisia, joissa edes likimaillekaan olisi ollut saavutettavissa olevaa maallista onnea.

Monet näistä avioliitoista ovat maailman, sukulaisten *vieläpä itse rakastavaistenkin* silmissä näyttäneet täysin onnellisilta. Mutta sittenkin on ollut jotakin, mikä on heittänyt varjonsa tunteellisemman asianomaisen yli.

Mitä morsiameen tulee, niin on moni aikamme nuorista tytöistä suorastaan neitseellisen sulouden ja taitamattomuuden ruumiillistuma, ja hänen miehensä on usein ensimäinen, joka koskee tähän arkaan olentoon — silloin alkaa myös heille kummallekin kärsimyksensä yhtaikaa. Naistemme ulkonainen vapautuminen ei ole oleellisesti muuttanut eikä voikaan muuttaa pohjoismaisten rotujen ikivanhoja puhtauskäsitteitä, mitä nuoreen tyttöön tulee. Tavallisimmin hänellä ei ole sen enempää teoreettisia tietoja kuin omakohtaisia fyysillisiä kokemuksiakaan, jotka tekisivät hänelle mahdolliseksi käsittää edes avioliiton yksinkertaisimpia ja luonnol-

lisimpia tarpeita ja edellytyksiä. Siksipä hänen miehensä täytyykin tietämättään loukata häntä. Saattaapa sattua, että hän luonnon vaatimuksista ja omista virheistäänkin tietämättömänä johtuu harhaan ja saa kärsiä naisen useinkin vain epäselvästi ja hämärästi ilmaistusta kiusaantumisesta.

Yhtä totta saattaa olla, että nuori mies avioliittonsa alkuaikoina useastikin on vielä tunteellisempi, romanttisempi ja herkkätunteisemmin elämän tosiseikkoihin suhtautuva kuin hänen nuori vaimonsa, sekä että hän avioliittoon mennessään toivoo yhtymistä sekä sielullisesti että ruumiillisesti suuremmassa määrässä kuin vaimo. Mutta toiselta puolen mies asettuu välinpitämättömäksi ja kyynilliseksi oppien pitämään onnea vain haavekuvana helpommin kuin hänen vaimonsa.

Nainen sensijaan on kärsivällisempi ja hitaampi tuntemaan pettymystä. Mutta aviollisessa elämässä on se useimmiten vaimo, joka syvimmin haavoittuu — ja se on silloin vaikeasti lääkittävä, hitaasti arpeutuva haava, joka voi turmella koko hänen sisäisen elämänsä ja suistaa koko hänen elämänsä raiteiltaan.

Täydellinen onni on parhainta, mutta se on riippuvainen tuhansista ja taas tuhansista asioista ja se on altis lukemattomien hävittävien voimien hyökkäyksille.

Jos minä alkaisin tässä selostaa kaikkia mah-

dollisia syitä, jotka avioliitossa aiheuttavat pettymystä ja onnettomuutta, paisuisi tämä kirja tusinaksi paksuja niteitä. Koska minä tässä puhun niille, jotka ovat lukeneet taikka joilla ainakin on tilaisuutta lukea muita kirjoja, jotka käsittelevät tämän asian eri puolia, en koskettele sellaisia kysymyksiä, joita jo lukemattomat muut kirjoittajat ovat käsitelleet. En myöskään aio kuluttaa aikaa puhumalla abnormeista ja luonnottomuuksista, jotka täyttävät suurimman osan useista sukupuolikysymystä käsittelevistä kirjoista.

Viime vuosina on yleisesti herätty käsittämään prostitutsionin turmiollisuus — missä muodossa se esiintyneekin — joten minun tuskin tarvinnee sanoakaan, ettei yksikään avioliitto voi tulla onnelliseksi, jos mies ostamalla toisen ruumiin on myynyt sekä terveytensä että kunniansa saaden ehkä sijaan vain inhottavan sairauden. Sanomattakin on nykyään jokaiselle ajattelevalle selvää, että sellainen sairaus ei ainoastaan tuhoa miehen elämää ja tuota vaimolle aavistamattomia kärsimyksiä, vaan myöskin turmelee heidän vielä syntymättömien lastensa terveyden ja elinkelpoisuuden.

Ei liioin liene tarpeellista, varsinkin kun puhun nuorille toivorikkaille ihmisille, syventyä niihin ilmeisiin vaaroihin, jotka seuraavat väkijuomain käyttöä, oman itsensä laiminlyöntiä taikka itsekkyyttä sen raaimmissa muodoissa.

Tässä on kysymys vain vähemmän karkeista rikoksista luonnon peruslakeja vastaan. Murhenäytelmän alku on säännöllisesti se, että ei kumpikaan nuorista tiedä näiden lakien olemassaolosta. Sillä yhtähyvin lainrikkoja — tässä niinkuin muutenkin — tulee saamaan rangaistuksen, vaikkapa hän ei olisikaan tietoinen niiden lakien olemassaolosta, joita vastaan hän on rikkonut.

Vielä meidän päivinämmekin yleisesti vallitsevan taitamattomuuden takia ilmestyvät ensimäiset pilvet nuorten paratiisiin tavallisesti yksinäisyydentunteen muodossa, s.o. tunne siitä, että toinen, jonka piti jakaa kaikki, ei ole enää kaikessa mukana, ei enää käsitä rakastetun pieniä ilon aiheita eikä ymmärrä hänen tarpeitaan. Usein juuri vähäpätöiset asiat viittaavat siihen, että jokin on hiljaisesti alkanut työntää juuria syvälle loukkoihin. Nuori vaimo saattaa itkeä tuntikaupalla jostakin niin vähäarvoisesta asiasta, ettei hän edes itse kykene sitä sanoin selvittämään, samalla kuin mies, joka luuli saavansa elää taivaallisia hetkiä sielunsa rakastetun kanssa, havaitsee selvästi, että hän on kohdannut esteen, jonka vaimo itse on nostanut — esteen, joka on yhtä käsittämätön kuin mitätönkin.

Sillä niin ihmeellinen on sielun ja ruumiin välillä vallitseva vuorovaikutus, että me aivan toisella taholla saamme kärsiä rangaistuksen

niistä synneistä, joita taitamattomuudessamme olemme tehneet aviollisessa elämässämme, jopa siinä määrin, että uusia ja yhä uusia väärinkäsityksiä lopulta näyttää aivan kuin satavan. Ennemmin taikka myöhemmin alkavat molemmat aviopuolisot salaisesti tuntea rajatonta yksinäisyyttä. Voitanee väittää, että tämä kuvaus on liioiteltu. Kuitenkin se perustuu lukuisiin elävästä elämästä otettuihin tositapauksiin. Vaimot, joiden avioliittoa on pidetty kauneimpana ajateltavissa olevan maallisen onnen kuvana, ovat seikkaperäisesti kertoneet minulle salaisista kärsimyksistään, joista he eivät ole antaneet miehensä edes aavistaakaan. Monet miehet epäilemättä tietävät kuinka he ovat rakkaalta vaimoltaan salanneet hiljaisen pettymyksen tunteensa, jonka ehkä on aiheuttanut vaimon kylmyys aviollisessa syleilyssä, taikka huomio, että hänessä on jotain arkaa ja vapisevaa, joka aina karttaa syleilyä.

Tällaiset väärinkäsitysten aiheuttamat syvät tunteet puhkeavat sanoiksi ensinnä karkeampitekoisten ja yksinkertaisten luonteiden keskuudessa. Avioliiton aiheuttamia pettymyksiähän kuvataan niin paljon sekä lukemattomissa romaaneissa että teatterikappaleissa ja pilalehdissä. Sitäpaitsi paljastavat niitä meidän jokapäiväinen puheemme.

Nykyisenä kaikenlaisten "-ismien" ja liikkeiden aikakautena ollaan eri kansankerroksissa

taipuvaisia väittämään, että avioliitto itse aiheuttaa nämä pettymykset. Monet väittävät väittämästä päästyään, että kunhan vain pääsisi entisestä puolisosta eroon ja saisi valita muka mieleisensä, niin elämä taas olisi sopusointuista ja onnellista. Mutta asianlaita on niin, että nämä ihmiset aina unohtavat sen seikan, että se, joka ei pysty tekemään avioliittoa kauniiksi ja miellyttäväksi yhden kanssa, harvoin pystyy sitä tekemään sellaiseksi toisenkaan kanssa. Vain hartaasti ja nöyrästi koettamalla oppia rakkauden suurta taitoa voidaan sen kauneuskin käsittää, ja elämä miehen ja naisen kesken muodostuu herttaiseksi ja ihanaksi.

Ja vielä sittenkin, kun jo olemme oppineet rakastamisen taidon, kestää ennenkuin opimme käyttämään sitä hyväksemme. Ellen Key sanoo vallan oikein kirjoittaessaan: "Rakkaus vaatii lepoa, rakkaus tahtoo uneksia; se ei voi elää aikamme ja persoonallisuutemme pirstaleilla."

On aivan varmaa, että rakkaus nykyisenä levottomuuden ja melskeiden aikana menettää sulonsa ja viehätyksensä sekä myöskin osan elinvoimaisuudestaan. Näiden melskeiden tuhoisat seuraukset, jotka synkentävät ja myrkyttävät elämämme, ovat naisille paljon tutummat kuin miehille. Kiihoittava kaupunkielämä vaikuttaa kiihoittavasti miehen vastustuskykyyn, mutta naisessa sensijaan heikentäen. Rakastavaisillekin on kaupunkielämä vaarallista, he kun joutu-

vat viettämään yhteiset hetkensä biograafien ja muiden vähemmän terveellisten paikkojen ilmapiirissä. Näissä olosuhteissa ei rakkaus puhkea yhtä kauniiseen kukkaan kuin maaseudun rauhallisuudessa. Nykyään näyttää siltä kuin ruumiilliset intohimot, joihin varsinkin miehillä on taipumusta, veisivät voiton kaikesta muusta, hillittömimmät miesluonteet eivät etsikään muuta kuin tyydytystä yhdelle halulleen. Nainen antaa anteeksi hänen kevytmielisyytensä, koska hänen luonteeseensa kuuluu antaa anteeksi, mutta ennemmin tai myöhemmin tekee hänen rakkautensa kapinan, usein tosin salassa, ja vaikka hän voisikin pakottaa itsensä näennäiseen hellyyteen, lopuksi se syleily, jonka pitäisi olla alituisena riemun ja tyydytyksen lähteenä, ei sisällä muuta kuin halveksumista ja vastenmielisyyttä.

Monet ihmiset syntyvät ja kasvavat nykyään niin keinotekoisessa ja epätodellisessa ilmapiirissä, että heiltä puuttuu yksinpä tietoisuuskin siitä elävästä totuudesta, että sukupuolielämän pitäisi tuottaa *iloa.* Eräs huomattava amerikalainen lääkäri on lausunut seuraavat hämmästyttävät sanat: ”Minä en usko, että sillä molemminpuolisella ilolla, jota sukupuoliyhdyntä tuottaa, on mitään tekemistä elämänilon kanssa.” (Amerikan Lääkäriseuran Vuosikirja 1900.)

Tämä saattaa olla erikoistapaus, mutta on tosiaan niin paljon eteviä lääkäreitä, gynekolo-

geja ja fysiologeja, jotka muutamissa ihmisen sukupuolielämää koskevissa syvissä kysymyksissä ovat niin horjuvalla kannalla, ettei suinkaan ole syytä ihmetellä, jos tavalliset nuoret rakastavaiset parit sumentavat ja turmelevat sen ilon, joka olisi heidän elämälleen antanut sen kauneimman ja kallisarvoisimman sisällön.

III.

NAISEN "OIKULLISUUS".

"Oi, minkälainen olento! Minä tiedän, että sellainen on, mutta en kuitenkaan voi sitä todistaa. Voisinpa silloin mennä hänen luokseen, kun mieleni tekee — kun sieluni on sairas, kun minulla on aihetta mieliharmiin, kun haluaisin uneksia kauniita unia astillisista nautinnoista! Olen koettanut kasvattaa yhtä tai pariakin naista tätä tarkoitusta varten, mutta en voi juuri kerskua tuloksilla." Herrick.

Mitä odottaa mies kohtaloltaan mennessään onnellisena ja toivorikkaana naimisiin tytön kanssa, jonka katsoo itselleen sopivaksi? Hän toivoo koko sydämestään molemminpuolista, halki elämän kestävää onnea. Hän menee naimisiin siinä vakaassa aikomuksessa, että hän noudattaa niitä neuvoja, joita hänelle ovat antaneet isä, lääkäri ja ystävät. Hän on kärsivällinen, ei välitä pikkuseikoista, ei lausu kovia sanoja, hän ja hänen nuori vaimonsa elävät toinen toisellensa, lukevat ja ehkäpä työskentelevätkin yhdessä, jos ovat oikein ymmärtäväisiä. Mutta muutaman kuukauden taikka muutaman vuoden

kestäneen avioliiton jälkeen tuntuu heistä kuin he olisivat liukuneet kauemmaksi toisistaan, ja mies havaitsee usein, että vaimo on kylmä ja käsittämätön. Aniharvat miehet tunnustavat tämän edes parhaille ystävilleen — mutta jokaisen sydän tietää parhaiten omat pienet salaisuutensa.

Mies saattaa toisinaan mitä ystävällisimmässä tarkoituksessa kiusotella vaimoaan hänen "oikullisuutensa" takia. Joku voisi väittää, että hän täten vain leikillisyydessään salaa syvää rakkauttaan. Mahdollisesti on asia niinkin. Mutta se ei estä sitä, että hänen rakkautensa juurissa on pieni epämiellyttävä mato, joka syö ja kalvaa niitä — ajatus että vaimo *on oikullinen.* Mies tuntee, että vaimo väliin on käsittämättömän kylmä — että vaimo toisinaan, vaikka hän ei mitään ole tehnyt, saattaa itkeä järjettömiä kyyneleitä, joita hän ei itsekään voi selvittää.

Eräänä viikkona havaitsee mies, että hänen hellät rakkaudentunnustuksensa ja intohimoinen lähentelemisensä saavat vaimon hymyilemään ja ilolla antautumaan hänelle, mutta muutaman päivän kuluttua kohtaavat hänen samanlaiset hyväilynsä vaimon puolelta taas kylmyyttä taikka teeskenneltyä lämpöä, joka koskee häneen syvästi, vaikka hän yrittääkin olla ajattelematta sitä. Ja tämä syvä selittämätön tuska useasti onkin lopun alkua hänen rakkaudelleen. Miehet

tahtovat mielellään tuntea, että he ymmärtävät rakastettuaan, ja että hän on järkevä ihminen.

Kun tällainen on uudistunut muutamia kertoja, alkaa mies, jos hänessä on hiukankin mustasukkaisuuden vikaa, tarkastella vaimonsa tuttavia, päästäkseen selville siitä, olisiko näiden joukossa mahdollisesti joku, joka sattumalta olisi kiinnittänyt hänen huomiotansa. Sillä niin katkeraa kuin todelliselle miehelle onkin ajatuskin siitä, että joku toinen olisi syrjäyttänyt *hänet*, ovat muutamat kuitenkin aina valmiit etsimään kilpakosijaa. Toisinaan, kun vaimon kylmyys lamaannuttaa miehen, tuntenee mies, että hänen oma rakkautensa ja oma intohimonsa on yhtä tulista kuin muutama päivä sitten, mutta kuitenkin nyt, kun hän sen niin hyvin tuntee sydämessään ja tuntee olevansa vakuutettu rakkautensa kestäväisyydestä, herää jälleen sama kalvava kärsimys, jota vielä kiihoittaa vaimon kauneus. Hän muistaa, että hänen intohimonsa muutama päivä sitten herätti vaimossa vastakaikua ja tulee sentakia — ainakin omasta mielestään — täysin oikeaan ja johdonmukaiseen johtopäätökseen, että hänen vaimollaan on joko kilpakosija taikka sitten hän on käsittämättömän "oikullinen" olento. Mutta molemmat johtopäätökset ovat yhtä väärät.

Yleisesti ei oikullisuudella saavuteta mitään miesten kanssa. Oikullisuus tekee tyhjäksi miehen parhaat pyrkimykset. Naisen oikullisuus

on taikka näyttää ainakin hänestä olevan terveen järjen kieltämistä. Ja koska järki on ihmisen kallein ja suurimmalla vaivalla hankittu omaisuus, joka juuri on kohottanut ihmissuvun eläinten yläpuolelle, ei mies voi sallia, että sitä pilkataan.

Että hänen vaimonsa ei ole johdonmukainen, rakastettava ja järkevä, on ajatus, joka haavoittaa miestä, ajatus, jota hän suorastaan kieltäytyy ajattelemasta.

Silloin voi sattua, että nuori mies aikansa itseään kiusattuaan ja pelättyään sekä kiusattuaan vaimoaan tulisella intohimollaan päättääkin miellyttää häntä pidättyväisyydellä. Hän alkaa muistella näin: eivätkö papit ja lääkäritkin kirjoissaan jotka käsittelevät sukupuolielämää, tällaisissa tapauksissa ja yleensäkin neuvo pidättyväisyyteen? Hän lukee kirjoja, jotka on kirjoitettu nuorison opastamiseksi. Ja vallan oikein, *pidättyväisyys, itsekuri, itsekieltäymys,* siinä ne sanat, joita näissä kirjoissa suorastaan vilisee. Niinpä päättää mies väkivalloin sitoa hellät tunteensa ja joka ilta taistella määrätyn taistelun itsensä kanssa sensijaan, että menisi vaimonsa luo suudellakseen häntä ja etsiäkseen häntä suloiseen syleilyyn yön pimeydessä.

Mutta jos miehellä vähänkin on huomiokykyä, saa hän suureksi kummastuksekseen jälleen havaita, että vaimo on totinen ja loukkaantunut.

Hartaan halunsa vuoksi *ymmärtää* vaimoansa, joka muuten on niin luonteenomaista kaikille hyville miehille, alkaa hän pyytää ja rukoilla, että vaimo selittäisi syyn suruunsa. Ja silloin saa mies todelliseksi hämmästykseen kuulla, että *tällä kerralla* on vaimo loukkaantunut sentakia, ettei mies tullut hänen luokseen hyväilyineen, jotka edellisellä kerralla olivat hänelle niin vastenmielisiä ja joista siis mies niin suurella vaikeudella ja ankarasti ponnistellen oli kieltäytynyt.

Mies kysyy epätoivoisena itseltää: Mitä loppujen lopuksi mies-raukan olisi tehtävä? Jos hän on sivistynyt, lukee hän luonnollisesti kaikki mahdolliset kirjat, jotka käsittelevät sukupuolikysymystä. Hän saa uudelleen ja taas uudelleen kuulla puhuttavan pidättyväisyydestä, mutta eri kirjoittajain teoksista huomaa hän, että pidättyväisyydellä tarkoitetaan sitä, että hänen on rajoitettava kaikki aviollinen toimintansa vaimonsa kanssa tapahtuvaksi esim. kerran kuussa, toisten mielestä kerran, pari taikka kolmasti vuodessa, vieläpä muutamien mielestä vain siihen, mikä on välttämätöntä lasten siittämiseksi. Hän ei yksinkertaisesti löydä ainoatakaan *järkevää* neuvoa, joka perustuisi luonnonlakeihin. Luonteensa mukaisesti alkaa hän silloin soveltaa käytäntöön suhtautumisessaan vaimoonsa sitä, mitä hän kaiken oppimansa perusteella pitää tarpeeksi ”pidättyväisenä”.

Mutta silloin saattaa tapahtua ja varmaan on yhdessä ja toisessa avioliitossa tapahtunutkin, että sankarillisesti pidättyväisyytensä puolesta taisteleva aviomies tapaakin vaimonsa yksinäisellä vuoteellaan katkerasti itkemässä.

Mies hakee varovaisesti neuvoa ystäviltään ja ehkä lääkäriltäänkin. Mutta kuinka tietäisivät hänen yksinkertaiset lääkärinsä tai ystävänsä enempää kuin Europan etevimmät asiantuntijatkaan tässä asiassa? Kirjassaan "Sukupuolikysymys" antaa kuuluisa professori Forel seuraavan neuvon:

"Uskonpuhdistaja Luther, joka oli käytännöllinen mies antoi seuraavan neuvon: *kaksi taikka kolme aviollista yhtymistä viikossa*, silloin kun ollaan parhaissa sukupuolisissa voimissa. Ja minun täytyy myöntää, että lukuisat kokemukseni lääkärinä vahvistavat tämän säännön, joka näyttää olevan sopusoinnussa sen käytännön kanssa, mihin m i e s*) vuosituhansien kuluessa on tottunut. Aviomiehet, jotka mahdollisesti tahtoisivat pitää tätä jonakin järkähtämättömänä lakina, tekevät itsensä syypäiksi kohtuuttomiin vaatimuksiin. Luonnollisesti kehittynyt mies voi aivan varmasti kieltäytyä sukupuoli-

---

*) Harvennus tekijän. — Tekijä huomauttaa tässä kohden, miten selvä esimerkki tämäkin on siitä, että muuten laajakatseiset ja lämminsydämiset ajattelijat kiinnittävät yksipuolisesti huomiota miesten tarpeisiin, lainkaan ajattelematta n a i s t e n luonnollisia tarpeita.

yhteydestä pitemmäksikin ajaksi, onpa se suorastaan hänen velvollisuutensakin ei ainoastaan vaimon sairauden vaan myös vaimon kuukautisten ja raskauden aikana."

Lienee kuitenkin useita miehiä, jotka eivät ole niin varovaisia, että noudattaisivat tätä neuvoa; mutta toiselta puolen on monta sellaista miestä, jotka eivät pidättyväisyydessään tyydy tähän, vaan tahtovat mennä vielä pitemmälle toivossa, että he siten saavuttaisivat sen, mihin pyrkivät — vaimonsa ja samalla myöskin oman onnensa.

Mutta kuinka halukas mies olisikin menemään pitemmälle, on hänellä joka tapauksessa edessään kysymys: kuinka pitkälle?

On lukemattomia oppimestareja, jotka kukin tyrkyttävät hänelle omia neuvojaan. Nuori mies ehkä kokeilee ensin yhtä, sitten toista ja kuitenkin on hänen vaimonsa alati tyydyttämätön, käsittämätön ja oikullinen. Silloin saattaa loppujen lopuksi tapahtua, että mies vaipuu pettyneenä väsymykseen, vaimo taas puolestaan antautuu täydellisen välinpitämättömyyden tilaan ja mukautuu täyttääkseen "vaimon velvollisuutensa". Mies käy jäytävä pisto sydämessään ajatellen, että jos vaimo ei vain olisi ollut niin oikullinen, olisivat he vieläkin onnellisia.

Monet kirjailijat, novellistit, runoilijat ja näytelmänkirjoittajat ovat käsitelleet tätä ihmiselämän suurinta tragediaa siinä valossa,

että siihen muka olisivat syynä naisluonteen käsittämättömät vastakohdat. Ystävällisimmät hymyilevät, ehkäpä jonkunverran suojelevasti, kertoen meille, että naisella on hienommat vaistot, enemmän lapsellisuutta hyvässä merkityksessä ja vähemmän käsityskykyä kuin miehellä. Ilkeät kirjoittajat ilkkuvat, soimaavat tai nauravat naisessa sitä, jota he eivät ymmärrä, pitäen heissä auttamattomana tyhmyytenä sitä, mikä on ylittänyt *heidän* käsityskykynsä.

On merkillistä, että ne, jotka etsivät luonnon lakeja maailmankaikkeuden jokikisestä sopesta, unohtavat kokonaan sen tutkimisen aiheen, joka koskee meitä kaikkia äärettömän paljon enemmän kuin konsanaan taivaankappaleet ja hyönteiset. Nainen *ei ole* olemukseltaan oikullinen. Hänen olemuksensa lait olisi mahdollisesti keksitty ainakin osaksi jo aikoja sitten, jos vain olisi edes aavistettu niiden olemassaolo. Mutta yhteiskunnan henkeen on sopinut paremmin, että miehet ovat kohauttaneet olkapäitään ja hymyilleet naisille pitäen heitä oikullisina ja järjettöminä olentoina, joita voi imarrella silloin kun sopii, mutta ei koskaan tutkia.

Ehkäpä ovat miehet hämärästi ymmärtäneet että suuri osa elämän hurmasta perustuu sukupuoliseen eroavaisuuteen miehen ja naisen välillä, ja siitä lienevät he myöskin napanneet sen teoriansa, että se on oikullisuus, joka eroittaa naiset heistä. Niin, ja vielä enemmän — kun

voitiin oikullisuuteen vielä lisätä naisen kylmyys, joka joskus voi vallata lämminverisimmänkin naisen, todisti mies itsensä itsetiedottomasti syyttömäksi, saatuaan muutaman kerran pakoitetuksi naisen antautumaan.

Olosuhteet ovat vaikuttaneet, että tähän saakka melkein kaikki tutkijat ja tieteelliset keksijät, historioitsijat ja tilastotieteilijät, runoilijat ja taiteilijat ovat olleet miehiä. Jatkuvasti on naisen puoli aviollisessa elämässä ollut siinä asemassa, että se ei lainkaan taikka vain hyvin harvoin on saanut äänensä kuuluville. Kantaessaan lastaan sydämensä alla on nainen kauan ollut pakoitettu sekä taloudellisesta riippuvaisuudestaan että suojeluksen tarpeesta niin paljon kuin mahdollista mukautumaan miehen tahtoon ja tukahduttamaan omat luonnolliset tunteensa ja sisimmät ajatuksensa silloin, kun ne ovat pyrkineet esiin.

Useimmat naiset eivät ole koskaan todellisesti tietäneet, muutamat ovat vain hämärästi aavistaneet, että naisen luonne on järjestelmä rytmejä, jotka eivät ole miehen käskettävissä sen paremmin kuin meren vuoksi ja luodekaan. Mutta, kun valtameri voi masentaa ja lannistaa miehen ilkkuen hänen uhkayrityksilleen, on nainen taipunut miehelle tämän halutessa hänen ruumistaan, ja mies voi, välittämättä naisruumiin valtimoitten lyönneistä, joko lähestyä taikka olla lähestymättä häntä mielensä mu-

kaan, aina miten häntä vain haluttaa. Muutamat näistä naisen rytmeistä pakoittavat miehen kuitenkin perääntymään. Nämä ovat naisen kuukautiset kerran kuukaudessa ja se kymmenen kuun kiertoa käsittävä ajanjakso, jolloin nainen kantaa lasta sydämensä alla. Ne ovat tekijöitä, joita mieskään ei pysty mestaroimaan. Mutta naissukupuolen hienoimpia pako- ja nousuvesiä ei mies ole huomannut, taikka sitten hän ei välitä niistä.

Jos kylpijä tulee rannalle pakoveden aikana, jolloin aallot ovat paenneet jättäen jälkeensä paljaan kauniin hiekan siihen, missä kylpijä odotti löytävänsä syvää sinisenkirkasta vettä — nimittääkö hän silloin pettyneenä ja vihaisena merta oikulliseksi?

Mutta hellinkin mies nimittää vaimoaan oikulliseksi silloin kun tämä vastenmielisesti antaa ruumiinsa uhriksi, vaikka hänen tunteillansa juuri on pakovesi.

Tällä kysymyksellä on myöskin toinen puoli, jota ehkä vieläkin vähemmän huomataan. Rakastava nainen, jonka rakkauden nousuvesi on suurimmillaan, eikä hänen miehensä huomaa hänen verensä lämmön hienoja ilmauksia, on traagillinen olento. Meidän vähäverisenä ja keinotekoisena aikanamme on hyvin tavallista, että miehen halu on vain pinnallista laadultaan, hetkessä ohimenevä ja nopeasti tyydytetty, väritöntä ja vailla kaikkea kauneutta, eikä hän tiedä

mitään niistä lemmen rikkaista muodoista,
joista rakkaudenmysterioihin antautunut saa
nauttia. Sellaisesta miehestä saattaa hänen vai-
monsa tosiaan tuntua uppiniskaiselta, oikulli-
selta taikka kohtuuttoman ärtyisältä.

Tämä ihmeellinen vuorovesi kuohuu naisessa,
ja sellaisen nousuveden aikana tuoksahtavat
hänessä lukemattomat rikkaat muistot niiltä
ajoilta, jolloin maan lapset vielä saivat lempiä
kukkien keskellä. Se kuohuttaa koko hänen sisäi-
sen olemuksensa ja pakoittaa hänet itsetiedotto-
masti ilmaisemaan kaipuunsa — kunpa miehellä
vain silloin olisi taitoa ottaa ensi askel taikka
tuntea ja lausua tervetulleeksi se lämpö. Harvoin
uskaltaa nainen yleensä ja vielä harvemmin
aviovaimo asettaa sydämensä alttiiksi niin kat-
keralle haavoittumiselle, jonka tuottaisi hänelle
se, että hän tarjouduttuaan ihanaan lemmen-
leikkiin, ei saisikaan miehessä heräämään vas-
takaikua. Sille, joka asioita ymmärtää, voi nai-
nen monen monilla hienoilla merkeillä ilmaista,
että rakkauden vuoksi on tullut, merkeillä, jotka
mies ilolla ottaa vastaan. Mutta jos hänen mie-
hensä on sokea näille merkeille, ei vaimolle jää
muuta keinoa kuin vaieta ja alistua vasten
tahtoaan, josta on seurauksena sekä itsensä-
halveksiminen että katkeruus miestä kohtaan,
että tämä huolimatta kaikista puheistaan "rak-
kaudesta" on saattanut hänet tällaiseen alen-
nuksen tilaan.

Naisen fysiologisten virtausten huomioitsemisessa ovat monet nykyaikaisetkin miehet niin huonoja, että esim. erään tuntemani rouva G:n tapaus ei suinkaan ole mikään poikkeus. Hänen miehensä hyväili häntä ja oli usein hänen kanssaan likeisimmässä kanssakäymisessä, mutta ei viitsinyt taikka ei välittänyt koskaan herättää vaimossaan sitä tunnevirettä, joka on välttämätön molemminpuolisessa yhtymisessä. Hän oli vallan kokemattomana tyttönä mennyt naimisiin, mutta usein hänellä silti oli hämärä aavistus siitä, että hänen miehensä rakkaudesta puuttui jotakin. Hänen miehensä ei ollut koskaan suudellut häntä muualle kuin suulle ja poskille, mutta kerran kun hänen sukupuolinen nousuvetensä oli korkeimmillaan (ilman että kukaan siitä silti olisi tietänyt) tunsi hän kaipausta saada tuntea miehensä pään ja huulet rinnoillaan. Naisen rintojen ja hänen muun sukupuolielonsa läheinen yhteys ei tunnu ainoastaan ruumiillisena väristyksenä — myöskin rakastavan naisen lapsen kaipuu täyttää hänen helmansa kokonaisella kauneuden ja hellyyden maailmalla, kun rakastaja lähestyessään häntä huulillaan herättää elämään nämä hajanaiset riemunsäikeet. Vaikka rouva G. siis kainosti pyysi mieheltään tätä, antoi tämä vain hätäisesti yhden ainoan suudelman hänen rinnoilleen. Hän oli niin taitamaton, ettei hän tiennyt sitä, että suuteleminen vaimon rinnoille sulattaa hänen sydä-

mensä ollen samalla ensimäinen ja varmin keino saattaa vaimo ruumiillisesti siihen vireeseen, että hän on valmis täydelliseen yhdyntään. Sillä tavalla tukehdutti mies vaimon luonnollisen halun, ja kun hän ei koskaan tehnyt mitään sen herättämiseksi, ei vaimo myöskään koskaan saanut minkäänlaista nautintoa heidän sukupuolisesta yhdynnästään. Sellaiset turhankainot taikka välinpitämättömät miehet ovat tyytyväisiä, kun he itse vain tulevat tyydytetyiksi ja välittävät vähät siitä kalvavasta tyydyttämättömyyden tunteesta, joka riuduttaa vaimon mielen ja lopullisesti vaikuttaa haitallisesti koko hänen hyvinvointiinsa.

Usein kyllä on mies kuitenkin sen lyhytnäköisyyden ja niiden yhteiskunnallisten ennakkoluulojen uhri, jotka ovat omalla tavallaan merkinneet sukupuolikysymyksen salaperäiseksi ja jotka ovat taitamattomuuden varmin turva.

Meidän yhteiskunnallisessa elämässämme on tullut perintätavaksi, että naisen tietämättömyys omasta ja tulevan miehensä ruumiista on kukkasen kauneuteen verrattavaa viattomuutta. Tässä suhteessa mennään niin pitkälle, että nainen avioliittoon mennessään tuskin tietää sitä, että avioliitto asettaa hänen ja miehensä välille vallan toisenlaisen suhteen kuin hänen ja veljensä välille. Kun hän sitten havaitsee ruumiinsa oikean luonnon ja oppii ymmärtämään, minkälaisen osan esittäminen hänelle vaimona

kuuluu, kieltäytyy hän niin kauan kuin voi suostumasta miehensä toivomuksiin. Tunnen erään sekä ritarillisen että rakastavan miehen, joka sai vuosikausia odottaa ennenkuin hänen vaimonsa oli päässyt siitä kauhusta, joka oli tarttunut häneen huomatessaan avioliiton tarkoituksen, ja uskalsi ryhtyä luonnolliseen kanssakäymiseen miehensä kanssa.

Että nuori tyttö voi päästä naimaikään tietämättä yhtään mitään avioliiton tosiasioista, tuntunee uskomattomalta, mutta on kuitenkin totta. Eräs hyvin sivistynyt nuori nainen omasta seurustelupiiristäni on kertonut minulle, että hän ollessaan 18-vuotias kärsi neljän kuukauden aikana vallan sietämättömiä tuskia luullessaan, että hän oli raskaana senvuoksi, että eräs herra oli häneltä muutamissa tanssiaisissa riistänyt suudelman. Eräs toinen tyttö on kertonut, että hän ei ainoastaan kärsinyt sielullisesti samasta syystä, vaan että hän sietämättömän pelkonsa vuoksi sentakia, että luuli suudelmasta tulleensa raskaaksi sai sen tuntea ruumiillisestikin, siten että häneltä jäivät kuukautiset tulematta usean kuukauden aikana.

Kun nai sillätavalla kasvatetun tytön, on suorastaan *rikos* miehen puolelta, jos hän heti vaatii kaikkia ”aviollisia oikeuksiaan”. Täytyy olla vaikeata ellei suorastaan mahdotonta sellaiselle naiselle milloinkaan myöhemmin tuntea iloa aviollisesta kanssakäymisestä, jos hän heti

alussa saa sen käsityksen, että hänen miestään hallitsevat vain eläimelliset halut — jollaisiksi hän ne silloin käsittää.

Kerran luin eräästä aikakauskirjasta Katherine Nelsonin nimellä varustetun runon, joka mitä selkeimmin kuvaa tällaisten tapausten aiheuttamaa naisellista surua.

Runo oli tällainen:

"Me saimme miehet, joiden sielu ei koskaan
maasta noussut,
jotka hääyönämme tukahduttivat sydämistämme
sinkoavan kipinän,
jättäen sielumme värisemään harmaaseen sumuun,
ja vaimo-nimitys jäi vain naamariksi meille.
Oi nuoruus, turhaan hehku ja rakkaus
levittivät sylinsä!
Valhetta on elämämme ollut, ja hitaasti
miesten rinnalla
me olemme mitättömiksi surkastuneet
ja toivoimme vain kypsyysvuotten tuomaa rauhaa.
Meistä tuli vain koreasti puettuja haaremi-
orjattaria — — —"

Useilla miehillä, jotka vakavassa tarkoituksessa ja täynnä hellyyttä menevät naimisiin, saattaa kaikesta huolimatta olla aikaisempia kokemuksia ostetun "rakkauden" suhteen. Ei ole tällaisissa tapauksissa suinkaan mahdotonta, että he tekevät itsensä vikapäiksi sellaiseen erehdykseen, että ryhtyvät vertailemaan kokemuksiaan vaimonsa ja prostituoitujen naisten vastavaikutuksesta toisiinsa. He tekevät sen johto-

päätöksen, että koska prostituoitu nainen sukupuoliyhdynnässä osoitti ruumiillisesti iloa ja kiihkoa, niin täytyy vaimon olla joko "kylmä" taikka "sukupuolisesti alamittainen", koska hän ei tee samalla tavalla. He eivät ymmärrä, että kaikki ne ruumiilliset liikkeet, joita prostituoitu nainen tekee, ovat useimmiten harkittuja ja teeskenneltyjä, koska hänen asiakkaansa parhaiten nauttii silloin, kun nainen hänen käsissään teeskentelee vapisevansa kiihkosta.

Forel sanoo kirjassaan "Sukupuolikysymys" vallan oikein: "Prostitutioni tekee useasti miehelle mahdottomaksi ymmärtää naisen todellista sielunelämää, koska prostituoidut naiset tuskin ovat muuta kuin miesten aistillisia harrastuksia palvelevia automaatteja. Kun mies tällaisten joukossa rupeaa tutkimaan naisen sukupuolista psykologiaa, näkee hän tuskin muuta kuin peilikuvan omasta itsestään."

Kuitenkin saattaa prostituoidun teeskennellyllä väristyksellä olla arvoa, koska se jäljittelee todellisuuden tuntua, jotakin sellaista, jota jokaisen vaimon pitäisi tuntea joka kerta miehensä syleilyssä. Jousta, joka vaimossa vapauttaa tämän sähkövirran, tulee jokaisen miehen hartaasti etsiä, sillä eri naisiin on se piilotettu eri tavalla.

Usein on kohtalo kova miehille. Hyvin monet ylevämieliset nuoret miehet, useammat kuin yleensä luullaankaan, pyrkivät säilyttämään

puhtautensa tulevalle morsiamelleen. Jos sellainen mies sitten joutuu naimisiin epäpuhtaan naisen kanssa, sellaisen, joka on menettänyt kaiken kunnioituksensa rakkautta kohtaan, taikka sellaisen kanssa, joka on niin "puhdas" ja ujo, ettei suostu hänen kanssaan aviolliseen yhdyntään, tuntuu miehestä hänen jalo urotekonsa katkerasti tarkoituksettomalta. Taikka voi myöskin tapahtua, että mies monien vuosien taisteluitten jälkeen antaa verensä poltolle myöten ja hakee sille lievitystä prostituoitujen naisten luota. Sitten hän myöhemmin elämässään löytää sen naisen, jonka hän tuntee olevan juuri häntä varten, ja mennessään naimisiin tunnustaa hän katuvaisena aikaisemmat työnsä saaden anteeksi. Silloin saattaa hän tuottaa tietämättään tälle naiselle kärsimyksiä joko tulkitsemalla häntä muitten naisten valossa taikka (mikä muuten on harvinaisempaa) pitämällä häntä kokonaan erilaisena. Tunnen erään miehen, joka vietettyään jokseenkin kevytmielistä elämää vihdoin tapasi naisen, jota hän sekä kunnioitti että jumaloi. Hän meni naimisiin, mutta säilyttääkseen tämän naisen "puhtauden", pitääkseen häntä yläpuolella kaikkia muita, ei hän koskaan antautunut aviolliseen syleilyyn hänen kanssaan. Nainen tuli merkillisen onnettomaksi, sillä hän rakasti miestään ja halusi saada lapsen. Hän näytti miehestä piinallisen "oikulliselta", kun hän alkoi laihtua ja tulla hermostuneeksi.

Jos tämä mies olisi tietänyt, että on naisia, jotka suorastaan *kuolevat* ellei heitä naida, olisi hänkin varmaan nähnyt menettelynsä toisenlaisessa valossa.

Käsitys, että sukupuoliyhteys alentaa naista, on syvälle juurtunut nykyisessä yhteiskunnassamme. Tämän väärän käsityksen synnyttäjinä on ollut monta tekijää, joista ei suinkaan pienimmäksi ole luettava kirkon muinaista askeetti-ihannetta enempää kuin sitäkään seikkaa, että mies on tottunut käyttämään naista jonkunlaisena välikappaleena, välittämättä kuunnella hänen omaa tahtoaan. Naisen kasvatus ja koko yhteiskunnallinen tunnevirtaus onkin suunnattu vapauttamaan hänet tällaisesta, ja tämä on, väärin kylläkin, antanut monelle sen käsityksen, että sukupuoliyhteys on jotakin matalaa, aineellista ja alentavaa, josta puhtaan naisen tulee kieltäytyä.

Avioliitossa on mies käyttänyt "aviollista oikeuttaan" sukupuoliyhteyteen nähden milloin hyvänsä *häntä* on haluttanut. Sekä lait*) että perinnäistavat ovat tukeneet tätä käsitystä, että miehellä on siinä mielessä oikeus lähestyä vaimoansa milloin hyvänsä, mutta että vaimolla ei ole eikä saa olla siinä suhteessa mitään omia toivomuksia eikä luonnollisia tarpeita.

Tuntuu siltä kuin ei tiedettäisi, että naisella

---

*) Tekijä puhuu tässä englantilaisista oloista.

on rytmillisesti toistuva sukupuolinen nousu- ja pakovesi, joka — jos sen merkit otettaisiin huomioon — ei ainoastaan tuottaisi hänelle iloa, terveyttä ja elinvoimaa, vaan myöskin hävittäisi tarun hänen oikullisuudestansa. Me olemme tutkineet veden, äänen ja valon aaltoilua, mutta koska alkavatkaan ihmisten pojat ja tyttäret tutkia naisen sukupuolista nousu- ja pakovettä ja oppia tuntemaan hänen halujensa säännöllisen esiintymisen lait!

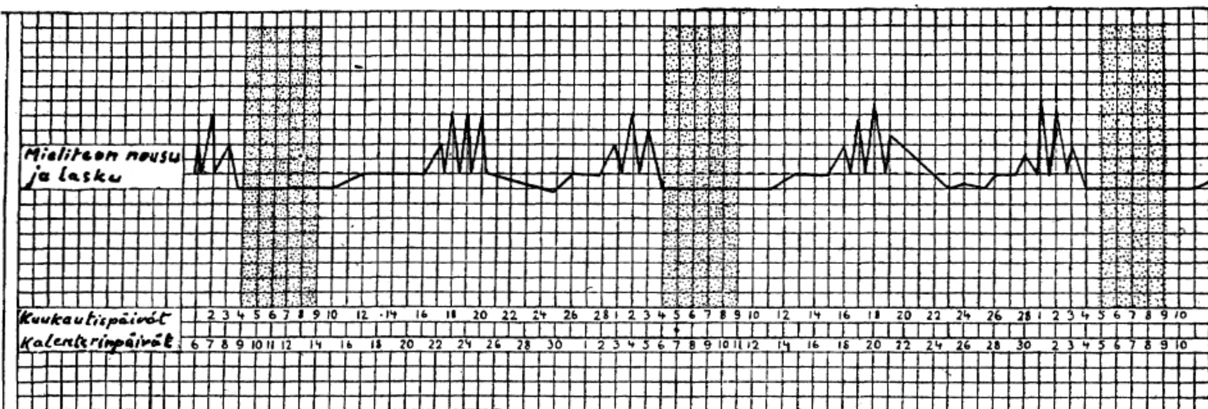
IV.

RAKKAUDEN PERUSLAIT.

> ”Miesten käsitykset naisesta perustuvat harvoin kylmään ja asialliseen huomioimiseen, vaan ovat sekä heidän omien sukupuolisten taipumustensa että heidän omien sukupuoliviettiä koskevan moraalisen kannanottonsa värittämät — — —
>
> Miesten lausunnot naisten sukupuolivietistä kertovatkin enemmän lausujista itsestään kuin naisesta.” H. Ellis.

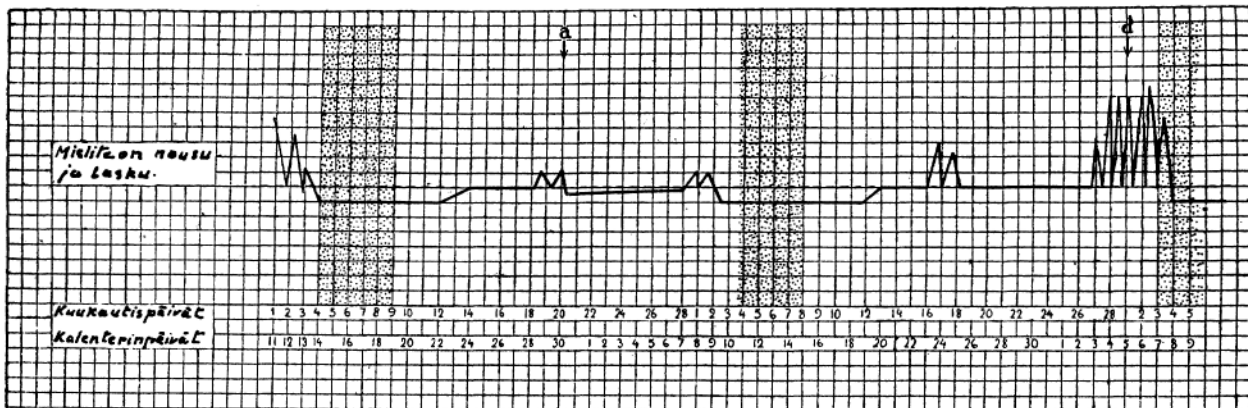
”Kunnon” ihmisillä on yleisesti sellainen käsitys, että naisella ei ole mitään omaperäisiä sukupuolisia viettejä. Tällä minä en tarkoita kykyä sentimentaaliseen rakasteluun, vaan fyysilliseen; tarkoitan ruumiillista väristystä, joka tulee itsestään ilman, että sitä varten tarvitsee olla kosketuksessa miehen kanssa ei edes ajatella mitään määrättyä miestä. Tällainen tila on itse asiassa luomisvoiman ja korkean elinvoiman ilmaus. Niin juurtunut on käsitys siitä, että ainoastaan turmeltuneet naiset voivat tuntea sellaista — ainakin ennen avioliittoa — että useimmat naiset ennemmin kuolisivat kuin tun-

TAULUKKO I.

.yrä osoittaa terveen naisen mieliteon jaksottaista säännöllisyyttä. Erinäisistä syistä voi "aallonharjassa" intyä pienehköjä häiriöitä laajuuteen ja kestävyyteen nähden, mutta rytmi on siitä huolimatta ilmeinen. (Varjostetut osat osoittavat kuukautisten aikaa.)

TAULUKKO II.

Käyrä osoittaa, kuinka väsymys ja liikarasitus vaikuttaa "aallonharjan" muotoon. Kirjaimen a kohdalla osoittaa se hyvin heikkoa mieliteon nousua. Vähän ennen jaksoa d on lepo ja maaseudun ilmasto palauttanut entiselleen asianomaisen terveyden. "Aallonharjojen" luku ja korkeus osoittavat lisääntynyttä elinvoimaa. (Varjostetut paikat osoittavat kuukautisten aikaa.)

nustaisivat, että he tosiaan väliin tuntevat kuvaamatonta ruumiillista rauhattomuutta, joka on yhtä voimakas kuin ravinnon tarve. Ja kuitenkin ovat monen monet naiset paljastaneet minulle oikean luonteensa, kun yksinkertaisesti ja suoraan olen edellyttänyt, että he terveinä ja normaalisina naisina ovat tällaista tunteneet sekä kysynyt ainoastaan: k o s k a? Näiden vastausten joukosta olen koonnut tosiasioita, jotka yksinään riittävät kumoamaan monta naista koskevaa entistä teoriaa.

Osaa niistä hullunkurisista naurettavuuksista, jotka kulkevat tieteen nimellä, kuvaavat ehkä parhaiten erään Windscheidin lausunnot ”Centralblatt für Gynäkologie” nimisessä lehdessä, jossa sanotaan m.m.:

”Naisen sukupuolivietti on — etenkin ylempien luokkien keskuudessa — jälkeenpäin hankittu, eikä synnynnäinen. Jos se on synnynnäinen taikka herää itsestään, on jokin epäsäännöllisyys kysymyksessä. Kun naiset eivät tästä vietistä mitään tiedä ennen naimisiinmenoaan, eivät he sitä kaipaa elleivät saa elämänsä varrella tutustua siihen.”

Ellen Key esittää vallan päinvastaisen käsityksen tarussaan Herasta. Hera lähetti Iriksen maan päälle etsimään kolme siveellistä ja täysin puhdasta neitsyttä, joita ei mikään rakkausunelma ollut tahrannut. Iris löysi kyllä sellaiset, mutta ei voinut ottaa heitä mukaan Olym-

pokseen, koska heidät oli jo lähetetty manalaan korvaamaan vanhentuneiden raivotarten paikat.

On myöskin totta, että nuoren naisen koko kasvatus on suunnattu niin, että häneltä salataan olemassaolon merkitsevimmät salaisuudet. Niin voimakasta on tämä opetus, että hänen silmissään sukupuolivaistot vihdoin ovat jotakin matalaa ja häpeällistä. Myöskin yhteiskunnalliset olosuhteet, jotka tekevät naisen miehen tahdosta riippuvaiseksi ei ainoastaan silloin kun kysymys on joistakin ylellisyyksistä, vaan silloinkin kun on puhe elämän välttämättömyyksistä, ovat kaikki vaikuttaneet siihen suuntaan, että naisen luonnolliset sukupuolivietit on tukahdutettu ja hän on ollut pakoitettu salaamaan ja kutistuttamaan senkin, mitä on jäänyt jälelle.

On myöskin totta, että meidän pohjoisessa ilmanalassamme naisilta yleensä puuttuu sitä säännöllistä ja luonnollista kiihoitusta, jota on etelän naisilla. Samoin on totta, että pohjolan naisten myöhäinen kypsyminen, josta juuri johtuvat myöhäiset avioliitotkin, aiheuttaa sen, että nainen saattaa kohota kolmenkymmenen vuoden ikään taikka ylikin sen, ennenkuin hän herää kuulemaan luonnon kutsuvia ääniä sisässään. Jo vuosikausia sitä ennen on kuitenkin sen vaikutus itsetiedottomasti tunkenut läpi koko hänen olemuksensa tehden häneen valtavan vaikutuksen. Myöskin on totta, (johtuen osaksi tottumuk-

sesta ja perinnäistavoista, osaksi yhteiskunnan kaavamaisuuksien turruttavasta vaikutuksesta) että nainen joutuu naimisiin ennenkuin hän on herännyt, jääden vuosikausiksi avioliiton solmiamisen jälkeenkin tietämättömäksi niistä aalloista, jotka hillittyinä kuohuvat hänen sisässään. Lukemattomien naisten suhteen on niin, että miehen ainaiset vaatimukset sukupuoliyhteyden suhteen niinhyvin silloin, kun nainen olisi tuntenut siitä iloa, kuin silloinkin, kun se on hänelle ollut vastenmielistä, ovat häivyttäneet olemattomiin hänen oman mielitekonsa nousu- ja pakoveden. Nämä miehet — ja niitä on monta — jotka valittavat vaimojensa kylmyyttä, saavat useimmissa tapauksissa syyttää siitä itseään. Jos mies vaatii vaimoaan sukupuoliyhteyteen silloin, kun tällä ei siihen ole halua ja kaiken lisäksi tekee sen vielä ensin häntä siihen hellyyttämällä taivuttamatta, alentaa yhdyntä naisen persoonallisuutta, ja hävittää hänestä iloitsemisen voiman silloinkin, kun hänellä on rakkauden aika.

On kieltämättä totta, että naiset — kiitos meidän aikamme ehkäisevän vaikutuksen — avioliittoon mennessään eivät ole selvillä sukupuolensa tarkoituksesta. Ja koska me olemme inhimillisiä olentoja, syrjäyttävät yhteiskunnallinen ja henkinen puoli rakkauden valinnassa tietoisuuden naisen sukupuolielämän fysiologisista perustuksista. Ei ole vaikea löytää naista,

jolle kaikki tämä on tietoisuudessaan vain yhtenä sekavana vyyhtenä, mutta minä olen tavannut vaimoja (etupäässä onnellisia vaimoja, joiden tunteita ei ole toinen rakkaus sekoittanut), jotka elettyään muutaman viikon taikka kuukauden erossa miehestään ovat mitä parhainta tutkimusainesta otettaessa selville useinmainittua tunteitten rytmiä. Sellaiset naiset, jotka päivittäin kaipaavat miehen läheisyyttä ja hänen hellää toveruuttaan, tuntevat sitäpaitsi eri tilaisuuksissa suurempaa halua sukupuoliseen ruumiilliseen yhdyntään. Monet edellämainitulla tavalla erossa olleet naiset (miehen ollessa joko matkoilla liikeasioitten t. m. s. vuoksi) ovat kokeneet tämän; ja ne, joilta olen kysellyt päivämääriä, ovat hämmästyttävän yhdenmukaisesti kertoneet, että nämä mieliteon hetket esiintyvät välittömästi ennen kuukautisia sekä noin viikon kuluttua näiden päätyttyä — toisin sanoen siis suunnilleen joka kahden viikon kuluttua. Juuri näiltä naisilta sainkin minä ensimäiset johtolankani niihin huomioihin, joiden perusteella sain selville sen mitä kutsun naisen mieliteon jaksottaisen säännölliseksi ilmenemiseksi. Muutamia vuosia olen koettanut mahdollisimman tieteellisesti ja yksityiskohtaisesti tutkia tätä tavattoman monimutkaista kysymystä. Minun on kiittäminen muutamien naisten ennakkoluulottomuutta ja tieteellisiä harrastuksia

ja vielä useimpien avointa luottamusta siitä, että jo nyt katson voivani kysymyksen suhteen esittää yleisen säännön, jolla on mitä suurin lääketieteellinen ja yhteiskunnallinen merkitys.

Odotusteni mukaan sain tämän kirjan ensimäisen painoksen ilmestyttyä vastaanottaa niin paljon todistusainehistoa, että ne mitä selkeimmin todistavat tähän liitettyjen taulukkojen paikkansapitävyyden niin, etten ole katsonut olevan syytä korjata käyrää siinä taulukossa, joka koskee tervettä keskitason naista (taulukko I). Seikkaperäisemmän ja tieteellisemmän tutkielman eri päivämääristä tulen myöhemmin julkaisemaan.

Minun lakini naisen mieliteon jaksoittaisesta toistumisesta voidaan havainnollisesti esittää graafillisella käyrällä, joka seuraa ennenmainitun sukupuolisen nousu- ja pakoveden aaltoilua. Sen yksinkertaisin ja alkuperäisin ilmaus tulee kuitenkin tavallisissa tapauksissa paljon mutkikkaammaksi muista kiihoittimista, jotka aikaansaavat erilaisia aaltoliikkeitä taikka epäsäännöllisiä aallonharjoja. Useimmat meistä ovat nähneet ne säännöllisesti toistuvat hyökylaineet, jotka meri heittää esim. tasaiselle hiekkarannalle, sekä samalla panneet merkille, kuinka toinen tuulen- taikka merenvirta synnyttää aallokon, joka usein juuri leikkaa varsinaista aallokkoa suorakulmaisesti.

Nainen on niin arka ja tunteellinen olento sekä altis kaikenlaisille sivistyneen aikamme kiihoituksille, että tuskin on syytä ihmetellä, vaikka hänen sukupuoliset virtauksensa ovatkin samentuneet ja sekoittuneet niin, että niiden säännöllinen toistuvaisuus on mennyt sekaisin, varsinkin, kun kukaan ei, puhumattakaan siitä, että olisi niitä tutkinut, ei ole edes aavistanut niiden olemassaoloa.

Läheisen yhteytensä vuoksi sen aiheen kanssa, jota tässä luvussa käsittelen, lienee paikallaan tässä luoda lyhyt ja yksinkertainen katsaus päätelmiini naisen sukupuolielämän rytmillisyydestä.

Sitä ennen on kuitenkin välttämätöntä tarkastella muita piirteitä naisen elämässä.

Naisen säännöllisesti toistuvia kuukautisia — niin säännöllisiä, että ne on ollut pakko huomata — on osaksi tutkittu, etenkin niiden suhdetta hänen muuhun tavalliseen elintoimintaansa. On tehty kokeita kuukautisten vaikutuksista naisen hengitykseen, lihasten vahvuuteen, ruumiinlämpöön, näön tarkkuuteen j.n.e., onpa näiden tulosten perusteella muodostettu erikoinen käyräkin, joka osoittaa naisen voimakkuutta eri aikoina hänen 28 päivän-jaksonsa aikana.

Mutta osoitukseksi siitä, kuinka vähän itsenäistä työtä tässäkin suhteessa on tehty, mainittakoon, että tämä graafillinen esitys kiertää

samanlaisena yhden oppineen teoksesta toiseen. Marshallin "Fysiologi"-nimiseen teokseen se on lainattu "Sellheimin" kirjasta, Havelock Ellisin kirjaan von Ottin kirjasta j.n.e. pitkin matkaa — aina vain sama käyrä muuttumattomana.

Tätä käyrää on uudistanut yksi oppinut toisensa jälkeen ja kuitenkin näyttää melkeinpä joka ainoa kohta siitä, mihin käyrä perustuu, olleen keskustelun alaisena.

Tämän käyrän mukaan naisen elinvoima kohoaa korkeimmilleen muutamia päiviä ennen kuukautisia, aleten niiden aikana taas alimmilleen, ja nousee jälleen jatkuen sitten jokseenkin tasaisena kohotakseen taas uudelleen ennen seuraavaa kuukautisaikaa. Tämä yksinkertainen käyrä saattaa olla yhtähyvin oikea kuin vääräkin sellaisiin seikkoihin, kuin naisen ruumiinlämpöön, lihasvahvuuteen ja muihin yhtä merkityksettömiin seikkoihin nähden, joita on tutkittu. Tekemäni huomiot, jotka koskevat hyvin useita naisia, osoittavat selvästi, ettei sillä ole mitään tekemistä naisen sukupuolisen elinvoiman aaltojärjestelmän kanssa.

Koko tämä aihe on niin monimutkainen ja vähän tunnettu, että on oikeastaan mahdoton tarttua mihinkään erikoisesti selvittämättä sen yhteydessä olevia seikkoja yksityiskohtiaan myöden, vaikkapa ne lukijasta väliin tuntuisivatkin ikäviltä ja sellaisilta, jotka eivät tähän kuulu. Sellaisia seikkoja ovat m.m. eräs kysy-

mys, jota me kaikki olemme miettineet pääsemättä siitä selvyyteen, nimittäin: mitä ovat kuukautiset? Siihen ei voida vieläkään vastata. Maallikko saattaisi väittää, että lääkäri voi siihen vastata empimättä kohta, mutta asianlaita on kuitenkin niin, että useat lääkärit eivät pysty siihen vastaamaan lähestulkoonkaan tyydyttävästi. (Katso liitettä I.)

Muutamissa poikkeustapauksissa esiintyvät kuukautiset joko kolmen taikka viidenkin viikon kuluttua, mutta melkein kaikilla pohjoisten rotujen naisilla tulee tämä kuukausivuoto jokseenkin säännöllisesti yhden kuunkierron, siis 28 päivän kuluttua. Piirtäkäämme kartta, johon on merkitty nämä 28 päivän ajanjaksot peräkkäin. Tarkastellessamme tätä kokonaisuutena kysymme, milloin tämän ajanjakson aikana siis normaali ja terve nainen tuntee halua, eli koska hänellä on sukupuolisen nousuvetensä aika?

Ne harvat lausunnot, jotka lääketieteellisessä ja fysiologisessa kirjallisuudessa naisen sukuvietistä tapaamme, ovat tavallisesti varovaiseen ja epätarkkaan muotoon laadittuja. Marshall esim. kirjoittaa: ”Sukuvietti esiintyy voimakkaimpana useimmiten juuri kuukautisten loputtua.” Ellis tuumii, että sekä ennen että joskus jälkeenkin kuukausivuodon on halu suurin. Hän tuntuu lisäksi antavan tukea sellaiselle otaksumalle, että tämä halu on riippuvaisuussuhteessa kuukautisiin.

Suorittamieni tutkimusten perusteella olen tullut siihen lopputulokseen, että jokaisessa terveessä naisessa esiintyy syvä sukuvietin rytmi, vaikka se onkin kätketty eikä pääse esiintymään nykyajan monien kiihoitusten ja ehkäisevien voimien takia. Lisäksi ovat eri henkilöt jossakin määrin erilaiset, ja harvoilla naisilla on tuskin aavistustakaan siitä, mitä tiede tässä suhteessa sanoo. Mitä minun käyttämääni tutkimusainehistoon tulee, olen minä koettanut erottaa syvän ja luonnollisen rytmin, epäsäännöllisestä ja pinnallisesta.

Puheenaollut taulukko selvittänee lukijalle tarkemmin sen, mitä näillä sivuilla olen sanonut. Se perustuu suorittamiini tutkimuksiin, ja osoittaa kauniin kaavamaisesti naisen sukupuolisen voiman nousu- ja pakoveden vaihtelut. Aaltokohdat toistuvat merkittävän säännöllisesti niin, että niitä sattuu aina kaksi jokaista kuunkiertoa, siis 28 päiväistä kuukautta kohti. Toinen tulee kaksi taikka kolme päivää *ennen* kuukautisia ja toinen jälkeen. Kuukautisten päätyttyä seuraa jokseenkin tasainen väliaika, kunnes 8—9 päivän kuluttua kuukautisten loppumisesta tulee jälleen pari kolme päivää kestävä aalto. Siis nousuvesiaallokko tulee joka 14 päivän kuluttua. Jos tahdomme sanoa säännön yksinkertaisesti, kuuluu se näin: joka 14 päivän kuluttua tulee naisen sukupuolielämässä nousuveden aika, jolloin hänen sukupuoliviet-

tinsä on voimakkain, toinen näistä 28 päivän aikana sattuvista jaksoista tulee aina välittömästi kuukautisten edellä.

Jokaisen tällaisen jakson — taikka käyttääksemme edelleenkin vertausta aallon — laajuus riippuu naisen silloisesta elinvoimasta ja yleisestä terveydentilasta. Väliin saattaa hän olla täysin luonnollisesti kiihoittunut ja kuuma koko kolmen päivän ajan taikka enemmänkin, kun taas sama nainen toisella kerralla, kun hän on väsynyt ja rasittunut, saattaa tuntea halua vain muutaman tunnin ajan taikka vieläkin vähemmän.

Liikarasituksen, kaupunkielämän, aliravitsemisen ja muitten senkaltaisten ulkonaisten seikkojen vaikutukset saattavat tuntua naisessa vuosikausia, jopa koko elämänkin, aiheuttaen sen, että sellainen nainen tuskin koskaan tuntee mitään itsestään syntynyttä sukuviettiä.

Seuraukset liikarasituksesta, joka alentaa normaalin ja vahvasti eroottisenkin naisen elinvoimaa, näkyvät taulukossa II, jossa esim. allonharja a-kirjaimella merkityssä kohdassa on tuskin näkyvä. Tämä taulukko ei osoita mitään yleistä, vaan on seikkaperäinen selonteko eräästä todellisesta henkilökohtaisesta tapauksesta.

Ensimäisessä taulukossa oleva käyrä esittää yksinkertaisen kuvaannollisesti tutkimusteni tulokset meidän rotumme naisen normaalista,

itse syntyvästä sukupuolisesta nousu- ja pakovedestä. Eräs nuori rouva uskoi minulle kerran, että hän tunsi halua lihalliseen yhteyteen miehensä kanssa — aivan toisenlaista kuin jokapäiväisten syleilyjen halua — säännöllisten väliaikojen jälkeen aivan kuin olisi toiminnassa "joku kellolaite". Erikoisesti huomasi hän tämän silloin kun hänen miehensä oli pitkillä matkoilla. Mutta kaikki ihmiset ovat ainakin jossain suhteessa erilaiset, samoinkuin jokainen on kasvonpiirteiltäänkin toisestaan eroava, joten on luultavaa, että tuskin löytyy kahta naista, joiden käyrä puheenaolleessa taulukossa tulisi olemaan aivan samanlainen, jos heitä tarpeeksi tarkasti tutkittaisiin. Useat naiset eivät tunne muuta kuin yhden viettikauden kuunkierron aikana, ja näistä toiset sen, joka tulee kuukautisten edellä, toiset taas niiden jälkeen seuraavan jakson. Nämä, joilla tavallisesti on vain yksi tällainen jakso, voivat joskus kuitenkin heikosti tuntea toisenkin, kun tuntevat itsensä erikoisen hyvinvoiviksi, kun lukevat eroottisesti kiihoittavaa kirjallisuutta taikka tapaavat rakastettunsa juuri silloin kun heillä pitäisi olla luonnollisen mielitekonsa aika. On kuitenkin, vaikkakin hyvin vähän, sellaisia jossakin määrin epänormaaleja naisia, jotka tuntevat kiihkeintä halua juuri kuukautisten aikana.

Jos joku lukijoistani yrittäisi kokeilla minun teoriallani käytännössä esimerkiksi kyselemällä

eri naisilta asiaa, saattaisi näyttää siltä, kuin en olisikaan puhunut totta, jo siitäkin syystä, että harvat naiset tällaisiin kysymyksiin vastaavat totuudenmukaisesti, taikka myöskin siksi, että useat eivät huomaa toista puheenaolleista jaksoista lainkaan, jos ylimalkaan ovat mitäänkään huomanneet. Mutta hienotunteinen ja tarkempi tutkimus tällaisissa tapauksissa useastikin paljastaa asian todellisen laidan. Kun kerran olemme päässeet tämän perusajatuksen perille, tulee usea sellainen seikka, joka ennen tuntui käsittämättömältä ja hämärältä, senjälkeen näyttäytymään täysin käsitettävässä valossa. Eräs naislääkäri, jonka kanssa keskustelin kerran teoriastani, sanoi minulle, että se valaisee hänelle monta hänen potilaitaan koskevaa seikkaa, joita hän ei ole käsittänyt ja joita hän ei ole yhdistellyt eikä selvittänyt.

On suorastaan silmiinpistävää, miten vähän tämäntapaisia huomioita esiintyy tieteellisissä teoksissa, mutta Forelin teoksessa ”Sukupuolikysymys” on eräässä toisessa yhteydessä kuitenkin esitetty mielenkiintoinen tapaus. Hän kirjoittaa: ”Eräs naimisissa oleva nainen uskoi minulle, kun moitin häntä uskottomuudesta miestä kohtaan, että hän halusi sukupuoliyhteyttä vähintäin joka 14:s päivä, ja että hän, kun oma mies ei ollut saapuvilla, otti ensimäisen parhaan.” Forell ei huomannut sen takana mitään luonnonlakia. On totta, että me kaikki

pidämme tuon naisen puuttuvaa itsehillintäkykyä peloittavaan määrään kehittyneenä epänormaalisuutena, mutta hänen säännöllisesti joka 14:s päivä toistuva halunsa on täysin sopusoinnussa fysiologisten lakien kanssa, jotka minun käsitykseni mukaan johtavat meidän rotumme naisten sukupuolista nousu- ja pakovettä.

Tässä yhteydessä saattaa olla mielenkiintoista huomauttaa myöskin niistä aviollisia syleilyjä koskevista määräyksistä, jotka tapaamme Mooseksen laissa. Sukupuoliyhteyden harjoittaminen naisen kanssa silloin kun hänellä oli kuukautisensa, ei ollut ainoastaan ankarasti kielletty (kts. 3 Moos. kirj. XX: 18: "Jos mies makaa vaimon hänen sairautensa aikana ... niin ne molemmat hävitettäkööt kansastansa"), vaan laki sääsi myöskin sen, että naista oli suojeltava sukupuoliyhteydeltä vielä muutamia päiviä kuukautisten jälkeenkin. Ne johtopäätökset, joihin minä olen tullut täysin itsenäisten tutkimusteni kautta, saavat siis vahvistuksensa itse itämaitten viisailtakin. Nykyaikaiset kirjailijat pilkkaavat Mooseksen lakia siksi, että se kieltää sukupuoliyhteyden harjoittamisen juuri sinä ajankohtana, jolloin he kuvittelevat vietin olevan voimakkaimman. Mihin he tällaisissa olettamuksissaan nojautuvat, ei ole koskaan selvitetty, eivätkä he sitä liioin pysty todistamaan tieteellisillä tosiseikoilla. Niinpä sanoo Gallabin

synnytyskäsikirjassaan: "Juutalaisten laki kieltää*) naista harjoittamasta sukupuoliyhteyttä kuukautisten aikana ja seitsemän päivän aikana niiden jälkeen. Sellaistenkin, jotka muuten tarkkaan noudattavat lakeja, sanotaan rikkovan tätä Leviticuksen (Mooseksen lain) määräystä. Vaikka vuotoa kestäisi vain pari tuntia, olisi pidättyväisyyttä noudatettava kuitenkin ensinnäkin niiden viiden päivän aikana, jotka kuukautiset tavallisesti kestävät ja tämän lisäksi vielä ne seitsemän päivää siis yhteensä 12 päivää. On täysi syy epäillä, että kokonainen kansakunta koskaan on voinut noudattaa täydellistä pidättyväisyyttä juuri sinä aikana, jolloin sukuvietti on voimakkain." Mutta, kuten helposti saatamme nähdä, käy juutalaisten määräys 12:sta puhdistuspäivästä kuukautisten alkamisesta lukien täysin yksiin minun taulukkoni kanssa, joka esittää normaalin naisen sukuvietin säännöllistä nousua ja laskua.

Nämä suhteellisesti yksinkertaiset käyrät osoittavat niin sanoakseni naisen normaalia luonnollisesti itsestään kumpuavaa sukupuolista halua. Ne ovat ne perusteet, joille on rakennettava tutkittaessa edelleen rakkauden fyysillisiä

---

*) Leviticuksen XV luvussa (edellämainittu Mooseksen kirja) kielletään nimenomaan miestä makaamasta naista puhdistusaikana sekä sanotaan, että hän tulee epäpuhtaaksi, jos hän sen kuitenkin tekee.

Tekijän huomautus.

ilmauksia. Ei kuitenkaan saa unhottaa, että nykyisenä ylellisenä aikana on monen monia yllyttimiä, jotka saattavat kiihoittaa sukuvietin, samoin kuin on elämässä useita tekijöitä, jotka voivat siihen vaikuttaa ehkäisevästi ja tukahduttavasti. Naista, niinkuin miestäkin, voi suuri rakkaus niin hallita, ettei mene päivääkään kokonaisessa kuukaudessa ilman, että rakastetun hyväily, hänen äänensä taikka hänen hymyilynsäkin muisto herättää hänessä vavisuttavan halun ruumiilliseen yhdyntään. Tämän takia on vaikeata varsinkin sen, joka säännöllisesti oleskelee rakastettunsa läheisyydessä, huomata ruumiin luonnollista rytmiä, sillä häntä kiihoittavat sanomattomasti toisen rakkaus ja koko olemus.

Minä olen kuitenkin vakuutettu siitä, että keskitason naista yleisesti hallitsee esittämäni joka 14:nnen päivän rytmi, tiesipä hän siitä tai ei, ja että se kaikin tavoin on myötävaikuttamassa aviollisessa yhdynnässä. Suurta, liekehtivää ja elinikäistä rakkautta ei suoda kaikille, ja siksi olisi miehen, joka haluaa pysyvää molemminpuolista onnea, tarkoin tutkittava vaimonsa, tehtävä huomioita hänen rytminsä laajuuden suhteen sekä pantava merkille, milloin hänellä ovat hänen erikoiset eroottiset päivänsä. Edelleen on hänen sovitettava halunsa vaimonsa mukaisesti, niin että ne sointuvat vaimon luonteeseen.

Vaimo ei myöskään saa mieheltään salata

aikaa, jolloin hän tuntee halua, vaikkakin hän jos on viisas, voi sen ilmaisun verhota suloisella salaperäisyydellä. Vaimo älköön myöskään ryöstäkö mieheltä sitä luonnollista iloa, että hän tunnustaa tuntevansa nautintoa yhdynnästä. Aviomies, joka siten tuntee saaneensa jotakin aikaan, sovittaa varmasti vaimoaan miellyttääkseen omat halunsa vaimon toivomusten mukaan paljon mieluummin kuin sellainen mies, joka saa vaimonsa puolelta osakseen vain kylmyyttä, liian yksipuolista vaikenemista taikka teeskenneltyjä tunteita. Oikeata tunnelmaa ei voi teeskennellä, mutta jos rakastetut oikein käsittävät toisensa, versoaa se kummankin rinnasta ja puhkeaa kukkaan.

Molemminpuolinen mukautuminen ei olekaan mikään yksinkertainen asia. Siksi se vaatiikin oman lukunsa.

V.

MOLEMMINPUOLINEN MUKAUTUMINEN.

> ”Rakkaus ei tuota rakastavalle mitään pahaa.” Pyhä Paavali.

Meidän rotumme keskitason miehen halu ei ole riippuvainen ajasta, ellei oteta lukuun lievähköä laimeutta talvisaikana ja tuntuvinta kiihkeyttä keväällä. Muutamat miehet ovat huomanneet jonkunlaisia merkkejä kuukausirytmistä, muutamat taas ovat tunteneet kasvavaa kaipausta joka 14:s päivä. Useimmilla miehillä halu ainoastaan uinuu, vaikka pidätettynä ahtaissa rajoissa. Se on siellä aina, alati alttiina heräämään pienimmästäkin houkutuksesta, ja väliin niin voimakkaana, että se vaatii alituista huolta vetäytyäkseen takaisin.

Olisi todella sääli miestä, jos naisella olisi säilynyt villien eläinten rytmi, niillä kun halu rajoittuu vain pitkien aikojen päästä seuraaviin kiima-aikoihin. Mutta vaikka naisen sukuvietin rytmi onkin vilkkaampi, ei se kuitenkaan ole yhtä aktiivinen kuin miehen. Siitä johtuukin, että mies usein jättää sen kokonaan huomioon-

ottamatta ja pakottaa naisen omien halujensa mukaan yhdyntään joko väkivalloin taikka "jumalallisella" auktoriteetillaan ja yhteiskunnallisten perinnäistapojen vieläkin musertavammalla mahdilla.

Jos miehen halu on alituinen ja naisen ajoittainen — jos miehen kuohuu joka ainoa päivä, kun taas naisen vain joka 14:s päivä taikka kerran kuussa — näyttää ensi katsomalla mahdottomalta tyydyttää molempia niin rajoitetussa liitossa kuin avioliitto on, joka käsittää vain nämä molemmat.

Tunne siitä, että molemminpuolinen tyydytys on mahdollisuuksien rajojen ulkopuolella, on kiusannut ihmiskuntaa vuosisatoja. Seurauksena on ollut, että toisen asianomaisen otaksuttu tarve on vaatinut toiselta liikaa ja siten olemme saaneet yhteiskunnallisen perinnäistavan miehen "oikeudesta" ja naisen "velvollisuudesta". Asianlaita on niinkuin eräs mies minulle täysin avomielisesti sanoi: "On kerta kaikkiaan niin, että molempia sukupuolia ei voida tyydyttää. Toisen *täytyy* siis uhrautua. Yhteiskunnalle on parempi, että sen tekee nainen."

Ne miehet, jotka tieten uhraavat naisen, eivät ole niinkään harvat. Useimmat tekevät niin tietämättömyydessään. Laki*) on kuitenkin sokeasti uhrannut ei vain naisten, vaan

*) Tekijä puhuu Englannin laista.

useimpien miestenkin onnen — miesten, jotka täysin tietämättöminä sukupuolielämän tarkoituksesta ja sisällöstä ovat kasvaneet siinä uskossa, että naisen on alistuttava sukupuoliyhteyteen säännöllisesti ja usein, vieläpä joka ainoa yö. Muutaman minuutin aistillisen nautinnon vuoksi uhraavat he kaikkivoittavan riemun ja hellyyden. Ja vaikka ei mies enempää kuin vaimokaan tiedä siitä paratiisista, jota he eivät koskaan saavuta, surevat he kumpikin sittenkin sitä, että sen portit ovat heiltä suletut.

Ennenkuin esitän mitään omaa ehdotusta, joka olisi johteeksi ei vain keskitien, vaan myöskin molemminpuolisen ilon oikean tien löytämiseksi, on minun kosketeltava parissa suhteessa miehen "halua" ja sen oikeata luonnetta. Minä olen lukenut useita nuorille miehille tarkoitettuja kirjoja, mutta ainoassakaan niistä ei ole selitetty määrättyjä kohtia miehen sukupuolielimen tarkoituksesta, joka kuitenkin olisi ollut ensinnä tehtävä, jotta olisi voitu älykkäälle nuorelle miehelle antaa jotakin järkevää ohjausta. Me saamme nuoruudessamme oppia ihmisruumiin rakennetta koskevat tiedot, koska meidän oikeutemme on saada selko siitä, ettei meidän tarvitsisi alituisesti elää vain kuvitelmien varassa. Mutta oppi ruumiimme kaikkein tärkeimmistä elimistä lyödään minun mielestäni suorastaan rikollisella tavalla laimin. On välttämätöntä, että se, mikä kerran on luonnollista,

selitetään yksinkertaisesti ja suoraan tieteellisesti ja asiallisesti, vaikka se hämmästyttäisikin niitä, jotka ovat tottuneet vain hämäriin viittauksiin, mitkä niin usein ovat johtaneet totuuden väärinkäsittämiseen. Jokaisen miehen ja naisen, jotka aikovat mennä naimisiin, tulee tietää seuraava: Miehen sukupuolielimiä eivät yksinään muodosta siittiöt, liikkuvat, ripsikarvoilla varustetut solut, jotka synnyttävät elämän, enempää kuin siitinkään, jonka kautta solut kulkevat ja jonka avulla ne saavuttavat oikean toiminta-alueensa naisen emän. Näiden kahden päätekijän rinnalla on koko joukko pienempiä, joilla on monia tärkeitä tehtäviä siittämisessä. Miehen siitin on silloin, kun se ei ole kiihoittunut, pehmeä, pieni ja riippuva. Mutta niinpian kun se kiihoittuu joko suoranaisesta ruumiillisesta kosketuksesta, joka vaikuttaa heti hermoihin ja lihaksiin, taikka epäsuorasti aivoista saadun käskyn mukaan, suurenee se voimakkaasti tullen kankeaksi, paisuneeksi ja kohoaa pystyyn. On miehiä, jotka luulevat, että siittimen paisuminen sukupuoliyhteyttä harjoitettaessa johtuu siemennesteen kasautumisesta, sekä että se siis on tyhjentämällä vapautettava. Tämä on vallan väärä käsitys. Siittimen paisuminen ei aiheudu solujen toiminnasta, vaan hermoston vastavaikutuksesta verisuoniin, jotka täyttyvät, pääasiassa laskimoista, joskin myöskin, vaikka vähäisessä määrässä,

valtimoista. Kun verta virtaa siittimeen, eikä poistu siitä, täyttyvät laskimo-ontelot laskimoverellä siksi kunnes koko siitin on kovettunut. Kankeana ollessaan voi siitin tunkeutua naisen emättimeen missä hankaus kohottaa kiihoitusta siksi, että siittiöt vapautuvat säilytyspaikastaan, siemenrakkulasta, virraten siemenjohtimen (urethra) kautta ulos. Kun tämä on selvillä, silloin käsittää ilman muuta, että siittimen kovettuminen ei vaadi siemennesteen purkautumista. Jos laskimot voivat tyhjentyä itsestään, minkä ne luonnollisesti tekevät heti kun paikallisen hermokiihoituksen paine loppuu, menettää siitin kankeutensa ilman siemenvuotoa, vain senvuoksi, että yhteen paikkaan kerääntynyt veri palaa takaisin ja aloittaa säännöllisen kiertonsa ruumiissa. Tämä saattaa tapahtua aivan vaarattomasti niin pian kuin hermot ovat asettuneet, joko ruumiillisen kiihoituksen lakattua, taikka sisäisen rauhoittumisen seurauksena. Jos taas tämä paikallinen kiihoitus jatkuu siksi, että se saavuttaa huippunsa, tulee purkaus, kun se kerran on alkanut, vastustamattomasti, siittiöt niihin yhdistyneen liman kanssa jättävät ruumiin ja ovat täysin kadotetut.

Mitä tämä menetys sitten sisältää? Lasketaan, että kerrallaan tyhjentää mies itsestään keskimäärin 2—500 miljoonaa hedelmöittävää siementä. Joka ainoa näistä (terveistä miehistä puheen ollen) kykenee hedelmöittämään naisen

munasolun ja siten antamaan alun uudelle ihmiselämälle. (Siten voi siis yhden ainoan miehen yksi siemenvuoto hedelmöittää suunnilleen kaikki maapallon naimaijässä olevat naiset.) Jokaisessa näistä siemenistä on lukemattomia perinnöllisiä piirteitä ja suurimmaksi osaksi ne sisältävät alkulimaa, protoplasmaa, arvokkainta ainetta, mitä ihmisruumiissa on. Kemiallinen erittely osoittaa, että siemennesteessä on m.m. huomattava määrä kalciumia ja fosforihappoa — molemmat erittäin tärkeitä aineita ihmisruumiille.

Tämän vuoksi on siis erittäin suuri erehdys luulla, että siemenneste on jotakin sellaista, jota *usein* voidaan tuhlata. Kaikki se elämää antava energia ja hermovoima, joka menee hukkaan siemenvuodossa edellämainittujen tärkeitten kemiallisten aineitten muodossa, voidaan useimpina kuukauden päivinä käyttää tuottavaan työhön ruumiissa. Ja niin merkillinen ja ihmeellinen on kemiallinen toiminta ruumiissamme, että nämä voimat todella voidaan aivojen avulla panna kiertämään ruumista, kun vain on siihen taitoa. Vahva mies voi usein rauhoittaa ne hermot, jotka hallitsevat verenkiertoa, ja pakottaa siittimen laskimot kutistumaan ja pusertamaan veren takaisin ilman, että siitä olisi vahinkoa ainoallekaan säikeelle.

Mutta vaikka onkin tarpeellista, että mies voi hillitä itsensä, on kuitenkin vahingollista aina

tehdä niin. Itse se pakko, joka panee miehen kohdistamaan voimansa niin rajoitetulle alueelle, alentaa voimia, jos mennään liiallisuuksiin. Minä olen sitä mieltä, että juuri se pidättyväisyys, mikä on tarpeen auttamaan miestä hänen vaimonsa sukupuolisen pakovesi-ajan yli, on juuri parahiksi antamaan hänelle parhainta voimaa, elämänuskoa ja iloa, edellyttämällä, että molemmat ovat terveitä ihmisiä. Jos vaimolla joko tieten taikka tietämättään on joka kahden viikon kuluttua säännöllisesti uudistuva luonnollinen halu, kuten olen edellyttänyt useimmilla terveillä naisilla olevan, mukautuvat aviopuolisot parhaiten toinen toisensa mukaan, jos he joka kahden viikon kuluttua antautuvat avioliiseen syleilyyn; ja sellaisessa tapauksessa sitä ei suinkaan tarvitse rajoittaa yhteen kertaan. Useat miehet, jotka ovat hillinneet itseään 12—14 päivän ajan tulevat huomaamaankin, ettei yksi kerta heitä tyydytä. Ja jos heillä on onni omistaa terve vaimo, saavat he huomata, että tämäkin parin päivän aikana haluaa useita syleilyjä. Jos silmäilemme taulukkoa I näemme, että aallonharja ulottuu parin kolmen päivän yli, jotapaitsi käyrä näyttää useita pienempiä nousuja. Se koskee juuri naisia, jotka ovat täysin terveitä ja elinvoimaisia. Hänen halunsa palaa parin kolmen päivän aikana aina vain muutamien tuntien kuluttua ellei sitä ole tyydytetty, ja usein silloinkin, vaikka se onkin tyydytetty.

Yleisesti katsoen voidaan siis minun käsitykseni ilmaista seuraavilla sanoilla (tämä ei kuitenkaan luonnollisestikaan sovellu kaikille): *Molemmille aviopuolisoille parhain järjestely sukupuoliyhteyden suhteen on harjoittaa yhdyntää kolmen taikka neljän päivän aikana useampia kertoja joka kymmenen päivän kuluttua, jonka kuluessa ei ole ollut yhtään aviollista syleilyä, ellei siihen ole ollut syytä jonkun ulkoapäin tulleen molempia koskeneen erittäin voimakkaan kiihoituksen vuoksi.*

Minulla on ollut ilo todeta, että ne tuttavani, jotka sattumalta ovat näin menetelleet, ovat olleet myöskin *onnellisia.*

On kuitenkin useita sellaisia naisia, joilla ei ole, taikka jotka eivät aluksi tiedä mistään toisesta mieliteon jaksosta kuunkierron aikana, vaan ainoastaan yhden kerran 28 päivän aikana, tuntevat todellista iloa yhdynnästä. Useilla miehillä on myöskin siksi vahva tahto ja ovat tavoiltaan siksi kohtuullisia, että tyytyvät tällaiseen suurempaakin pidättyväisyyttä kysyvään yhdyselämään mukautumisen vuoksi, kuten muutamat minun tuttavistani tekevät. Mutta toiselta puolen on paljon sellaisia, jotka katsovat näin suuren pidättyväisyyden vaativan liian suuria voimanponnistuksia, jotta voisivat hillitä halujaan. Minun mielestäni on väärin uhrata luonnollisen tarpeen tukahduttamiseen niin paljon voimia, että säännöllinen työsken-

tely siitä kärsii ja sielunelämä menettää tasapainonsa. Jos on siis mies, joka on varustettu niin voimakkaalla sukuvietillä, ettei hän työkykynsä siitä häiriintymättä voi pidättyä sukupuoliyhteydestä 26 päivän aikana, ja jolla on elinvoimaltaan niin heikko vaimo, ettei hänellä muuta kuin kerran kuussa ole sukupuoliyhteydestä todellista, itsestäänkumpuavaa iloa (toisilla tämä saattaa olla vähän ennen, toisilla vähän jälkeen kuukautisten), niin tulee hänen tarkoin käyttää hyväkseen tämä aika sekä neljäntoista päivän kuluttua tämän jakson alkamisesta kohdistaa vaimoonsa koko rakkautensa voima mahdollisimman palavana. Mikäli vaimo ei todella ole sairas, voi mies silloin paremmin kuin muulloin ei ainoastaan voittaa hänen mielisuosionsa, vaan vieläpä valaa häneen omia tunteitaan, ja näin saavutetaan molemminpuolinen hurmiotila.

Aviomies, joka pidättäytyy, vaikka se olisi vaikeatakin, tulee havaitsemaan, että hän siitä saa tuhatkertaisen palkan, ei vain vaimonsa lisääntyneen elinvoiman ja onnen sekä yhdynnästä tuntemansa suuremman nautinnon muodossa, vaan myöskin oman elinvoimansa nousun ja itseluottamuksen tunteen muodossa. Pari viikkoa ei ole terveelle miehelle niin pitkä aika, ettei sitä hyödykseen eläisi pidättyvämmin.

Sir Thomas Clouston sanoo kirjassaan "Ennen avioliittoa": *Luonto on järjestänyt niin,*

että minkä enemmän järkähtämätöntä pidättyväisyyttä harjoitetaan sen helpommaksi ja tehoisammaksi vaikutuksiltaan se tulee. Se tulee tavaksi. Minkä vähemmän taas pidättyväisyyttä harjoitetaan, sen suuremmassa määrässä uhkaa halu muodostua hallitsemattomaksi v a a t i m u k s e k s i, joka luonteeltaan on sairaaloista ja enemmän taikka vähemmän jouduttaa kuoleman tuloa. Tämän lausunnon loppuosa ei ole ainoastaan meidän aikamme tieteellisen ja moraalisen kokemuksen, vaan myöskin fysiologisten kokeiden tulos.

Mutta olkoonpa, että tietomme ja olemassaolomme peruslait määräävät elämämme näin, ei meistä silti koskaan voi tulla mitään kellolaitteita, siksi tunteellisia ja alttiita kaikenlaisille vaikutteille me olemme.

Mutta vaikka naisella onkin sukupuolielämä jokseenkin selväpiirteinen ja säännöllisesti toistuva mieliteko, sattuu silti usein, että näiden mieliteon jaksojen väliajoilla tulee tilaisuuksia, jolloin yhdynnän kaipuu molemminpuolisesti sukeltautuu esiin. Tavallisesti johtuu tämä jostakin erikoisesta rakastavaisten elämässä sattuneesta tapahtumasta — sellaisia voivat olla jotkut yhteiset eroottiset muistot, kuten esim. hääyön elämykset, taikka johtuu se jostakin kertomuksesta, runosta taikka taulusta, joka tekee heihin määrätyn vaikutuksen. Jos mies esittää osansa hellän kosijan tavoin, voi nainen

tavallisesti tulla niin kiihoittuneeksi, että hän vastaa miehen kaipuuseen sellaisenakin ajankohtana, jolloin halu hänessä ei heräisi itsestään. Mutta pakoveden aikana täytyy kiihoituksen olla voimakkaamman kuin nousuveden aikana, ja saattaa hyvin havaita, että se enemmän vaikuttaa hänen sieluunsa kuin ruumiiseensa.

Korkein laki kaikille aviomiehille on: *Muistakaa, että joka ainoaa aviollista syleilyä tulee valmistella hellillä kosiskeluilla sekä ettei koskaan saa tapahtua yhdyntää, jota ei myöskin vaimo halua ja johon hän ei myöskin ruumiillisesti ole valmistunut.*

Vaikka useimmissa avioliitoissa miehen on pidättäydyttävä kohdatakseen vaimonsa harvemmin valveilla olevan sukuvietin, on kuitenkin toiselta puolen sellaisiakin avioliittoja, joissa mies on sukupuoliselta voimaltaan niin heikko, että hän vain pitkien väliaikojen jälkeen voi antautua sukupuoliyhteyteen terveytensä siitä vakavasti kärsimättä. Jos sellainen mies menee naimisiin naisen kanssa, joka on perinyt erittäin vahvan ja useasti valvovan sukuvietin, täytyy hänen terveytensä kärsiä yhdynnästä, johon hän on pakoitettu, ellei halua tuottaa vaimolleen kärsimyksiä liian usein tapahtuvalla kieltäytymisellä. On mahdollista, että Karezza-järjestelmä (tri A. Stochamin kirja ”Karezza”. Kts. myös tämän kirjan liitteen toista kohtaa) antaa

sellaisille ihmisille sen terveyden ja rauhan, jota he tarvitsevat, että se suojelee menetyksiltä miehen elinvoimaa ja antaa vaimolle tunteen ruumiillisesta yhdynnästä sekä levon, jota hänen hermonsa vaativat. Mutta terveillä ihmisillä on siksi paljon toisenlaiset tarpeet ja erilaiset ajatukset, etten minä sitä heille missään tapauksessa suosittelisi.

Ellis kertoo, että eräs Aragonian kuningatar piti kuutta yhdyntää vuorokaudessa kohtuullisena laillisessa avioliitossa. Sellaisella sukuviettillä varustettu nainen ottaisi meidän päivinämme näännyttämällä hengen koko joukolta aviomiehiä, sillä mies, joka kykenee tyydyttämään niin suuren tarpeen, on harvinaisuus, vaikka poikkeuksia onkin enemmän miesten kuin naisten joukossa.

Milloin ja kuinka usein saa yhdyntää harjoittaa, on varmaankin niitä kysymyksiä, jotka kokemattomille ja hyväätarkoittaville ihmisille tuottavat eniten huolta, ja joka useimmiten ymmärretään väärin. Mutta siitä huolimatta on sukupuoliyhteyden harjoittamisen yhteydessä muitakin seikkoja, joiden suhteen lääkäritkin ovat osoittautuneet hämmästyttävän tietämättömiksi. Yksinkertainen selonteko eräistä fysiologisista tosiasioista lienee senvuoksi paikallaan.

Ruumiin rakenteen täydellinen tieteellinen tunteminen on paras lääke uteliaisuudelle ja

kevytmielisille kurkisteluille. Jos rakastavaisilla on nämä tiedot, vaikkapa ehkä vain tiedossaan piilevänä, säästävät he vaimonsa monilta tahdittomuuksilta, jotka niin useasti ovat haavoittavia luonteeltaan, varsinkin jos mies on sivistymätön.

Miten itse yhtyminen tapahtuu, se tulee kaikkien tietää. Kun molemmat ovat "alkusoiton", alkuvalmistelujen kiihoittamat, työnnetään miehen paisunut ja kankea siitin naisen emättimeen. Tavallisesti, kun nainen ei ole kiihoittunut, on emään johtava tiehyt samoinkuin sitä ympäröivät ulko-osat, pehmeät huuletkin, kuivat ja melkein kokoonkutistuneet ja emättimen aukko on pienempi kuin miehen kova siitin. Mutta kun nainen on kiihoittunut ja valmis vastaanottamaan miehen, täyttyvät emättimen eräät sisäosat verellä ja se paisuu jotenkin samoin kuin miehen siitinkin samalla kun eräs limainen aine kostuttaa emättimen suun. Intohimoisella naisella saattaa emättimen suu sitäpaitsi itsestään aueta ja sulkeutua. (Niin suuri on ihmisen ajatuksen voima, että useilla naisilla voi kaikki tämä tapahtua rakastetun ajatuksen voimasta hänen hyväillessään taikka suudellessaan naista.) Tämän vuoksi onkin helposti käsitettävissä, että jos mies yrittää tunkeutua naiseen, jota hän ei ole edeltäpäin kosiskellut ja kiihoittanut määrättyyn fyysilliseen vastaanottavaisuuden tilaan, saa hän tehdä yrityksensä

kuivan ja liian ahtaan sisäänkäytävän kautta. Samalla täytyy hänen tuottaa naiselle suorastaan ruumiillista tuskaa, puhumattakaan siitä sielullisesta vastenmielisyydestä, jota nainen epäilemättä tuntee sellaista miestä kohtaan, joka käsittelee häntä niin järjettömästi. Toiselta puolen on kiihoittuneella naisella, jota on luonnollisesti valmisteltu, aukko liman kostuttama samalla kun kaikki hermot ja lihakset ilman vastarintaa ja luonnollisilla vastaliikkeillä ottavat vastaan miehen sukupuolielimen. Tässä puhun luonnollisesti kahdesta sellaisesta, jotka ovat jo ennen syleilleet. Tytön ensimäinen sukupuolinen syleily eroaa kaikista muista senkautta, että silloin on puhkaistava hänen immenkalvonsa. Tuntuu siltä, kuin nuoren tytön, joka aikoo mennä naimisiin, tulisi ehdottomasti etukäteen tietää tästä välttämättömästä kalvon puhkaisemisesta ja siitä aiheutuvasta tilapäisestä kivusta ennen naimisiinmenoaan — mutta yhä vieläkin on tavattoman monta tyttöä, jotka menevät naimisiin vallan surkuteltavan tietämättöminä tästä. Vielä hämmästyttävämpää, on, että monet miehetkin, jotka jo ovat olleet naimisissa jonkun aikaa ovat tämän neitseellisen naisen ruumiinrakenteelle erikoisen kalvon suhteen yhtä tietämättömiä. Miehen tulee tietää, että jos hän heti avioliittonsa ensimäisenä vuorokautena aikoo puhkaista tämän kalvon kokonaan, tulee sekä kalvo itse että morsiamen kipu

tuottamaan hänelle suurta vastusta. Hellän ja rakastavaisen aviomiehen tulee senvuoksi ottaa huomioon, että hän säästääkseen vaimoltaan kipua, suorittaa puhkaisemisen mikäli mahdollista varovaisesti kokeilemalla ja useampien päivien kuluessa. Nuorta vaimoa olisi tämän tapauksen varalta valmisteltava samalla tavalla, sillä hänen tulee tietää, ettei hän pakoon vetäytymällä saa tuottaa tunteelliselle sulhaselleen ikävyyksiä, vaan on hänen voimainsa mukaan avustettava kalvon puhkaisemista ennenkaikkea itsehillinnällä ja itsensävoittamisella. Kun kalvo kerran on saatu puhkaistuksi tapahtuu yhtyminen täysin kivuttomasti.

Pitäisi myöskin olla selvä, että mies ei saa tyytyä kosimaan naista vain kerran koko elämää varten. Hänen on uudistettava se joka kerta kun hän haluaa häntä aviolliseen syleilyyn, sillä joka ainoa sukupuolinen syleily vastaa oikeastaan eri avioliittoa luonnossa. Villit eläimet eivät ole niin tyhmiä kuin ihmiset. Villi eläin ei yhdy naarakseensa koskaan ilman edelläkäypää kullekin eläinsuvulle ominaista kosiskelua, joko näyttämällä naarakselle voimiaan tappelussa toisten koirasten kanssa, levittämällä kaikkein koreimmat sulkansa ja höyhenensä naaraksen nähtäväksi taikka laulamalla hänelle kaikkein kauneimmat laulunsa. Emme saa myöskään unohtaa, että villit eläimet ottavat kosimisessaan itse luonnon avuksi. Sillä he

tekevät sen juuri silloin kun naaraksella on kiima-aika. Mies, joka lähestyy vaimoaan sekä silloin, kun vaimolla on luonnollinen halunsa että silloin, kun sitä ei ole, pitäköön kaksinkertaisena velvollisuutenaan itse sytyttää, kiihoittaa ja hellyydellään loihtia hänet siihen valmiuteen, joka vastaa sitä luonnollista valmiutta, joka naiselle on ominaista silloin, kun hänellä on hänen luonnollinen aikansa. Mutta tässä on jälleen toistettava jotakin, jota ei voi kyllin painokkaasti sanoa: naisen rakkaus herää ensi kädessä hänen sydämessään ja sielussaan, ja täydellisen rakastajan ei tarvitse odottaa hänen ruumiillista ja vapaaehtoista apuaan, vaan voi kiihoittaa ja auttaa hänen ruumistaan seuraamaan sielujen lentoa.

Naisen valmistaminen jokaista sukupuolista yhdyntää varten ei ole ainoastaan yksinkertainen humaaninen teko hänen säästämisekseen mahdollisilta tuskilta, vaan on se tärkeä myöskin miehen kannalta katsottuna, koska hän kerran (mikäli ei hän kuulu niihin harvoihin sairaalloisiin ihmisiin, jotka nauttivat siitä, että tekevät naiselle väkivaltaa) tuntee mittaamattomasti suurempaa nautintoa sellaisesta yhdynnästä, jossa kumpikin ovat samassa valmiuden vireessä, mikä on muuten erittäin tärkeätä heidän terveydelleenkin.

Olettakaamme nyt, että kummankin yhtyvän sielut ja tunteet ovat täydellisessä sopusoin-

nussa: minkälaista asentoa on silloin yhdynnässä käytettävä? Nainen ja mies katsovat toisiansa silmiin, suutelevat hellästi toistensa huulia kasvot kasvoja vastaan ja kädet toinen toisensa ympärillä.

Tuntuu uskomattomalta, että meidänkin aikanamme on sivistyneitä ihmisiä, jotka eivät hyväksy mitään muuta asentoa. Ja kuitenkin kertoi minulle kerran eräs vaimo, että hänen miehensä joka kerralla melkein musersi hänet, niin että kesti tuntikausia ennenkuin hän pääsi entiselleen kunkin sukupuoliyhteyden jälkeen, mutta siitä huolimatta kieltäytyi mies ”periaatteellisista” syistä hyväksymästä muuta asentoa, kuin sen, jonka hän oli valinnut ja jota hän piti normaalina vaikka hän oli niin taitamaton mies, ettei hän käsittänyt sitäkään, että hänen olisi ollut edes kannatettava käsillään omaa painoaan. Molemminpuolisen hyväntunteen tulisi olla johtolankana kaikille aviopareille.

Osalle kunnon kansalaisista tuntuu eräänlainen sekä ruumiillinen että sielullinen taipumattomuus olevan tunnusmerkillistä, ja niiden joukossa, jotka eivät koskaan pääse kohoamaan siihen ruumiillisen nautinnon täydellisyyteen, jota heidän aistinsa himoitsevat, on osa sellaisia, jotka joko kokonaan ovat tietämättömiä siitä, että on lukemattomia muita, kuin se tavallinen asento sukupuoliyhteyttä harjoitettaessa, taikka sitten katsovat kaikki muut asennot vääriksi.

On sellaisiakin aviopuolisoja, kuvaavaa kylläkin, jotka eivät edes tiedä, mikä on se tavallinen asento. Oman kokemukseni perusteella tiedän, että on puolisoja, varsinkin sellaisten joukossa, jotka eivät ole saaneet lapsia taikka eivät ole tunteneet täydellistä tyydytystä sukupuoliyhteydestä, jotka eivät tiedä, ettei riitä, että vaimo kiertää vain kätensä miehen ympärille aviollisessa syleilyssä. Eräs sellainen on minulle tunnustanut, että hänelle oli säännöllisesti vaikeata, jopa suorastaan mahdotonta tulla tyydytetyksi.

Sitäpaitsi tarvitsevat hyvinkin monet aikamme ihmiset sen itsesyntyisen liikkeen tuottaman ilon, joka syntyy niin luonnollisesti, kun ollaan oikein liekehtivän kiihtyneitä. Aviopuolisoissa tulisi kuohua niin valtava tunneaallokko, että he sen vaikutuksesta tulisivat taipuisiksi ja notkeiksi huojumaan sukupuolisen nousuvetensä kuohuissa kuin merikasvi, ja heidän tulisi itsestään keksiä, mikä niistä lukemattomista mahdollisista asennoista, joita voidaan käyttää, tuottaisi heille kummallekin suurimman nautinnon. Tässä niinkuin monissa muissakin sukupuolielämän hienoimmissa ja salaisimmissa vaiheissa ei saa kangistua kaavamaisuuksiin, vaan tulee ruumiitten olla täysin mukautuvia ja taipuisia palvelemaan tunteitten liekkiä.

Yleisesti ei ehkä olla niinkään selvillä siitä, miten erilaisia eri henkilöitten sukupuolielimet

todellisuudessa ovat niin kokoon kuin muotoon ja asentoonkin nähden, ja kuitenkin eroavat ne eri henkilöillä enemmän kuin kasvojen piirteet ja kädetkin toisistaan. Senvuoksi on mahdollista, että asento, joka soveltuu useimmille ei tuota tyydytystä toisille. Muutamat saattavat esimerkiksi tuntea täydellistä nautintoa vain silloin, kun molemmat makaavat kyljellään. Lääkärit pitänevät tätä sopimattomana taikka siittämistä vaikeuttavana, mutta kuitenkin on naisia, joilla on monta lasta, vaikka heidän miehensä eivät koskaan ole käyttäneet muita asentoja. Monet miehet, jotka eivät yhdynnän kestäessä kykene täydellisesti herättämään vaimon tunteita ja tapaavatkin hänet sen päätyttyä useimmiten uupuneena ja kyllästyneenä, tekisivät itselleen suuren palveluksen ja antaisivat vaimolleen sekä terveyttä että onnea, jos syleilisivät vaimoaan menemällä hänen viereensä ja syleilemällä häntä edelleen kuin tahtoisivat häntä käsillään kantaa. Tällä tavoin tulee jokaisen avioparin koettaa keksiä monista mahdollisista asennoista sellainen, joka tyydyttäisi heitä kumpaakin.

Kun kaksi ihmistä ovat tavanneet ja syleilleet on lopputulos tavallisesti se, että miehen sekä sielullinen että ruumiillinen kiihtymys jonkun ajan kuluttua saavuttaa huippukohtansa purkautuen tunnevyöryn tavoin esiin samalla kuin siemenneste vuotaa ulos. Jos aviopuolisot ovat

täydellisesti toisilleen soveltuvaiset, saavuttaa vaimo tämän hekkumahuipun, hurmiotilan samanaikaisesti kuin mieskin ja jokseenkin samalla tavalla. Tämä molemminpuolinen kiihtymyksen valtava huippu on hyvin tärkeä, mutta useasti tulee miehen hekkumahuippu niin nopeasti, että naisen vastavaikutus ei vielä ole valmis, ja hän jää ilman sitä. Vaikka toisinaan saattaakin sattua, että nainen ehtii tuntea kaksi jopa kolmekin tällaista täydellistä hurmiotilaa, ennenkuin mies ehtii siihen, voidaan empimättä väittää, että nykyaikana ainakin keskiluokan keskuudessa 70—80 prosentilta naisistamme riistetään tämä hurmiotila sen takia, että mies saavuttaa sen paljon ennemmin, taikka sitten kummankin sukupuolielimen toisiinsa soveltumattomuuden takia joko koon taikka asennon puolesta. Niin syvälle juurtuneet ja yhtenäiset ovat naisen sukupuolivaistot samoinkuin hänen sukupuolielimensäkin, että mies niitä kiihoittamalla kiihoittaa samalla koko hänen ruumiinsa ja sielunsa. Ja se vie aikaa. Se vie enemmän aikaa kuin mitä keskitason mies taitamattomuudessaan hänelle jättää. Ja kuitenkin on naisella helposti tavoitettavissa pieni elin, jota kutsutaan häpykieleksi eli pärräksi (clitoris) ja joka muoto-opillisesti vastaa miehen siitintä (penis) ollen yhtä herkkä kosketukselle kuin viimemainittukin. Tämä pieni kohoke, joka sijaitsee emätintä ympäröivien sisempien huulien vä-

lissä, paisuu, kun nainen on todellisessa hekkuman tilassa kiihoittuen suoranaisesti kosketuksesta ja lähettäen tämän kiihoituksen tunteen hänen ruumiinsa joka ainoaan hermoon. Mutta senjälkeen, kun naisen uinuva sukuvietti on herätetty ja sen vaikutukset hänen sisimmässään alkavat tuntua, tarvitaan vielä ruumiillista yhdyntää 10—20 minuuttia jotta hänen tunteensa saataisiin kohoamaan korkeimpaan huippuunsa, kun taas miehellä, joka on niin taitamaton, ettei tiedä sitä, että hänen on hillittävä tunteitaan niin, että molemmat saavuttavat rakkauden huippuhurmion yhtaikaa ja elävät sen yhtaikaisessa nautinnossa, riittää tavallisesti vain 2—3 minuuttia sen saavuttamiseksi. On tosin määrättyjä elimellisiä omituisuuksia, jotka ovat lievästi epänormaaleja ja tarvitsevat lääkärin käsittelyä, mutta terveen miehen nopeus tässä suhteessa riippuu suureksi osaksi vain taitamattomuudesta, ja voidaan se auttaa hellittämättömällä ja tietoisella tahdonponnistuksella.

Koko suuri joukko hyväätarkoittavia ihmisiä vaatii mieheltä "pidättyväisyyttä" muulloin kuin silloin, kun on kysymyksessä lapsen siittäminen. He jättävät kokonaan huomioonottamatta ne monet fysiologiset vaikutukset ja hienon henkisen kehityskulun, jotka ovat riippuvaisia sukupuolielämästä ja siitä aiheutuvia, korostaen vain sitä, että "pidättyväisyyden laiminlyönti muulloin kuin lasta siittäessä on vain itsekästä himoa".

Minun mielestäni pitäisi jokaiselle olla selvää, että sukupuolielämällä on kolminainen merkitys. Se symbolisoi sielujen yhtymistä samalla kuin se edistää sitä; kokonainen joukko hienoja sielullisia liikkeitä on punoutunut tähän. Samalla antaa sukupuoliyhteys ruumiille korkeimman mahdollisen nautinnon ja riemun, ja se on molemminpuolinen eikä suinkaan itsekäs hyöty ja riemu, joka enemmän kuin mikään muu maailmassa voi synnyttää molemminpuolista hellyyttä ja ymmärtämystä niiden ihmisten kesken, jotka käyttävät tätä armon välikappaletta hyväkseen. Kolmanneksi antaa sukupuoliyhteys alun uudelle elämälle, siinä kun miehen siemen pääsee yhtymään naisen munasoluun.

Meidän päivinämme sattuu usein, että mies, säästääkseen vaimonsa synnyttämisen aiheuttamilta tuskilta, käyttää yhdynnässä tapaa, jota sanotaan keskeytetyksi yhdynnäksi (coitus interruptus) — s.t.s. hän vetää siittimensä ulos hiukkasta ennen siemenvuodon alkamista, kun hän jo on niin kiihoittunut, että tämä tapahtuu vastustamattomasti.

Siten vuotaa siemen ulos ja kun se ei pääse naisen ruumiiseen, ei myöskään hedelmöittymistä voi tapahtua. Lapsi ei siis siity. Tämä tapa pelastaa kyllä varmasti naisen synnytyksestä, mutta on kuitenkin vahingollinen hänelle, joten sitä ei voi suositella. Se jättää naisen niinsanoakseni ilmaan riippumaan — jättää hä-

net kiihoitetuksi, mutta kuitenkin tyydyttämättömäksi, vaikuttaen vahingollisesti hänen hermostoonsa ja yleiseen terveyteensäkin, etenkin usein uudistettuna. Sitäpaitsi menettää nainen siten sen osan miehen siemenvuodosta, jonka hänen sukupuolielimensä sisäosat imevät itseensä ja senkautta muuhun ruumiiseen. (Tätä menetystä ei ole minun käsitykseni mukaan arvioitava vallan vähäksi.) Jos nyt — kuten fysiologia jo on opettanut — tämä miehen siemenvuodon yhteydessä tulevan eritteen imeytyminen naisen ruumiiseen on niin tärkeätä eräitten hänen sisäelimiensä terveydelle ja hyvinvoinnille, on myöskin melkein varma, että tämä — todennäköisesti virkistävän kiihoittavasti vaikuttava erite — voi tunkeutua naisen sukupuolielimien seinämien läpi ja vaikuttaa koko hänen elimistöönsä. Kokeilujen kautta on saatu selville, että jodiliuos, jota on kaadettu naisen emättimeen, on vähemmässä kuin tunnissa imeytynyt sen solukudosten läpi muuhun elimistöön ja hajaantunut kokonaan. Mutta tiede ei ole vielä kokeellisesti osoittanut niitä vaikutuksia, joita seuraa siemenvuodon eri ainesten imeytymisestä puheenaolleiden solukudosten läpi. Toiselta puolen ei tällainen coitus interruptus — nimittääksemme sitä edelleenkin muun puutteessa latinalaisella nimityksellä — ole vaarallinen miehelle, koska hänen halunsa tulee sillä yhtäläisesti tyydytetyksi, joskin on miehiä, jotka

eivät sitä suosi. Oletetaan nimittäin, että se tapa usein käytettynä vähentää luonnollista halua taikka synnyttää suorastaan vastenmielisyyttä. Myöskin saattaa se, jos tyhjeneminen ei tapahdu täydellisesti, vaikuttaa vahingollisestikin. Aivan varmasti on se vahingoksi, jos mies on siihen johdonmukaisesti pakoitettu usein silloin, kun hän ei tahtoisi päästää hukkaan sitä, mikä on hänen luomisvoimaansa, sillä se alentaa silloin hänen työkykyänsä. Niiden, jolla on korkea käsitys luomiskykynsä arvosta ja jotka sukupuoliyhteydessä tahtovat tuntea kiihtyvää molemminpuolista iloa vähenevän ja laskevan asemesta, ei pidä koskaan käyttää tätä menettelytapaa.

Ei pitäisi koskaan unohtaa, että erotiikka sellaisenaan ei tuo mitään pysyvää tyydytystä, ellei sen suhteen harjoiteta itsehillintää. Suurimman hyvän ja sulouden saavuttavat vain ne, jotka osaavat tarpeen tullen hillitä viettinsä.

Tässä yhteydessä sietää tulla mainituksi tri Saalebyn sanat Forelin kirjan ”Sukupuolinen siveysoppi” esipuheesta, jossa hän kirjoittaa: ”Professori Forel puhuu sukupuoliviettien hillitsemisen velvollisuudesta. Minä tahtoisin mieluummin puhua viettien muuntamisesta. Suoranainen taistelu viettejänsä vastaan on usein hyödytöntä ja vaivalloista, mutta meille on mahdollista kunkin kohdastaan antaa sukupuolivoimallemme korkeampia muotoja käsittämällä nämä

kehitysopin ja fysiologian pulmakysymykset niin, että viettimme on ihmissuvun korkeamman toiminnan ja sen voiman lähde, joka on muuttanut maakamaran tahtomme mukaiseksi."

Forel sanoo kirjassaan "Sukupuolikysymys": "Ennenkuin mies ja nainen yhdistävät elämänsä keskenään ikuisilla siteillä, on heidän selvitettävä toisilleen sukupuoliset tunteensa, etteivät tulisi jälkeenpäin havaitsemaan pettäneensä toinen toisensa olemalla toisilleen soveltumattomat." Tämä olisi ihanteellinen neuvo, jos vain nuori viaton tyttö tietäisi jotakin coituksesta (sukupuoliyhteydestä) ja sen vaikutuksista hänen ruumiiseensa ja sieluunsa — mutta sitäpä hän ei tiedä. Hänen tulee kuitenkin ehdottomana sääntönä ottaa huomioon, että ellei miehen kosketus taikka hänen suudelmansa herätä hänessä suloista mielihyvän tunnetta, ei siitä miehestä myöskään tule koskaan kunnollista aviomiestä. Sekä ennen että jälkeen avioliiton ovat kumpikin velvolliset hienotunteisesti ja sopivasti paljastamaan toisilleen tunteensa ja kaikki toivomuksensa. Itse asiassa kestää monasti useita vuosia ennenkuin selväkatseisimmat ja intelligenteimmätkään parit pääsevät täyteen selvyyteen avioliiton henkisten ja ruumiillisten vaikutusten laajuudesta ja suuruudesta. Vakavasti on myöskin painettava mieleen se tosiasia, että aikanaan osoitettu avomielisyys säästäisi monilta aviopuolisoilta paljon suruja ja murheita,

jos — niinkuin usein tapahtuu — toinen heistä menee naimisiin salaisesti ajatellen, ettei hän avioliitossaan huoli lapsista.

Eri ihmiset ovat niin tuiki erilaisia, ja niin monimutkaisia ja erilaisia ovat sukupuoliasioita koskevat seikat kummankin asianomaisen suhteen, että on mahdoton antaa mitään yleistä sääntöä. Jokaisen puolison on avioliiton jälkeen kunnioitettava sekä itseään että elinkumppaniaan, ja miehen ja vaimon on tehtävä sitä, mikä kulloinkin on parhainta antamaan heille molemmille mahdollisimman suurta tyydytystä ja iloa sekä terveyttä ja voimaa. On kuitenkin määrättyjä lakeja, joita ei koskaan saa rikkoa. Jos kokoamme edellisillä sivuilla esitetyt kohdat yhteen voimme ne sisällyttää siihen lauseeseen, jonka olen merkinnyt tämän luvun motoksi, nim.: "Rakkaus ei tuota rakastavalle mitään pahaa."

VI.

UNI.

"Hän lahjoitti rakastetulleen unen lahjan".

Unen virkistävä taikavoima on yleisesti tunnettu. Unettomuus seuraa rangaistuksena niin monista luonnon lakien ylittämisistä, että se ehkä on suurin kaikista ihmiskunnan monista kiusauksista. Mutta vaikka sekä uni että unettomuus ovat olleet lukemattomien ihmisen fysiologian erikoistutkijain huomionesineenä, on unen ja sukupuoliyhteyden toisiinsa suhtautumiseen kiinnitetty tavattoman vähän huomiota. Ja kuitenkin on olemassa läheinen, syvä ja suora yhteys luonnollisen ja virkistävän unen sekä sen harmoonisen keventymisen välillä, jonka tuntee koko olemuksessaan päättyneen sukupuolitoimituksen jälkeen.

Tämän saa nähdä tarpeeksi selvästi esim. tavallisissa oloissa terveessä miehessä. Jos hänen jostakin syystä senjälkeen, kun hänen halunsa kerran ovat heränneet, täytyy pitempiaikaisesti elää tyydytystä vailla, alkaa hän nuk-

kua huonosti, tulee levottomaksi ja hermot pysyvät jännityksessä.

Mutta kun otollinen hetki on tullut ja lemmenleikki on lisännyt miehen kasvavaa kiihtymystä siksi kunnes hänen kiihoittuneet tunteensa purkautuvat täydellisessä sukupuoliyhteydessä, helpottuu jännitys koko hänen olennossaan, lihakset asettuvat terveisiin, miellyttävän väsymyksen keveihin asentoihin, ja muutaman minuutin kuluttua mies nukkuu rauhallisesti kuin lapsi.

Tämä ihana ja virkistävä uni on kuin pehmeä esirippu, joka kokonaan verhoaa hänessä kaiken tietoisuuden ja samalla säästää hänet mahdollisesti seuraavalta vastakkaisvaikutukselta. Mutta tämä uni ei ole ainoastaan sukupuoliyhdynnän tuottaman rasituksen tarvitsema vahvistus, vaan siinä piilee ilmeisesti erittäin virkistävä ja elähdyttävä voima, sillä moni mies tuntee sellaisen unen jälkeen itsensä nuoremmaksi kuin tavallisesti.

Samoin on tässä suhteessa laita naisten. Jos hekin saavat sukupuoliyhteydessä täyden tyydytyksen, tuntevat he samalla tapaa vapautusta ja nukkuvat hyvin.

Mutta nykyaikana ei ole liikaa sanottu, jos sanomme, että useimmat naisista saavat yhdynnän jälkeen levottomina valvoa ja joko äidillisellä hellyydellä taikka katkeralla kateellisuuden tunteella kuunnella miehensä tasaista hengi-

tystä, heidän itsensä jäädessä miehensä taitamattomuuden ja huolimattomuuden takia tätä rauhaa tuottavaa tyydytystä vaille.

Useat naimisissa olevat naiset ovat kertoneet minulle, että he sukupuolisen yhdynnän jälkeen ovat tunteneet itsensä rauhattomiksi ja levottomiksi joko muutaman tunnin taikka koko yön aikana. Minä olen varma siitä, että näissä tapauksissa on kysymyksessä juuri näiden vaimojen miesten huolimattomuus, he kun eivät ole järjestäneet niin, että heidän vaimonsa olisi myöskin yhdynnässä päässyt samaan huippuhurmioon, joka heille lahjoitti niin täydellisen levon.

Täydellisen sukupuoliyhdynnän ja vaimon unen riippuvaisuus selviää erinomaisesti esim. siitä, mitä tiedän rouva A:n suhteen, joka on juuri tyypillisimpiä useimpiin vaimoihin nähden. Hän meni naimisiin miehen kanssa, jota hän rakasti tulisesti. Sekä mies että vaimo olivat sellaisia, ettei heillä ollut mitään aikaisempia kokemuksia sukupuoliasioissa. Vaikka he olivat selvänäköisiä ja sivistyneitä ihmisiä sekä olivat kutakuinkin selvillä biologisista kysymyksistä, eivät he silti tienneet mitään sukupuoliyhdynnästä. Useitten vuosien aikana oli mies säännöllisesti yhtynyt hänen kanssaan tullen aina kutakuinkin tyydytetyksi ja nukkuen sen jälkeen hyvin. Mutta vaimo oli aina jäänyt levottomana valvomaan kaikki hermot jännit-

tyneinä. Usein oli hän saanut valvoa kokonaiset yöt. Kumpikaan heistä ei tietänyt, että myöskin vaimon on saatava yhdynnässä kokea vapauttava huippuhurmio.

Miehen kuoleman jälkeen parani vaimon terveydentila huomattavasti, ja muutaman vuoden kuluttua meni hän naimisiin miehen kanssa, joka ymmärsi naisenkin tarpeet ja uhrasi tarpeeksi aikaa valmistaakseen sekä vaimon että itsensä saavuttamaan yhdynnässä täydellisen tyydytyksen tunteen. Seurauksena oli, että tämä nainen sai jälleen täydellisen unenlahjan kaikkine sen mukanaan tuomine lahjoineen ja sai hermonsa jälleen kuntoon.

Uni on selittämättömän hienoa olemuksemme toimintaa ja unettomuus taas puolestaan niin monenmonesta seikasta johtuva, että saattaa esiintyä tapauksia, jolloin nainen nukkuu yönsä kutakuinkin hyvin, vaikka hän ei sukupuoliyhdynnässä olekaan saanut sitä tyydytystä ja nautintoa kuin mies. Mutta niin monen naisen unettomuus ja siitä johtuva hermostuneisuus johtuu suorastaan puutteellisesta sukupuoliviettien vaatimusten täyttämisestä, että lääkärien ensimäisenä kysymyksenä tällaisia potilaita käsitellessään *pitäisi* olla: täyttääkö miehenne velvollisuutensa täydellisesti teidän aviollisissa syleilyissänne?

Niistä kertomuksista, joita useat käytännöllistä lääkärintointa harjoittavat lääkärit ovat

julkaisseet, sekä henkilökohtaisesti kuulemistani, käy epäämättömästi selville, että lääkärit eivät joko tunne huippuhurmiota naisen suhteen, taikka he pitävät sitä joutavana ja satunnaisena ilmiönä. On kuitenkin naisen terveydelle ehdottoman välttämätöntä, että hän edes muutamia kertoja saa tuntea täydellisen tyydytyksen tunteen sukupuolisessa yhdynnässä.

Koska olen tämän kirjan kirjoittanut naineille ihmisille, en puhu tässä naimattomista, vaikka heidänkin suhteensa saattaa esiintyä, varsinkin 30 ikävuoden jälkeen, vaikeita seikkoja jotka ansaitsisivat huomiota ja tutkimista. On muuten erikoisen mielenkiintoista panna merkille, kuinka yleistä unettomuus seurauksineen on juuri niiden naisten keskuudessa, jotka eivät koskaan ole saaneet sukuviettiensä tyydytystä, taikka, jotka eivät ole kenenkään antaneet tyydyttää heidän halujaan. Ei ole mitään epäilystä siitä, ettei normaalisen sukupuolielämän puute juuri olisi syynä lukemattomien keski-ikäisten naimattomien naistemme hermostuneisuuteen ja unettomuuteen.

Mutta tämä puute ei ole naimattomien naisten keskuudessa niin selkeästi tunnettavissa eikä niin paikallistunut kuin naitujen naisten keskuudessa, jotka kärsivät tyydytyksen puutetta, vaikka asianomainen elin jo on kiihoitettu.

Naimattomalla naisella ei ole, mikäli hän ei ole rakastunut mieheen, mitään erikoista suku-

puolivietin kiihoitinta, lukuunottamatta ennemminmainittua säännöllisesti toistuvaa luomisvoiman tunnetta. Mutta naidulla naisella ei vietti tule ainoastaan rakastajan läsnäolon vuoksi epämääräisesti kiihoitetuksi, vaan hän kiihoittuu myöskin määrätyn paikallisesti miehen yhtyessä häneen. Jos hänet silloin jätetään tyydytystä vaille, kuin ilmaan riippumaan kiihoittuneine hermoineen, on hän suoraan sanoen pahemmassa asemassa kuin naimaton nainen.

Jos vaimo tällaisissa tilanteissa saa maata yönsä hetket valvoen, miehen makeasti nukkuessa taitamattomuutensa jälkeen, ei ole suinkaan ihmettelemistä, jos naisen ajatukset pakostakin kohdistuvat arvostelemaan hänen ja hänen miehensä keskinäistä suhdetta heidän avioliitossaan. Ja tämä tarkastelu tuskin tuottaa hänelle mitään iloa enempää kuin mielen tyyneyttäkään. Koska hän ei ole saanut tuntea ruumiillista nautintoa sen vapauttavassa huippuhurmiossaan (jonka vaikutuksia hän ei luonnollisesti tunnekaan, kun ei ole kokemuksia) saavat hänen ajatuksensa helpolla sellaisen muodon, että sukupuoliyhteys onkin vain toimitus, jossa ilo, nautinto ja unta antava vapautus on miehen osana, vaimon osaksi jäädessä vain oleminen passiivisena välikappaleena näiden lahjojen hankkimisessa miehelle. Ja pahempaa kuin siinä, että hänen tällaisten yhdyntäin jälkeen täytyy maata tuntikausia valveilla, näkee

hän varmaankin siinä, että hän huomaa, jonkun ajan kuluttua terveytensä kärsivän näistä toimituksista, jotka eivät ainoastaan riistä häneltä hänen unensa lahjaa, vaan jättävät hänet kerta kerralta kuin pahoinpideltynä.

Epätäydellisestä sukupuoliyhdynnästä on usein muuan toinenkin seuraus. Ajatteleva ja romantillinen vaimo, joka on tämän yhdynnän kautta kiihoittunut määrättyyn pisteeseen, tuntee sisäistä pakkoa puhua miehelleen luottavaisesti ja hellästi asioista, joita hän yleensä pitää kaikkein salaisimpina ja pyhimpinä. On käsitettävää, että hänen täytyy tuntea itsensä syvästi haavoitetuksi, kun hän yhtäkkiä huomaakin, että mies, joka äsken vielä osoitti mitä palavinta rakkautta, nyt onkin muuttunut täysin välinpitämättömäksi. Vaimo saa sen käsityksen, kuin miehestä silloin olisi vallan samantekevää se, mikä hänen mielestään on korkeinta avioliitossa, nimittäin henkinen kanssakäyminen, ajatustenvaihto. Kuinka usein saakaan vaimo nähdä miehensä nukahtavan kuin suuren ja käsityskyvyttömän eläimen kesken hänen rakkaudenhehkuista puhettaan — ja kaikki tämä johtuu siitä, että vaimo ei ole hänen kanssaan saanut jakaa rakkauden huippuhurmiota heidän ruumiillisessa yhdynnässään, eikä vaimo tiedä sitä, että sen luonnollisena vastavaikutuksena on juuri uni.

Tällaiset kokemukset ovat niin lamaannutta-

via hellimmälle ja rakastavimmallekin vaimolle sekä katkeria sellaisille, joilla muutenkin on valittamisen aihetta, että ne vaikuttavat koko naisen olemukseen lisäten vielä niitä vaurioita, joita epätäydellisestä yhdynnästä aiheutunut unettomuus jo tuottaa.

Vanhan koulun fysiologit käyttivät vallan liian kömpelöitä menettelytapoja paljastaakseen ajatustemme fysiologisia vaikutuksia, mutta nyt on jo kokeellisesti osoitettu, että viha ja katkeruus aiheuttavat määrättyjä fyysillisiä vaurioita vahingoittaen koko olemustamme.

Ei tarvitse olla mikään erikoinen henkien näkijä käsittääkseen, että moinen katkera unettomuus, joka jatkuu kuukaudesta kuukauteen ja vuodesta vuoteen, samalla kun se tekee naisesta heikkohermoisen, myöskin saa hänet kyllästymään mieheensä. On hyvin todenmukaista, että vaimo tällaisissa tapauksissa on niin tietämätön omasta fysiologiastaan ja kaiken tapahtuvan vaikutuksesta häneen, ettei hän sitä ymmärrä, mutta hänellä on kuitenkin epämääräinen tunne, joka sanoo, että mies on moitittava sekä että hänet itse uhrataan jollekin, joka — hänen vieläkin huonomman tuntemuksensa perusteella miehen fysiologian suhteen — tuntuu hänestä nautinnonhalulta ja oman itsensä pettämiseltä.

Mies, jonka terveyttä edistävät luonnolliset siemenheitot ja niitä seurannut virkistävä ja

terve uni, käsittää tuskin koskaan niitä hämäriä ja salattuja syitä, jotka aiheuttavat vaimon tyytymättömyyden ja huonotuulisuuden, jolla hän ilmaisee fyysillisen kärsimyksensä. Sensijaan on hän valmis panemaan jokaisen huonon tuulen ilmauksen ilman muuta "hermostuneisuuden" ja "riitelyhalun" tilille, ollen ensi aluksi huolestunut ja harmistunut sekä sittemmin suorastaan vihainen vaimolleen ja hänen näköjään tarkoituksettomille ruikutuksilleen.

Jos hän on, niinkuin useat aviomiehet kyllä ovat, hellä ja hienotunteinen, koettaa hän mahdollisesti poistaa tämän epäkohdan kertakaikkiaan sillä, että hillitsee omia halujaan mahdollisimman paljon ja antaa yhdyntöjen väliaikojen venyä pitemmiksi. Tällä tavoin tekee hän asian — tietämättään kylläkin — vielä pahemmaksi. Sillä hän ei tavallisesti ole lainkaan tietoinen vaimonsa sukupuolisesta nousu- ja pakovedestä, eikä siis voi sovittaa harvoin tapahtuvia helliä lähentymisiään niiden mukaan. Kun hän silloin myöskin kaiken todennäköisyyden mukaan on muuttanut nukkumaan toiseen huoneeseen, eikä uskalla käydä vaimonsa luona hellissä yöllisissä kohtauksissa, jotka juuri ovat avioliiton suloisia etuoikeuksia, tulevat hänen hyväätarkoittavat, mutta aikaan nähden huonosti valitut lähentelemisensä entistäkin enemmän vieroittamaan aviopuolisoja toisistaan.

Selvittääkseni muuten mielipidettäni unen

suhteen on minun välttämättä mainittava myöskin siitä erittäin syvästä ja tuntuvasta vaikutuksesta, joka sukupuolielimillä on uneen myöskin silloin, kun niitä ei käytetä luonnolliseen tarkoitukseensa.

Sellaisilla ihmisillä, joilta sukupuolielimet on leikattu pois, etenkin, jos se on tehty varhaisempina ikävuosina, jäävät monen monet muut elimet ja ruumiin peruspiirteet kehityksessä jälkeen taikka kutistuvat kokonaan. Leikatut pojat (eunukit) saavat aikamiehiksi tultuaan heikon parrankasvun, kimeän äänen ja useita muita vikoja, jotka erottavat heidät normaalisti kehittyneistä ihmisistä.

Sukupuolielinten ja niihin kuuluvien rauhasten nesteiden kemiallisen erittymisen on todettu vaikuttavan niinkin etäisten elinten ja ruumiinosien kasvuun ja kehitykseen, kuin esim. kurkunpää on. Nämä nesteet eivät erity ulkoisia tiehyeitä myöden, vaan yhtyvät suoraan vereen. Ne eritteet, joita tunkeutuu sisäpuolisista rauhasistamme suoraan suonistoon (rauhasista, joilla ei ole mitään laskutiehyeitä) ovat mitä tärkeimmät ruumiimme toiminnalle. Niitä on äskettäin tutkinut professori Ernst H. Starling, joka on kutsunut niitä hormoneiksi. Tietoisuus siitä, että erinäisiin ruumiimme osiin kuuluu määrättyjä eritteitä ja nesteitä, on jo hyvin vanha, mutta siitä huolimatta on meillä vain muutamien niitten suhteen jotakin tiedossamme

ja sekin hyvin alkeellista laadultaan. Tiedämmehän esimerkiksi, että ruuan kiihoitus vatsalaukussa saa eräitten tällaisten laskutiehyettömien rauhasten lähettämään ruuansulatuselimistöön aineksia, jotka taas vuorostaan veren kautta vaikuttavat toisiin samanlaisiin rauhasiin niin, että näistä lähtee sitä nestettä, jota yleisesti kutsutaan ruuansulatusnesteeksi. Myöskin tiedetään, että kilpirauhanen on hyvin läheisessä suhteessa sukupuolielimiin, kutistuen ja laajentuen yhteistoiminnassa näiden kanssa. Samoin tiedetään, että kun sikiö alkaa kasvaa, lähtee sieltä taikka sitä ympäröivistä solukudoksista ainetta, joka saa naisen rinnat kasvamaan. Myöskin on pantu merkille, että jos tytöltä poistetaan munasarjat taikka pojalta kivekset kokonaan, aiheuttaa se suuria muutoksia koko heidän olemuksessaan sekä ruumiillisesti että henkisesti.

Mutta sitä vastoin eivät fysiologit vielä ole tutkineet sukupuolielämän ja sukupuolirauhasten vaikutuksen merkitystä ihmisen voimiin ja koko hänen elämäänsä.

Sensijaan tuntuu tällä haavalla muutamilla perinnöllisyysopin tutkijoilla, jotka (minun käsitykseni mukaan) kiinnittävät liian paljon huomiota morfologisiin perinnöllisyystekijöihin, olevan enemmän sanottavaa yleisölle kuin fysiologeilla. Mutta erittäin tärkeätä on jokaisen täysikasvaneen naisen ja miehen tietää, että

nämä erilaiset kemialliset tekijät, eli "sanansaattajat" (joiksi Starling nimittää hormoneita) vaikuttavat nopeasti melkeinpä välittömästi heti eri ruumiinosiemme toimintaan niin pian, kuin jokin näistä sisäisistä elimistä on saanut siihen vaikutteen.

On senvuoksi selvää, että jokaisella vaikutuksella, joka liittyy niin tärkeisiin elimiin kuin ovat sukupuolielimemme, täytyy olla suuri ja laajakantoinen merkitys sellaisiinkin paikkoihin ruumiissamme, joissa sitä tuskin olisimme osanneet aavistaakaan.

Mitä tapahtuu naisen ruumiissa seurauksena täydellisesti tapahtuneesta sukupuolisesta yhdynnästä?

On totta, että naiselta erittyy yhdynnässä ulkonaisesti vain vähän vuotoa, joka on pääasiassa vain tavallista limaa. Mutta emmehän näe ruuansulatuksenkaan tapahtuessa mitään ulkonaista, ei esim. sulattavia nesteitä. Kun me sukupuoliyhdynnän huippuhurmion jälkeen saamme, kuten tunnettua, kokea aivan selvästi havaittavan vastavaikutuksen hermostossa, suonistossa ja lihaksissa, näyttää siis päivänselvältä, että vastaavanlainen vaikutus ruumiissamme tapahtuu silloin. Onko edes ajateltavissa, että niin perustavaa laatua oleva elin, jonka pelkkä olemassaolo jo määrää naisen luonteen, voisi olla fysiologisesti vaikuttamatta jollakin tavalla sukupuoliyhteydestä aiheutuvan kiihoituksen vuoksi?

Kysymys sisältää jo itsessään vastauksen. Minun mielestäni on ajattelemattomasti sanottu väitettäessä, ettei sukupuoliyhteyden huippuhurmiolla — niin miehellä kuin naisellakin — olisi määrättyjä fysiologisia vaikutuksia. Kunpa vain olisimme tarpeeksi perillä tästä asiasta, voisimme helposti osoittaa, että useimmat naisen hermostuneisuusvioista aiheutuvat osaksi tapahtuneesta sukupuolisesta kiihoituksesta, jota ei ole seurannut välttämätön vapauttava huippuhurmio niinkuin nykyaikaisissa avioliitoissa, kuten sanottu, on niin tavallista.

Tämä aihe monine sivuseikkoineen on varmaan sen arvoinen, että se ansaitsee perinpohjaisen tutkimuksen kykenevien ja kokeneitten fysiologien taholta. Ei ole mitään syvempimerkityksellisempää ja kokonaisuudessaan tärkeämpää kuin tietämys naisen ja miehen todellisista sukupuolisista tarpeista.

Minä tahtoisin väittää, että miehen sukupuolirauhaset valmistavat sekä ulkonaista että sisäistä eritettä, joista edellinen valuu rauhasistaan ulos kiihoituksen vaikutuksesta, kun taas jälkimäinen näyttää alituisesti tasaisesti ja vähissä erin tunkeutuvan elimistöön ja siten vaikuttavan koko elimistöön ja olemukseen. Samoin on naisella säännöllistä sisäistä erittymistä, mutta minusta näyttää selvältä, että täytyy olla jotakin määrättyä sisäistä eritettä, joka lähtee

liikkeelle ainoastaan sukupuoliyhteyden aiheuttamasta kiihoituksesta.

Englantilaisten ja amerikalaisten keskuudessa, jotka muuten niin monella tavalla johtavat maailman kohtaloita, on uskomattoman paljon sellaisia naisia, jotka eivät sukupuoliyhdynnästä saa tyydytystä, vaikka he synnyttävätkin lapsia ja näyttävät muuten olevan onnellisia avioliitossaan.

Nykyaikainen, sivistynyt, hermostunut nainen on tullut sananparreksi länsimaissa. Miksi?

Minä olen vakuutettu siitä, että se suurimmaksi osaksi johtuu siitä, ettei mies paremmin kuin nainenkaan tiedä enempää sisäisestä fysiologiastaan kuin täydellisesti loppuunsuoritetun yhdynnän vaikutuksistakaan.

Monet lääkärit ovat tavallaan myöntäneetkin, että lukemattomat naisten hermo- ja muutkin taudit ovat yhteydessä sen seikan kanssa, että he eivät ole saaneet luonnollista ja täydellistä kevennystä sukuviettiensä vaatimuksille. H. Ellis on erääseen teokseensa lainannut muutaman itävaltalaisen lääkärin lausunnon, jossa tämä sanoo, että jokaisesta sadasta naisesta, jotka ovat käyneet hänen luonaan kohtuvikojen takia, on 70 sairastanut eräänlaista vatsapohjatautia, joka hänen käsityksensä mukaan johtuu epätäydellisestä sukupuoliyhdynnästä. Englantilaisessa lääkärien aikakauslehdessä ”British Medicinal Journal” kirjoitti muuan lääkäri äs-

kettäin tapauksesta, jossa naisen hermotauti oli saatu paranemaan, kun mies oli saatu parannetuksi viasta liian nopeasti laskea siemenvuotonsa.

Uni, jolla tämän lukuni alotin, on ainoastaan yksi niistä ulkonaisista merkeistä, jotka osoittavat sitä sukupuoliyhdyntään läheisesti liittyvää sisäistä vastavaikutusta, joka sitä seuraa. Jos tämä aviollinen toimitus siis joka suhteessa toimitetaan oikein, saavat sekä mies että nainen nauttia sitä seuraavan unen jumalallisesta lahjasta. Kaikki heidän ruumiinsa elimet saadaan täyttämään varsinaiset tehtävät käskyllä, mutta sielut, jotka silloin ovat kohonneet autuuden korkeuksiin, palaavat arkitehtävien kunnolliseen suoritukseen parhaiten sen unhoituksen unen kautta, johon ne tämän jälkeen tuudittuvat.

VII.

KAINOUS JA ROMANTIIKKA.

> ”Ihminen ei voi luvata rakkautta taikka rakastamattomuutta, yhtä vähän kuin hän voi luvata elää kauan. Ainoa, mitä hän voi luvata, on se, että hoitaa hyvin elämäänsä ja rakkauttansa.” Ellen Key.

Kaikkien aikojen taiteilijat ja runoilijat ovat ylistäneet alastonta ihmisruumista. Parisiin sijoitetun Milolaisen Venuksen eteen pysähtyy ainakin hetkeksi suurinkin muotileijona, ja häneen tarttuu tunne, että siihen patsaaseen kätkeytyy jumalallisia salaisuuksia. Kun minä eräänä päivänä seisoin hartauteen vajonneena tämän vanhan jumalattaren edessä juoden voimaa ja onnea hänen sointuvan kauniista ääriviivoistaan, pysähtyi sen eteen myöskin muuan muotinukke, joka hetken katseltuaan kyyneleet silmissä virkkoi miehelleen: ”Kuinka rakastettavan ruumiin hän onkaan saanut.”

Jos kylmä marmori voi tehdä näin syvän vaikutuksen, kuinka paljon syvemmän täytyykään olla silloin elävän kauneuden, lämmön ja elin-

voiman vaikutuksen meihin. Jokainen terveesti muodostunut mies ja nainen on tavattoman paljon kauniimpi pudotettuaan päältään muodinmukaiset vaatekeksinnöt ja hassutukset. Kauniissa naisruumiissa on kohottavaa ja rakastettavaa suloa, jota ei kauneimmilla ja korkealentoisimmillakaan sanoilla voida kyllin selkeästi kuvata niin, että siitä saisi aavistustakaan sen todellisuudesta. Meidän sukumme on niin kauan lyönyt laimin inhimillisen kauneuskulttuurin, että sureksittavan moni kypsyysijän saavuttanut mies ja nainen on jokseenkin vähän puoleensavetävä. Mutta useimmat nuoret ihmiset omistavat kauneuden alkuvoiman vielä, ja heillehän tämä kirja varsinaisesti on kirjoitettukin.

Täysin alaston nuori mies taikka nainen e i v o i näyttää hullunkuriselta. Pudottamalla yltään vaatteet, n.s. kaunistukset rauhattomine ja sointumattomine viivoineen ja väreineen, kohoaa niiden keskestä ihminen alastomuudessaan sellaisena kuin hänet on luotu. Kuinka ihana onkaan jokainen katupoikakin, kun hän pudottaa vaatteensa rannalle ja sukeltaa veteen.

Ei ole sentähden ihmeteltävä, jos yksi rakkauden monista suloisista kiihoittimista onkin paljastaa elävä kauneus toisilleen, antaa toisilleen tilaisuus nauttien silmätä sitä, joka enemmän kuin mikään muu koskaan on houkutellut ja hyväillyt taiteilijan silmää.

Tämä on kuitenkin naisen suhteen kahdessakin eri merkityksessä riippuvainen hänen sukupuolielämänsä säännöllisestä jaksollisuudesta. Määrättynä aikana kuukaudesta pitäisi ikivanhan perinnäistavan, että hän on "epäpuhdas" pakottaa hänet salaamaan itsensä, vieläpä miehensäkin silmiltä. Mutta toiselta puolen toistuu myöskin säännöllisesti se aika, jolloin hänen rintansa pyöristyvät ja paisuvat ja koko hänen olemuksensa täyttää suurempi rakkaus kuin tavallisesti. (Tämä on yksi niistä fysiologisista vaikutuksista, jotka seuraavat ennemmin paljon puhutusta vietin jaksoittaisesta esiintymisestä naisen sukupuolielämässä.) Kokonaan taikka osaksi tietämättömänä kauneutensa säteilevästä täydellisyydestä iloitsee hän kuitenkin siitä hiljaisesta äänestä, joka kehoittaa häntä paljastamaan tämän kauneuden rakastajan silmille, kun tämä sitä pyytäen lähestyy. Tämä viaton, melkein jumalainen itseluottamus häviää heti, kun hänen sukupuolisen pakovetensä aika jälleen tulee.

Kuinka onneksi onkaan miehelle, että nämä luonnolliset seikat ehkäisevät tämän tapahtumasta yksitoikkoisen jatkuvasti. Sillä miehellä on veressään vielä niin paljon alkuaikaista metsästäjää, että häntä houkuttelee verrattomasti enemmän sellainen kauneus, joka välillä pakenee pois, kuin sellainen, joka alituisesti mielinmäärin on saavutettavissa. Korkealle kehitty-

nyt ja sivistynyt nainen, joka on tarpeeksi viisas antaakseen sukuelämänsä rytmeille vapaan vallan silloin, kun aika on läsnä, sensijaan, että hillitsisi niitä, voi helposti rauhoittaa miehessään luonnostaan ilmenevät moniavioisuusvaistot, antamalla silloin aina uuden ja uudesti viehättävän kuvan itsestään. Mutta näitä aikoja seuraa aina luonnon pakosta jakso, pakoveden aika, jolloin hän suorastaan pahoittelee jokaista hänen eristäytymis- ja yksinäisyyspyrkimyksensä rajoittamisyritystäkin.

Tämä on jotakin, jonka nainen vallan liian usein unohtaa. Häntä on mies niin alituisesti hallinnut, että hän aivan liian auliisti myöntää, että hän avioliitossaan on kaikkineen ja kokonaan miehen. Ja juuri alistumalla miehensä ainaisiin vaatimuksiin hävittää hän mieheltään hänen synnynnäisen ilonsa, jota miehelle tuottaa takaa-ajo, riistää yllätyksen ja jännityksen tuottaman suloisen sydämentykytyksen.

Nykyinen luonnonvastainen elämämme saa usein arkipäiväisen leiman ja avioliitoista tulee usein juuri tällaisia: Aviopuolisot asettuvat samaan makuuhuoneeseen ja siitä on seurauksena, että he joutuvat olemaan toistensa kanssa silloinkin, kun heillä ei ole mitään iloa ja huvia toisistaan, sekä katselemaan m.m. toistensa usein hullunkurisiakin pukeutumismenoja. Saattaa kyllä miehestä olla kerran ehkä parikin huvittavaa katsella, kun vaimo aamuisin kiertää

hiuksensa nutturalle ja pesee kasvonsa. Mutta ajan mittaan on se varmaan muodostuva vähemmän miellyttäväksi katseltavaksi. Katsella kauniin naisen sukeltavan syvään, kirkkaaseen veteen tämän kylpiessä saattaa olla aina huvittavaa rakastettavuutensa takia, mutta pienet jokapäiväiset pukeutumispuuhat eivät ole kauniita, ja vähentävät rakastajan mielenkiintoa rakastetun ruumiiseen nähden. Siten voivat yhteiset, jokapäiväiset välttämättömät puuhat vähentää sitä iloa, jota rakastavat muuten tuottavat toisilleen. Ja niin traagillista kuin se onkin, ei voida kieltää, että se luonnollinen kiihoitus, jota rakastavat muuten voivat toisilleen antaa, menettää kärkensä, ja yhdyntä menettää suurimman mahdollisen viehätyksen, mistä taas vuorostaan on seurauksena, että sen fysiologinen arvo, josta edellä on puhuttu, vähenee.*)

Siis lyhyesti: naisellisen kainouden voittaminen, mitä pidetään luonnollisena avioliitossa, jossa nainen täydelleen alistuu miehelleen, on

---

*) Tässä lienee paikallaan lainata muutama pala Wilhelm Thomas'in kirjasta "Sex and Society", vaikka hän ei siinä puhukaan ihmisistä vaan imettäväisten ja lintujen naaraitten lemmenleikistä. Kirjassa on m.m. seuraava pala:

"Senvuoksi on käsitettävissä, että siittämiseen täytyy liittyä valtava annos kiihoitusta — muutenhan se lyötäisiin laimin ja suvut kuolisivat. Jos naaras toiselta puolen olisi liian helposti voitettavissa uhkaisi sukupuolielämä ennenpitkää muodostua pelkäksi tuhlauk-

antanut aihetta sellaiseen käsitykseen, että nainen voi hoitaa ja järjestää kaikki asiat poikkeuksetta miehensä silmien edessä. Vastalahjaksi sallii vaimo puolestaan miehen unohtaa ne pidättyväisyyden vaatimukset, jotka hänelle vuorostaan kuuluisivat. Tapa molemminpuolisesti suorittaa elämän rumimmat ja jokapäiväisimmät tehtävät toistensa silmien edessä on monessa avioliitossa muodostunut tekijäksi, joka hävittää mahdollisuuden elämän korkeampien ja runollisempien arvojen vaihtoon.

Useimmiten on naisen kauneuden hävittäjänä hoidon puute suurempi tekijä kuin aika. Mies, jonka silmissä morsiamen kaunis kuva on sumentunut jossakin määrin arkielämässä nähtyjen vähemmän kauniitten tilaisuuksien aikana, alkaa vähitellen tehdä pieniä kohteliaita huomautuksia vaimolle, että hänen ruumiinsa on hänelle kallis. Ja monet miehet, jotka panevat erikoista painoa vaimonsa kauneudelle, joutuvat suorastaan kiusalliseen asemaan havaitessaan, kuinka huonosti vaimo hoitaa kauneuttaan.

---

seksi, vahingoksi elinvoimalle ja tuhoksi suvun jatkumiselle. Luonto on itse turvannut siitoksen. Naaras ei anna uroksen pyydystää itseään muuten kuin voimakkaassa hermostuneessa kiihoitustilassa (jonka erikoisesti voimme havaita lintujen kuherruksessa), jolloin uros saa käyttää siihen kaikki mahdolliset viehätyskeinonsa. Uros pidetään kurissa naaraan kainolla mielistelyllä, jolla naaras kertakaikkiaan lumoo uroksen niin, että sekin lopulta on vastaavassa kiihoittuneisuuden tilassa."

Nainen unohtaa, että hänen epäkäytännölliset tavanmukaisesti neulotut vaatteensa häiritsevät liikkeitten vapautta ja suloa. Hän unohtaa kuinka suuressa määrässä hän voi vaikuttaa ei ainoastaan ulkonaiseen olemukseensa vaan myöskin koko ruumiin rakenteeseen harkitsemalla tarkoin, mitä hän syö, juo ja tekee, vieläpä, mitä hän ajatteleekin.

Eräs viisas mies on joskus sanonut, että naisen kauneus 16 vuoden ikäisenä ei ole mitään erikoista katseltavaa, mutta hänen kauneutensa 60 vuoden ijässä on hänen oman sielunsa työtä. Minä toivoisin, että maailma halajaisi kauneutta niin, että me voisimme uudelleen muovailla koko ihmissuvun, luoda sen kauniimmaksi, kuten vanhan ajan kreikkalaiset muinoin tekivät.

Tässä suhteessa luulen minä, että mies kärsii enemmän kuin nainen. Sillä mies on yhä vieläkin sielultaan ja sydämeltään metsästäjä, joka haluaa tuntea takaa-ajon viehätyksen ja joka yhä vieläkin odottaa äkkiarvaamatta tapaavansa Dianan metsäpolulla. Päinvastoin taas nainen, senjälkeen kun hän mieheen liityttyään on kaikesta luopunut, haluaa vain seurata passiivisena mukana kaikessa miehen toverina ja seuralaisena.

Vaikka niiden syvien fysiologisten kysymysten rinnalla, joita edellisissä luvuissa on käsitelty, tuntuisikin jonkunverran arkipäiväiseltä seuraava, tahdon sen kuitenkin aviomiesten

vuoksi antaa neuvoksi vaimoille: Ole aina valmis pakenemaan! Pakene kaikkea rumaa, jokapäiväistä ja kehnoa! Niin paljon kuin suinkin on mahdollista (ja se on paljon enemmän mahdollista kuin alussa näyttääkään — siihen tarvitaan vain neuvokkuutta ja pieniä muutoksia talon tavallisissa tavoissa) pidä huolta siitä, että miehesi ei pääse sinua yllättämään ilman, että siitä on teille molemmille iloa. Niin pian kuin taloudellisesti suinkin on mahdollista, on vaimon ja miehen saatava kummankin eri makuuhuone, mikäli ei ole käytettävissä vetosuojusta, jolla huone voidaan jakaa kahteen osaan kumpaakin aviopuolisoa varten. Sielu ei voi kasvaa eikä kypsyä ilman yksinäisyyden hetkiä. Naidunkin naisen tulee saada hallita omaa sieluaan ja ruumistaan, mutta se ei käy päinsä, ellei hänellä talossa ole edes jotakin rauhoitettua paikkaa. Mutta samalla on otettava varteen, että eri makuuhuoneet eivät saa merkitä sitä, että aviomies yksinkertaisesti tulee vaimonsa huoneeseen vain silloin, kun hänellä on esitettävänä määrättyjä vaatimuksia. Ei mikään tuhoa varmemmin tunteellisen vaimon yhdyntähalua kuin se, että hän joka kerta, kun mies tulee hänen luoksensa, jo etukäteen tietää hänen asiansa, vaikkakin mies olisi rakastettavampi silloin kuin muulloin. Tämä seikka sekä se, että eri makuuhuoneissa todella tuntee itsensä puolisosta eroitetuksi, on juuri ollut aiheena siihen,

että muutamat ovat alkaneet esittää vastalauseita kahden makuuhuoneen järjestelmää vastaan. On kyllä totta, että tämä järjestelmä on muutamissa avioliitoissa ollut onnettomuuden aiheena, mutta siihen ovat toiselta puolen olleet syynä myöskin erinäiset muut epäkohdat. Aviopuolisoiden tulee kohdata toisensa *joka ainoa yö,* mikäli ei siihen ole mitään esteitä, voidakseen silloin kuiskailla toisilleen muutamia helliä toverillisia sanoja, joita eräät ihmiset eivät muulloin kuin pimeässä voikaan puhua. Ihmiset ovat kaikesta huolimatta sisimmältään suuria lapsia ja samat hellät sanat ja hyväilyt, jotka ilahduttavat lapsukaista, ovat omiaan tekemään samoin myöskin aikaihmisten suhteen. ”Hyvää yötä” toivotukseen tulee samalla kertaa sisältyä täydellinen unhoitus päivän huolissa saaduista haavoista, samalla kun siihen täytyy sisältyä todellista hellyyttä ja toverillisen luottamuksen ilmausta. Tämä soveltuu varmaan siihen kaikkeen, mitä minä olen edellisissä luvuissa esittänyt, ja näitä ohjeita tapana noudatettaessa osoittautuvat varmaan eräitten henkilöitten väitteet kahden makuuhuoneen vahingollisuudesta ja niiden ominaisuudesta erottaa puolisot toisistaan paikkansapitämättömiksi.

VIII.

PIDÄTTYVÄISYYS.

> ”Kuinka suloista ja läpitunkevaa — aivan kuin jalo viini — on sukupuolinen rakkaus, kun se pidättyväisyydellä ja tahdon voimalla on muutettu henkiseksi liikkeeksi. Ja kuinka hyödytöntä ja järjetöntä on vuodattaa sitä ruumiimme rauhasista, ellei meillä ole käsitystä ilon ja riemun arvosta! Eikä mikään ole rakastavaisille vaarallisempaa kuin tällainen rakkauden alaarviointi — se on salakari, jolle avioliitto useasti sortuu.”
>
> Edward Carpenter.

Ja vaikka avioliitot niin useasti sortuvat tälle karille, vaikka miehet ja naiset kaikkina aikoina ovat kaivanneet korkeampaa henkistä rakkautta, on kuitenkin ollut sellaisiakin, jotka vapaaehtoisesti ovat luopuneet käyttämästä ruumistaan. Ruumiin voittamiseksi ja korkeamman rakkauden saavuttamiseksi käydyssä taistelussa saavutetuista tuloksista on ihmiskunta epäilemättä kiitollisuuden velassa asketismille, mutta tämä velka kuuluu menneeseen aikaan. Me kykenemme nyt hallitsemaan alemmat viettimme ja tu-

lemme yhä enemmän tietoiseksi fyysillisten elonilmaustemme henkisestä uudistumisesta, ja tulevaisuudessa on korkein yhteiskunnallinen sopusointuisuus kuvastuva kahdesta rakastavasta ihmisestä, jotka ovat niin rakkaudessa sulaneet yhdeksi, että jokainen inhimillinen mahdollisuus on heidän, yhtähyvin kuin se korkein mahdollisuus, jonka ainoastaan rakkaus synnyttää.

Kuitenkin on meillä vielä tänä päivänä niin paljon muistoja menneiltä ajoilta sekä sisä- että ulkopuolellamme, että meidän täytyy koettaa ymmärtää askeettejakin. Askeetti, joka muuten useammin on ollut mies kuin nainen, on useimmiten saanut aatteensa avioliitossa. Tapahtuu toisinaan, että mies taikka nainen, oltuaan jonkun aikaa näennäisen onnellisessa avioliitossa, alkaa katsella sukupuolielämää halveksien ja vetäytyä siitä pois luullen siten asettuvansa korkeammalle tasolle. Mutta tällaiset ihmiset ovat harvoin ottaneet itseltään selvää siitä seikasta, saivatko he silloin, kun vielä harrastivat sukupuolielämää siitä sen korkeinta mahdollista nautintoa.

Yksi maailman kuuluisimmista avioliitossa olevista askeeteista oli Tolstoi, joka elämänsä loppuaikoina väitti, että korkeimmalle pyrkivän ihmisen ehdottomasti on hillittävä sukuviettinsä ja elettävä naimatonna. Askeeteilla taas harvoin on paljoakaan tietoa ihmisen fysiologiasta,

ja minusta tuntuu siltä kuin he, huolimatta jaloista, uskonnollisista harrastuksistaan, useimmiten olisivat vailla sitä ihmeellistä kykyä, joka voi käsittää sen uuden olennon suuruuden ja arvon, joka syntyy miehen ja naisen aviollisesta syleilystä. Jos me esim. tunnin ajaksi muuttuisimme alkutekijöihimme, atoomeiksi, hapeksi ja vedyksi, emme totisesti voisi sanoa, mitä fyysillisiä ominaisuuksia on näiden alkuaineiden muodostamassa vesipisarassa. Samalla tavalla on laita askeetin, hän ei käsitä aviollisen syleilyn ihanuutta, sen mahdollisuuksia ja sen ikuisuusarvoa.

Kristinuskossa oli, samoinkuin useimmissa muissakin uskonnoissa, sen alkuaikoina vahva askeettinen virtaus. Mutta vaikka on ollut ja yhä edelleenkin on havaittavissa suvaitsematonta asketismia, joka opettaa suhtautumaan vihamielisesti toiseen sukupuoleen, on mielenkiintoista panna merkille, että aina on ollut rinnalla myöskin romantillisempi asketismin suunta, joka — vaikka se hylkääkin pakanain aistillisuusopit — kuitenkin tunnustaa molemminpuolisen toveruuden tuottaman ilon ja mielihyvän. Siten näyttää siis kristillinen asketismi, vaikkakin toisessa muodossa, jo aikaisin tulleen osalliseksi avioliiton aineettomista siunauksista. Ellis antaa kirjansa ”Sex and Society” kuudennessa luvussa tällaisista askeettisista lemmenliitoista seuraavan mielenkiintoisen kuvauksen:

"Meidän isämme", alkoi Krysostomus, "tunsivat ainoastaan kaksi läheisempää elämäntapaa eri sukupuolten kesken, nimittäin avioliiton ja haureuden harjoittamisen. Nyt on ilmaantunut kolmas muoto — miehet ottavat asuntoihinsa nuoria tyttöjä ja pitävät heitä luonaan, kunnioittaen heidän neitsyyttään. Mistä tämä johtuu?" kysyy Krysostomus, jatkaen samalla: "Minä otaksun, että elämä naisen kanssa yhdessä on miellyttävää ilman aviollista suhdettakin ja ilman lihallista yhteyttä. Minusta tuntuu siltä, ja aivan varmaan ei ainoastaan minusta, vaan myöskin mainitsemistani nuorista miehistä. He eivät uhraisi kunniaansa eivätkä herättäisi häväistysjuttuja, jos ilo ei olisi raju ja häikäilemätön. Teitä saattanee aluksi ihmetyttää, että tällainen elämä todella saattaa tuottaa iloa, joka herättää henkiin rakkauden, paljon voimakkaamman ja lämpimämmän kuin aviollisen rakkauden. Mutta jos minä annan teille todistuksia, niin te myöntänette, että asianlaita on niin... Himojensa hallitsemattomuus avioliitossa johtaa useasti vastenmielisyyteen, sekä lukuunottamatta sitä, sukupuoliyhteyteen, raskauteen, synnyttämiseen, imettämiseen ja lasten kasvattamiseen. Ja kaikki nämä murheet ja vaikeudet, jotka aiheutuvat näistä hävittävät nopeasti nuoruuden ja tukahduttavat ilon. Neitseellisellä naisella ei ole näitä huolia. Hän säilyttää nuoruutensa ja voimansa ja voi

vielä neljäkymmentä vuotta täytettyään kilpailla voimissa avioliittoijässä olevan tytön kanssa. Kaksinkerroin voimakkaampana palaa elämän tuli siinä miehessä, joka asuu sellaisen naisen kanssa, eikä halujen tyydyttäminen koskaan ole sammuttava näitä liekkejä, jotka alati vain kasvavat voimassaan." Krysostomus kuvailee senjälkeen yksityiskohtaisesti kaikki ne pienet huolenpidon ja huomaavaisuuden osoitukset, joita nainen hänen aikanaan mieheltä vaati ja jotka nämä miehet ilolla täyttivät siten osoittaakseen kunnioitustaan heidän neitseellisyydelleen sekä kotona että ulkona. Hän ei kuitenkaan voi auttaa sitä seikkaa, että hänestäkin tuntui siltä kuin mies, joka tuhlaa hyväilyjä ja suuteloita naiselle, jonka neitsyyden hän tahtoo säilyttää, puuhissaan muistuttaa Tantalusta. Mutta tämä hienostunut, hellä siveys, joka ilmeni suloisen ilmestyksen tapaisena näiden ensimäisten kristittyjen joukossa, jotka arvelematta hylkäsivät pakanamaailman menot, oli syvälle juurtunut. Me näemme, kuinka vakavat kirkkoisät usein katsoivat olevan syytä, nähtävästi häväistysjuttuja peläten, moittia tällaista elämää, vaikka heidän ankarien saarnojensa rivien välistä saikin lukea samalla salaista myötätuntoa.

Siten neuvoo Hieronymus eräässä kirjeessään näitä nuoria pareja, jotka asuvat samassa huoneessa, vieläpä nukkuvat sammassa sängyssäkin — mikä meistä kyllä tuntuu epäilyttävältä, jos

alamme tehdä johtopäätöksiä. Niinpä kirjoittaakin Cyprianus, ettei hän hyväksy osaa näistä nuorista miehistä — joukossa m.m. yksi diakooni — elämään niin läheisissä suhteissa nuorten naisten kanssa vihkimättä, että vieläpä makaavat samassa sängyssäkin, koska naissukupuoli hänen käsityksensä mukaan on heikko ja nuoruus on kevytmielisyydelle altis.

Kun me puhumme askeetista tarkoitamme me ankarinta askeettia. Mutta vaikka tällainen ihminen kykeneekin saavuttamaan itsehillinnän ja hallitsemaan himonsa, heikentää hän tällä luonnonvastaisella päätöksellä itseään enemmän kuin vahvistaa. Sillä muutamia todellisen suuruuden ja sielunjalouden tapauksia lukuunottamatta, seuraa vain särkyneisyyttä ja pikkumaisuutta järjettömästä päätöksestä taistella niitä haluja vastaan, jotka istutettiin Aatamiin ja Eevaan samalla kuin he saivat käskyn lisääntyä ja täyttää maan.

Ellen Key kirjoittaa:

"Nämä askeetit, jotka väittävät, että itsehillintä on ainoa keino himojensa hillitsemiseksi siinäkin tapauksessa, että siitä olisi haittaa koko elämän kehitykselle, muistuttavat suuressa määrin lääkäriä, joka pyrkii saamaan potilaastaan pois kuumeen keinolla millä hyvänsä, vaikka potilas sen jälkeen kohta kuolisikin».

Mutta askeetit on tähän fanaattiseen uskoonsa johtanut pääasiassa kaksi syytä. Yhteen ryh-

mään — johon kuuluvat useimmat naispuolisista askeeteista — kuuluvat sellaiset, jotka vihaavat lemmenjumalaa siksi, että hän on niin vähän osoittanut heille suosiotansa. Toiseen ryhmään taas — johon miespuoliset askeetit pääasiassa kuuluvat — voidaan lukea enimmäkseen sellaisia, joille tämä Cupido ei ole suonut hetkenkään rauhaa."

Jos lääkärit ottaisivat tämän asian uudenaikaisimman tieteellisen ja täysin puolueettoman tutkimuksen alaiseksi, saisivat he varmaan vaikuttavan luettelon taudeista, jotka suoranaisesti aiheutuvat siitä, että ihmiset, sekä miehet että naiset, ovat väkivalloin tukahduttaneet sukuviettinsä vaatimuksia. Nämä taudit johtuvat useimmiten hermosärystä taikka (naisilla) fibromista.*) Ja on pantava merkille, että näitä tauteja esiintyy potilailla (m.m. naimattomilla tytöillä), joilla ei ole minkäänlaista käsitystä sukuvietin vaikutuksista.

Niinmuodoin saavat sekä askeettisesti pidättyväiset, että myöskin kevytmielisesti elävät (olivatpa he sitten laillisesti vihittyjä tai ei) kärsiä erehdyksistään. Mutta, sikäli kuin minä tiedän, ei luonnollisesta, molemmille puolisoille

---

*) Fibrom on eräänlainen kasvannainen, useasti kova. Se kasvaa pääasiallisesti sidekudossäikeistä ja saattaa muodostua hyvin moniin elimiin. Useimmiten kasvaa se kuitenkin kohtuun, jossa siitä joskus on kehittynyt lapsen päänkin kokoinen liikakasvannainen.

onnea tuottavasta aviollisesta yhteiselämästä ole aiheutunut ainoatakaan tautia, vaan päinvastoin vahvistunutta terveyttä ja todellista elämänvoimaa.

Syvä totuus, jonka juuri askeetit ovat kokeneet, on kuitenkin, että ihmisen luomisvoima voidaan käyttää muihinkin toimintoihin. Tätä totuutta ei pitäisi koskaan unohtaa avioliitossa. Jos luonnollisten, tosionnea tuottavien ja kuitenkin kiihoittavien yhdyntöjen väliajat eletään täydellisessä pidättyväisyydessä, voidaan säästetty voima käyttää muuhun toimintaan.

IX.

LAPSET.

> "Minä olen sinua varten ja sinä minua. En ainoastaan sinun vuoksesi, vaan toisten. Sillä sinun helmassasi uinuu suuria sankareita ja runoilijoita, jotka eivät tahdo herätä muitten syleilystä kuin minun."
>
> Walt Whitman.

Haaveilija voi — kiitos sen, että henkilöllisyys kutistuu — armoitettuna hetkenänsä saavuttaa sellaisia jumalallisia voimia, jotka hallitsevat maailmankaikkeutta.

Yleisesti on tämä mystillinen olotila miehille ja naisille kuitenkin tuntematon, ja ihminen onkin tavallisesti paremmin tietoinen siitä, että on olemuksensa elävien voimien ulkopuolella, kuin niiden kanssa yhdessäolosta. Ja kuitenkin on se hehkuva, puoleksi itsetiedoton innostus, joka kantaa mystiikon sielun jumalallisiin korkeuksiin, läheistä sukua sille riemulle, jota rakastavaiset tuntevat.

Kun ne monet sisäiset voimat, jotka vetävät ruumiita toisiinsa sulkeakseen toisensa sisäänsä, saavat todelliset aviopuolisot liekehtimään, on

siinä ilossa ja riemussa jotakin muutakin kuin fyysillistä tunnetta. Se puoleksi peloittava raukeamisen ja sulamisen tunne, joka täyttää sielun sinä ijäisyyshetkenä, jolloin hurmio saavuttaa huippunsa, hulmahtaa läpi miehen ja naisen olemuksen kuin tulenliekki, ja tuntuu siltä, kuin syleilyn kuumuus sumentaisi heidän tajuntansa, kuin siihen syöksähtäisi maailmankaikkeudet kaaoksena. Sinä hetkenä ovat he yhtä niiden jumalallisten ajatusten ja niiden ikuista voimaa vellovien aaltojen kanssa, jotka kantavat mystiikkoa hänen suurena hetkenänsä.

Ja kun he syleilevät toisiansa ja tunkeutuvat toistensa riemujen maailmoihin, sytyttävät nämä kaksi rakastavaista sen valonkipinän, jota sanotaan elämäksi.

Siten siittyy heille lapsi.

Sitä luonto perimmäisesti tarkoittaa kaikella sillä, millä se houkuttelee rakastavaiset toistensa helmoihin. Vain kahden olennon hetkellisellä yhteensulautumisella voidaan uusi elämä synnyttää, ja vain tällä uuden elämän synnyttämisellä täytämme tehtävämme luoda sielun valoa tähän aineen maailmaan.

Vielä ei ole syntynyt sitä laulajaa, joka voisi tarpeeksi kauniisti laulaa ja tarpeeksi ylistää tätä salaperäistä ja ihmeellistätoimitusta. Mutta jokainen, joka on kokenut todellista rakkautta, tuntee sielunsa syvyydessä luomisen pyhyyden ymmärtämystä.

Jos ruumiimme olisi erikoisesti luotu vain tätä korkeata tarkoitusperää varten, tarvitsisi kahden ihmisen vain kokea tämä pyhän tulen sulattava voima luodakseen uuden olennon. Mutta niin pitkälle kuin sielumme onkin kehityksessä ehtinyt, on ruumiimme kuitenkin vielä ainetta, joka kantaa useita jälkiä aikaisemmilta kehityskausilta. Ja niinkuin eläinten alhaisemmassa maailmassa luodaan tavattoman paljon nuorta elämää, josta vain pieni osa pääsee kypsyysasteelle, samoin syntyy myöskin ihmisissä kummassakin sukupuolessa moninkertaisesti enemmän siitoskypsiä siemeniä, kuin mitä koskaan tulee hedelmöitetyksi ja ihmishengellä varustetuksi. Niin syvälle on kehitys lyönyt leimansa meihin, että jokainen siemen, joka meissä kypsyy epäsuotuisanakin aikana, on täysin yhtä kehittynyt kuin nekin siemenet, jotka hedelmöittyvät synnyttämään uuden elämän.

Sellaisina kuin me nykyisin ruumiimme puolesta olemme, on meidän tuiki mahdotonta noudattaa askeettien vaatimusta, jonka mukaan ainoatakaan siementä ei saisi päästää hukkaan. Naisen munasolut, vaikka niitä onkin suunnattomasti vähemmän kuin miehen siemensoluja, kehittyvät toinen toisensa jälkeen sekä naiduilla että naimattomilla naisilla, mennen käyttämättöminä pakostakin hukkaan, samalla kun miehen siemensoluja menee joka-ainoassa sellaisessakin yhdynnässä, josta on hedelmöitty-

minen seurauksena, lukematon joukko kokonaan hukkaan, koska yhdellä kerralla purkautuvista miljaardeista siemensoluista vain yksi ainoa hedelmöittää naisen munasolun. Jos nämä miehet todella tarkoittavat sitä, mitä he puhuvat, vaatiessaan, että jokaisen miehen on kyettävä hallitsemaan halunsa niin, että elävät täydellisessä celibatissa (naimattomina) muuten paitsi milloin on kysymyksessä suvun jatkaminen siten välttääkseen elon siementen hukkaan päästämistä, olisi heidän myöskin neuvottava keino, millä saadaan hedelmöitettäessä hukkaanmenevä mahdollinen elämä otetuksi talteen. On tosiasia, että naiselta menee munasoluja hukkaan kuukausittain, eikä sitä voi mikään inhimillinen mahti ehkäistä. Se on luonto eikä ihminen, joka järjestää tämän uinuvan elämän hävityksen, jota vastaan askeetit raivoavat.

Kun näin ollen suurin osa sekä miehen että naisen siemensoluista heidän elämänsä aikana menee hukkaan synnyttämättä uutta elämää, ei voida suinkaan väittää, että siinä olisi mitään väärin, jos he valitsevat uuden elämän synnyttämistä varten sopivimman ajan antaessaan haluamanaan aikana hedelmöittävien solujen kohdata toisensa ja etsiä toisistaan ne, joille on suotu korkea etuoikeus olla synnyttämässä uutta inhimillistä elämää.

Mitä useimmiten tapahtuu avioliitoissa, joissa tällaisiin seikkoihin ei kiinnitetä huomiota, on

se, että jo vallan ensimäiset yhdynnät johtavat hedelmöittymiseen ja nuorelle parille jää tuskin yhdeksää kuukautta ensimäistä onnensa aikaa.

Mutta jos he olisivat viisaita ja todella tietäisivät, mitä he tekevät, antaisivat he ainakin kuusi kuukautta taikka vuodenkin kulua, ennenkuin ottaisivat harteilleen vanhempien velvollisuuksia, joka taakka kaiken lisäksi vielä suurimmaksi osaksi tulee juuri vaimon kannettavaksi.

Monesta syystä on kyllä parasta, että lapset saadaan aikaisin ja puhtaasti itsestään. Mutta jos puolisojen taloudelliset olot ovat vaikeat, kuten useimmissa avioliitoissa n.s. sivistyneissä maissa on, on tosiaan parempi mennä naimisiin ja odottaa lasta, kuin olla kokonaan naimisiin menemättä.

Jos kaksi rakastavaista menee naimisiin hyvin nuorena eivätkä taloudellisista syistä luonnollisesti useampaan vuoteenkaan kykenisi kunnolleen ylläpitämään lapsia, voivat he vallan hyvin odottaa lapsia myöhemmin. Sellainen avioliitto on usein mahdollisimman onnellinen. Eräskin pari meni naimisiin molempien opiskellessa nuorina ylioppilaina yliopistossa ja neljätoista vuotta sen jälkeen he saivat ensimäisen lapsen, täysin terveen pojan. Vaikka näin pitkää odotusaikaa ei voidakaan yleisesti suositella, koska sen väitetään johtavan hedelmättömyy-

teen, oli se tässä tapauksessa kuitenkin onnellisempaa, että nämä nuoret menivät naimisiin ja saivat tyydyttää tarpeensa luonnollisesti, kuin että olisivat odottaneet nuo neljätoista vuotta sen alituisen uhan alaisina, että mies olisi saattanut "langeta".

On monta syytä — sekä puolisoihin että lapsiin nähden — jotka puhuvat sen puolesta, että tulevien lasten vanhempien olisi odotettava lasta siksi kunnes he ainakin onnistuvat saavuttamaan sellaisen aseman, että he keskeytymättä voivat asua yhdessä — olla toistensa luona.

Lapsen, jonka tuloa me kerran tervehdimme ihastuksella ja iloisin toivein, pitäisi olla tilaisuudessa saamaan kaikki ne aineelliset edut ja tarpeet, joita vanhempien kyky ja rakkaus hänelle yleensä voivat hankkia. Ensimäinen ja tärkein edellytys lapsen terveydelle on äidin hyvinvointi, onni sekä vapaus huolista ja kaipauksesta hänen kantaessaan lasta. Avioliiton syvä ja moninainen vaikutus koko naisen elimistöön, tekee hänet ensimäisinä aikoina vähemmän soveliaaksi kantamaan lasta, kuin myöhemmin, kun hän jo on ehtinyt mukautua uuteen elämäänsä.

Mutta ensimäisen siitosta tarkoittavan sukupuoliyhteyden lykkääminen ei ole tarpeellista ainoastaan lapsen tähden, vaan myöskin molempien avipuolisoiden onnen vahvistamisen kannalta. Tavallisesti — joskaan ei aina — on

viisasta, että aviopuolisot tarkistavat suhteensa toisiinsa ennenkuin ryhtyvät tekoon, jonka seurauksia ja jonka vaimolle tuottamia kärsimyksiä ei millään voida välttää.

Minä en tässä kirjassa puhu niin paljon sukupuoliyhteydestä yleensä, vaan kohdistan sanani etupäässä nykyisen korkeasti sivistyneen ja keinotekoisen yhteiskuntamme jäsenille. Heille tahdon huomauttaa m.m. siitä mitenkä lapsen aikainen syntyminen nykyisissä oloissamme saattaa miehen pakostakin tuntemaan menettäneensä morsiamensa ainakin joksikin ajaksi ja häneltä vaaditaan tämän paaston aikana suurta itseuhrautuvaisuutta ja pidättyväisyyttä. Olen kuullut monien miesten, jotka ovat olleet tarpeeksi avomielisiä uskoakseen minulle näitä kaikkein salaisimpia asioitaan, vakuuttavan tämän oikeaksi. Eräs tapaus, sanokaamme että on kysymyksessä vaikkapa herra C., on hyvin luonteenomainen tässä tapauksessa.

Hän oli miellyttävä ja hienostunut mies sekä erittäin taipuvainen romantilliseen haaveiluun, jonka hän kokonaan omisti vaimolleen. Hän oli miehekäs ja tarpeeksi voimakas tunteakseen tarvetta sukupuoliyhteyteen. Mutta samoin kuin lukemattomat muut miehet, oli hänkin täysin tietämätön naisen vastaavanlaisista tarpeista, eikä koskaan antanut vaimonsa nauttia yhdynnän huippuhurmiosta. Vaimo ei senvuoksi tuntenut yhdynnästä, joka hänen suhteensa oli näin epätäydellinen, mitään nautintoa ja iloa.

Hyvin lyhyen ajan kuluttua naimisiinmenon jälkeen tuli vaimo raskaaksi ja lapsi syntyi 10 kuukauden kuluttua vihkimisestä.

Parin vuoden aikana lapsen syntymän jälkeen oli vaimon elinvoima niin lamassa ja sukupuoliyhteys hänelle niin vastenmielistä, että hän säännöllisesti kielsi sen mieheltään. Kesti siis kokonaista kolme vuotta naimisiin menon jälkeen ennenkuin he jälleen voivat kohdata toisensa jokseenkin normaalisessa syleilyssä. Tämän pitkän erossaolon ja miehen paaston aikana oli hänen romantillinen mielensä ellei nyt suorastaan kuollut niin ainakin himmentynyt. Se luonnollinen nautinto, jota kumpainenkin olisi voinut lahjoittaa toiselleen oli menettänyt viehätyksensä, eivätkä he milloinkaan enää voineet elää täysin molemminpuolista iloa ja riemua tuottavaa ruumiillisen yhtymisen hetkeä.

Eräs toinenkin pari sai vuosikausia kärsiä jokseenkin samasta syystä. Rouva D. oli vuosikausia tuntenut sukupuoliyhteyden mahdottomaksi osaksi todellisten osaksi luuloteltujen sairauksiensa vuoksi. Kun hän lopulta nähtävästi parani ja jälleen alkoi tuntea kaipaavansa sukupuolista yhdyntää miehensä kanssa, oli se miehestä jo vastenmielistä. Hänestä tuntui, käyttääkseni hänen omia sanojaan, ”siltä kuin olisi tehnyt väkivaltaa omalle sisarelleen”.

Kun tällainen tunne kerran on päässyt juurtumaan mieheen, on hänen melkein mahdotonta

koskaan enää tuntea entistä palavaa riemua yhdynnästä. Ja tämän riemun mukana puolisot menettävät elämästään myöskin sen säteilevän ilon, joka on arvokas ei vain kauneutensa vuoksi vaan myöskin sen terveyden takia, jota se tuo mukanaan.

Jos puolisot sensijaan odottaisivat muutamia kuukausia, jopa vuosiakin, jos ovat hyvin nuoria, ehtisivät he lemmenleikissään täysin perehtyä toisiinsa ja sukupuolielämän monipuolisiin viehätyksiin. Ja kun lapsi vihdoin syntyisi, olisi se vain onnen täyttymyksen kruunu, eikä enää häiritsisi heidän onneaan.

Eräs mies sanoi minulle kerran, että rakastamansa vaimon vuoksi voi mies tehdä mitä hyvänsä. Mutta tämän lausunnon johdosta on huomautettava, että nainen on todellisesti rakastettu vasta silloin, kun hän astuttuaan laillisesti vihityn miehen kanssa käsikädessä paratiisiin on omien kokemustensa perusteella oppinut täysin käsittämään, mitä hän silloin riistää rakkaalta mieheltään, kun hän ei voi antaa ruumistaan avioliiseen yhdyntään tämän kanssa.

Lukemattomissa sukupuoliasioita käsittelevissä kirjoissa on laajastikin tehty selkoa siitä, missä määrin aviopuolisot voivat taikka eivät voi harjoittaa sukupuoliyhteyttä silloin, kun vaimo kantaa syntymätöntä lasta sydämensä alla. Tämän asian suhteen on itse asiassa tultu kokemuksessa hyvin erilaisiin tuloksiin, jonka-

vuoksi on suorastaan mahdotonta siinä suhteessa antaa mitään yksityiskohtaisia neuvoja kenellekään tuntematta kunkin tapauksen muita yksityiskohtia erikseen.

Jos me kuitenkin kiinnitämme huomiota esim. siihen ihailtavaan koskemattomuuteen, jota metsän eläinten tiineet naaraat nauttivat, ja toiselta puolen otamme huomioon sen syvän tietämättömyyden ja naisten tarpeiden aliarvioinnin, jotka ovat meidänkin ajallemme tunnusmerkillisiä, tuntuu siltä, että tämä kysymys on varmimmin ratkaistu sillä, että noudatetaan täydellistä pidättyväisyyttä ainakin viimeisten kuuden kuukauden aikana ennen lapsen syntymistä. Mutta toiselta puolen tiedän kyllä naisia, jotka ovat minulle kertoneet, että he raskauden aikanakin ovat kiihkeästi halunneet sukupuoliyhteyttä, joskin on sellaisiakin, jotka eivät ole sitä silloin voineet sietää lainkaan.

Mutta täytyy myöskin muistaa, että vertailussa ihmisen ja alkuperäisen eläimen kanssa ei saa mennä pitkälle, sillä ihminen on sekä tavoiltaan että olemukseltaan vuosituhansien kuluessa tavattomasti muuttunut ja unohtanut täydellisesti monia menneen ajan tapoja. Kysymystä siitä, onko oikein ja viisasta harjoittaa sukupuoliyhteyttä raskauden aikana, olisi tieteellisesti tutkittava. Vain aniharvat miehet ja naiset ovat siksi puhdassydämisiä ja vapaamielisiä,

että he saattaisivat tehdä selkoa täydellisesti tunteistaan ja kokemuksistaan tässä suhteessa, ja toiselta puolen on vähän sellaisia lääkäreitä, jotka ovat niin hienotunteisia ja miellyttäviä, että kykenisivät houkuttelemaan asioista perillä olevan naisen puhumaan avomielisesti. Se vähäinen todistusainehisto, joka minun — kiitos muutamien avomielisten ihmisten — on onnistunut kerätä, antaa kyllä aihetta aivan vastakkaisiin johtopäätöksiin, osoittaen selvästi, että tässä, jos jossakin on otettava huomioon kussakin tapauksessa naisen terveys, tarpeet ja sielullinen tila. Eräs etevä lääkäri-auktoriteetti on minulle kertonut esim. sellaisen mielenkiintoisen tapauksen, että eräässä perheessä, jossa vaimo raskauden aikana kiihkeästi halusi sukupuoliyhteyttä, mutta mies siitä kieltäytyi, lapset muutamien vuosien kuluttua osoittivat rauhattomuuden merkkejä sekä osoittautuivat taipuvaisiksi itsesaastutukseen. Katsoen siihen, että asia on erittäin tärkeä ja siitä riippuu monia muita tärkeitä seikkoja, olisin kiitollinen, jos aviopuolisot ja lääkärit tässä suhteessa antaisivat käytettäväksi kokemuksiinsa perustuvia tietoja, sillä vain useiden tapausten perusteella voidaan tämäntapaisessa asiassa sanoa jotakin varmempaa. Mutta samoinkuin yleisen käsityksen mukaan on edullista sekä äidille että lapselle, että äiti saa kulloinkin sitä ruokalajia, jota hän raskauden aikana erikoisesti saattaa haluta,

tuntuu minusta myöskin luonnolliselta, että jos hän haluaa sukupuoliyhteyttä lapsen isän kanssa, siitä olisi samalla tavalla hyötyä kaikille kolmelle. Mutta minä tahdon tässä erikoisesti painostaa sitä seikkaa, että tämä on ainoastaan otaksuma, jonka olen lausunut senvuoksi, että voisin jotakin vastata minulle tehtyihin moniin kyselyihin. Kohtuuton ja hillitön halu sukupuoliyhdyntään on kuitenkin varmasti sairautta, jonka suhteen on syytä viipymättä kääntyä lääkärin puoleen ja kysyä hänen neuvoaan.

Nainen, joka kantaa rakastamansa miehen lasta sydämensä alla, haluaa kiihkeästi, että mies antaisi tulevaan lapseen vaikutustaan niin paljon kuin suinkin on mahdollista, ja toivoo siis, että mies olisi niin lähellä häntä ja lasta kuin mahdollista. Voidaan helposti ymmärtää, että tämä tunne ei johdu yksinomaan hellästä tunteesta, vaan että sen aiheuttavat tiedottomasti salaiset mikroskoopillistakin pienemmät hiukkaset, jotka vaihtuvat ihmisissä heidän ollessaan kosketuksissa toistensa kanssa, kuten Carpenter kirjassaan ”Loves Coming of Age” niin kauniisti on kehitellyt.

Raskas nainen ei voi eikä saakaan raskauden aikana tuntea yhdynnästä sitä hurmionhuippua, joka hänelle muuten kuuluisi, mutta siitä huolimatta ei tällaista herttaista ja rakkaudentäyttä yhdyntää voida sanoa pelkäksi romantilliseksi rakasteluksi. Minä otaksun, että tiede, kun se

on ehtinyt niin pitkälle, että se voi käsitellä tällaisia arkoja asioita, tulee osoittamaan, että tälläkin on luonnolliset oikeutuksensa.

Koska on paljon hyviä ihmisiä, joilta kuitenkin puuttuu tarvittava huomiokyky erinäisissä tilanteissa, täytynee minun vielä huomauttaa, että vaimon raskauden aikana ei tavallinen asento yhdynnässä ole sopiva, vaan päinvastoin vahingollinen. Mutta mies ja vaimo voivat helposti asettua niin, että kummankin paino lepää vuoteella niin, ettei vaimo mitenkään joudu puristukseen.

Tolstoi kielsi ankarasti sukupuoliyhteyden harjoittamisen vaimon raskauden aikana ja silloin kun hän imettää. Hän tuomitsee miehen, joka ”asettaa vaimon päälle sellaisen tavattoman taakan, että hänen yhtaikaisesti on oltava rakastajattarena ja väsymättömänä äitinä, sairaalloisena, kiihoittuneena ja hysteerisenä olentona. Mies rakastaa häntä kuin rakastajatarta lyöden laimin hänet äitinä ja halveksii häntä hänen hermostuneisuutensa ja hysteerisyytensä takia, jotka hän, mies, kuitenkin juuri on aiheuttanut.” Hänen kannallaan ovat muuten monet meidän aikamme etevät miehet.

Kun nainen tuntee, ettei hän voi sallia, että mies tunkeutuu hänen ruumiiseensa, jonka hän on jo pyhittänyt temppeliksi siellä orastavalle elämänalulle, tulee hänen myöskin muistaa sitä alituista kiusausta, jonka luonto

on miehelle asettanut. Hellä ja rakastavainen vaimo keksii kyllä silloin keinoja, joilla hän voi tuottaa miehelleen kevennystä, jota tämän luonto vaatii.

Se suuri ja epäitsekäs hellyys, joka herää miehessä, kun hän huomaa, että vaimo tahtoo ymmärtää hänenkin tarpeensa, on yksi avioliiton kauneuksista. Se vaimo, joka ymmärtää miehessään herättää tämäntapaisen hellyyden, nostaa samalla hänet ylös itsekkyyden suosta, johon muuten niin monet miehet hukkuvat.

Tunteellinen mies, joka on syvästi kiintynyt vaimoonsa ja kauan saanut olla ilman hänen syleilyjään, tulee huomaamaan, että hänen tarvitsee vain hyväillä vaimoaan, kun hän jo saa helpoituksen, ilman ruumiillista yhtymistäkin.

Ensimäisen lapsen syntymän jälkeen on sekä äidin että lapsen vuoksi odotettava vähintäin vuosi ennenkuin uudelle elämänalulle annetaan alku. *Tulee siis kulua suunnilleen kaksi vuotta ennenkuin toinen lapsi syntyy.*

Näin pitkän väliajan hyvän vaikutuksen sekä äitiin että lapseen myöntävät tavallisesti useimmat lääkärit, ja useat etevät gynegologit ovat lausuneet, että kolme jopa viisikin vuotta jokaisen lapsen välillä olisi sopiva aika. Ihminen ei juuri tunne kauheampaa orjuutta kuin pakollisen, vasten omaa tahtoaan saadun äitiyden, mutta ei myöskään suurempaa iloa ja riemua, kuin on sen naisen, joka kantaa sydämensä alla

rakastamansa miehen antamaa elon siementä. On todella vakava kulttuurimyrkytyksen oire pitää häpeällisenä sitä, että raskas nainen esiintyy julkisesti kaduilla. Eikä ihmissuku koskaan tule todella terveeksi ennenkuin se vapautuu tästä häpeällisestä sairaudestaan ja sallii tulevien äitien kulkea siunattuine taakkoineen kuin papitarten riemusaatossa.

Vaikka tämän kirjani puitteisiin ei sisällykään aikomus antaa neuvoja raskaan vaimon terveydenhoidon ulkonaisissa seikoissa, tahdon kuitenkin tässä yhteydessä huomauttaa parista hyvin tärkeästä asiasta, joilla on merkitystä ennenkaikkea äidin, mutta myöskin lapsen terveyden kannalta katsoen. Niinpä ovat lääkärit tottuneet pitämään jokseenkin normaalina, välttämättömänä pahana, n.s. "aamutautia", erittäinkin aamuisin ilmenevää pahoinvointia, joka on hyvin yleinen raskauden ensimäisinä kuukausina ja jonka he katsovat kuuluvan n.s. fysiologiseen prosessiin. Mutta kuitenkin on se juuri merkki valitettavan huonosta terveydestä. Minkätähden pitäisi tällaisen epämiellyttävän taudin esiintyä juuri niinä aikoina, joiden pitäisi olla riemastuttavimman kauniit naisen elämässä? Minun mielestäni ei ole mitään syytä sellaiseen olettamukseen. Lääkärit ovat tässä asiassa näytelleet sokean osaa, joka taluttaa toista sokeata. Tottuneina aina olemaan tekemisissä sairaiden taikka puolisairaiden kanssa,

ovat he kadottaneet sen vaiston, että on etsittävä tukea ihmisen hyvästä terveydentilasta, samalla kun naiset, joita ovat kiusanneet heidän sukupuolielämänsä sopimattoman sekavat kokemukset ja "sivistyksen" muutkin heikentävät voimat, lopulta näkevät vain kärsimystä kaikkialla, menettäen vihdoin terveet vaistonsa ihmissuvun ruumiillisesta terveydestä.

Väliin saattaa esiintyä kyllä poikkeustapauksina sellaistakin, että epäsuotuisissakin olosuhteissa voi naisella kulua koko raskaudenaika ilman, että hän vähääkään tuntee pahoinvointia. Sensijaan että häntä pidetään kadehdittavana poikkeuksena, olisi häntä pidettävä normaalityyppinä, jonkalaiseksi kaikkien olisi pyrittävä! Erinomaisen hyvä apu olisi, jos jokainen nainen heti kun tuntee, että hän on tullut raskaaksi, heittäisi pois korsetit ja kaikki muutkin vaatekappaleet, jotka vähänkin puristavat taikka painavat. Asiantuntijat väittävät, ettei siitä ole mitään vahinkoa, vaikka nainen pitääkin "sopivaa" korsettia raskauden aikana kolmannelle taikka neljännelle kuukaudelle saakka. Mutta minä uskallan väittää, että tämä neuvo on harhaanjohtavaa mielettömyyttä. Painostuksen tuntu on, vaikkapa usein itsetiedottomasti, näinä aikoina tavattoman suuri, ja "aamutauti" on juuri rangaistus vähemmästäkin ulkonaisesta puristuksesta. Vaatteiden tulee olla niin väljät, että perhonen voisi kulkea niitten ja ihon välitse

loukkaamatta siipiään. Tämä saattaa yhdestä ja toisesta tuntua liioittelulta, mutta sitä se ei ole, vaan päinvastoin mitä selkein totuus.

Eräs toinen apukeino terveyden säilyttämiseksi tänä aikana on hedelmien syönti. Etupäässä on suositeltava appelsiineja, luumuja ja omenoita.

Terveydestä ja raskaudesta on kirjoitettu useita kirjoja, mutta vain harvoilla näistä on jotakin arvoa. Paras niistä, jotka minä tunnen, on tohtori Alice Stockhamin "Tokology", vaikka täytyykin valittaa niitä monia alkeiskemiaa koskevia erehdyksiä, joita siinä on tehty.

Tässä kirjassani en koskettele niitä monia kysymyksiä, jotka koskevat vanhempien ominaisuuksien periytymistä lapsille, enempää kuin synnytystä ja lapsenkasvatustakaan, koska näistä asioista ovat niin monet muut kirjoittajat tehneet selkoa, ja minun tarkoitukseni on tässä kirjassa vain paljastaa muutamia sellaisia avioelämän puolia, joita toiset kirjottajat ovat enemmän taikka vähemmän katselleet läpi sormiensa.

Vaikka minun tarkoitukseni ei olekaan tässä kirjassa kosketella abnormiteetteja, on kuitenkin eräs laji, joka, vaikka se sivuaakin abnormisuutta jokseenkin läheltä, kuitenkin koskee siinä määrin terveitä ja normaaleja naimisissa olevia ihmisiä, että katson olevan syytä siitä mainita.

Tapahtuu tavantakaa, että kaksi rakastavaa ja tervettä ihmistä osoittautuvat mahdottomiksi saamaan lapsia.

Täysikasvuinen mies taikka nainen ei ainoastaan mene naimisiin, vaan saattaa ollakin naimisissa useita vuosia olematta selvillä ihmisruumiin rakenteesta. Senvuoksi tapahtuukin useasti, että aviopuolisoitten näennäinen hedelmättömyys ei johdukaan jommankumman puuttuvasta elinvoimasta ja siitoskyvystä, vaan vallan vähäpätöisistä esteistä, jotka helpolla voitaisiin auttaa, taikka jostakin erikoisuudesta sukupuolielimen rakenteessa, joka niinikään tavallisesti on autettavissa.

Samalla kun monet avioparit kärsivät siitä, että vaimot liian usein tulevat raskaiksi, elleivät he noudata mitä suurinta itsehillintää, on toiseltapuolen — varsinkin keski- että yläluokan keskuudessa — aviopareja, jotka kiihkeästi odottavat lapsia, mutta turhaan. Lääkärit ovat tutkineet sekä miehen että naisen ja havainneet heidät joka suhteessa täysin terveiksi ja mahdollisiksi siittämään lapsia, mutta siitä huolimatta eivät he vain saa lasta. Joissakin tapauksissa johtuu tämä eräästä hapahkosta nesteestä, jota nainen erittää, nesteestä, joka ei vähääkään vahingoita häntä ja josta hän ei edes tiedäkään mitään, mutta joka tekee miehen siemensolut tehottomiksi. Tällaisissa tapauksissa voidaan asia useasti auttaa sillä, että naisen

emättimeen välittömästi ennen sukupuoliyhdynnän alkamista ruiskutetaan jotakin lievästi neutralisoivaa ainetta, kuten esim. natriumkarbonaattia. Toinen este, joka saattaa häiritä miehen siemensolujen pääsyä emään, on liiallinen liman erittyminen emättimessä. Sellaisissa tapauksissa on juuri tärkeätä, että nainen saa kokea yhdynnän kulmination (huippuhurmion) ei ennen, vaan samanaikaisesti taikka jälkeen miehen kulmination. Tämä nimittäin saa hänen sukupuolielimensä lihasjärjestelmän toimimaan. Väitetään useasti, että on samantekevää saako nainen yhdynnässä kokea edellämainitun huippuhurmion vai ei, koska on useita naisia, jotka eivät koskaan sitä ole saaneet kokea ja kuitenkin ovat synnyttäneet useita lapsia. Mutta tällöin unohdetaan se, että on olemassa erilaisia naisia. On naistyyppi, kaikkein hedelmällisimmät nimittäin, jotka tulevat raskaiksi vähäisimmästäkin siemenvuodosta, joka pääsee vuotamaan sisään, kun taas toiset, hermostuneemmat, mutta muuten yhtä täydelliset naiset, eivät hedelmöity koskaan ilman kulminatiota yhdynnässä, jolloin miehen siemenneste pääsee suoraan vaikuttamaan emässä.

Muuan seikka, joka myöskin väliin aiheuttaa hedelmättömyyttä, on emättimen suun asento emään nähden. Sen pitäisi nimittäin olla sellaisen, että siemenneste pääsisi valumaan emään, vaikkei tämän suu niin paljon aukenisikaan, että

olisi muuten tilaisuutta sisäänpääsyyn. Tämän seikan voi auttaa tavallisesti sillä, että nainen yhdynnän jälkeen kääntyy vatsalleen ja makaa siinä asennossa mikäli mahdollista pari tuntia.

Epäilemättä on jokaisella naisella määrättyjä ajanjaksoja, jolloin siittyminen on enemmän mahdollista kuin muulloin, vaikkakin nämä jaksot esiintyvät monilla niin huomaamattomina, että näyttää siltä, kuin hedelmöittyminen voisi tapahtua mihin aikaan hyvänsä hänen kuukaudestaan. Toisilla naisilla sensijaan on määrättyjä 3—4 päivän, jopa 12 päivänkin ajanjaksoja, jolloin hedelmöittyminen näyttää olevan kokonaan mahdotonta. Näillä naisilla ovat taas näiden jaksojen välipäivät sellaisia, jolloin hedelmöittymismahdollisuus on tavallista suurempi. Sentähden on aviopuolisoitten, jotka haluavat lapsia, mutta jotka muutaman vuoden kuluttua naimisiinmenon jälkeen eivät vielä ole saaneet tuntea vanhempien iloa, valittava sukupuoliyhdynnälle sellainen aika, jolloin siittyminen tuntuu mahdollisimmalta. On havaittu, että varmin hedelmöittymisaika — muutamia poikkeuksia lukuunottamatta — on päivää ennen ja pari päivää jälkeen kuukautisten. Miehen, joka kiihkeästi haluaa lapsia, tulee siis — siitä ensin vaimonsa kanssa sovittuaan — säästää aviolliset syleilynsä juuri näiksi päiviksi.

Toiselta puolen ei tule unohtaa, että lapsen odotus vaikuttaa erittäin suuressa määrässä

myöskin hermostoon. Liian suuri kaipaus, joka johtaa liian moniin yhdyntöihin, tekee itse itsensä mahdottomaksi. Sillä hedelmöittyminen ei ole sillä valmis, että miehen siemensolu yhtyy yhdeksi naisen munasolun kanssa, vaan täytyy täten syntyneen aiheen päästä kiinnittymään myöskin määrättyyn paikkaan kohdun seinämään, ja jatkuva hermostunut kiihoitus ehkäisee tämän. Eräs huomattu lääkäri on väittänyt m.m., että on naisia, jotka siinä määrin tuntevat ja hallitsevat sukupuolielämänsä, että itse voivat määrätä hedelmöittymisensä ja tahdonvoimallaan myöskin irroittaa kiinnittymässä olevan elämänaiheen ennenkuin se on ehtinyt juurtua siihen paikkaan, mihin se kuuluisi. Nykyaikainen nainen, joka usein tuntee tarvetta savukkeiden polttoon taikka huvitteluun, voi usein tulla hedelmöitetyksi, mutta tuleeko heti sen jälkeen tietämättään hävittäneeksi siten syntyneen elämänalun. Jos sellainen nainen siis tahtoo tulla äidiksi, on hänen silloin, kun tuntee tarvetta savukkeiden polttoon, jätettävä polttaminen kokonaan ja muutenkin asetuttava mahdollisimman levolliseksi. Parasta olisi silloin etsiä rauhallista ja voimistuttavaa maaseudun ilmaa, syödä runsaasti voita y.m., jotka antavat hänen hermoillensa juuri sitä vahviketta, jota niiltä hänen tietämättään puuttuu.

Niin uskomattomalta kuin se tuntuukin, on todellakin olemassa sellaisiakin ihmisiä, jotka

ovat saattaneet olla naimisissa vuosikausia ilman, että vaimo tosiasiallisesti vielä olisi menettänyt neitsyyttään. Nämä ihmiset eivät nimittäin tiedä sen vertaa, että sukupuoliyhteyttä harjoitettaessa on naisen immenkalvo puhkaistava, vaikka useasti ovatkin muuten valistuneita ihmisiä. Voidaan hämmästyä, jos sanon, että minä yhden ainoan vuoden aikana olen tavannut neljä taikka viisi sellaista paria, ja nämä ovat olleet joltisenkin intelligenttiä väkeä. Eräs syy hedelmättömyyteen saattaa myöskin olla vaimon joku erikoinen asento sukupuolisessa yhdynnässä. Mutta tällaisen esteen voi helposti voittaa, kun lähemmin perehtyy avioelämän yksityisseikkoihin.

Kaikki tällaiset mitä yksinkertaisimmat seikat jäävät useasti lääkäreiltä huomaamatta naisen mennessä vapisevana pelosta, että hän mahdollisesti on joku abnormi, tutkituttamaan itseään sentähden, ettei ole saanut lasta, vaikka innokkaasti on sellaista odottanut. Luonnollisesti ovat minun tässä antamani neuvot tarkoitetut ainoastaan normaaleille, sellaisille, joilla ei ainakaan mitään mainittavampia vikoja ole. Vakavammissa tapauksissa ei riitäkään että vaimo menee lääkärin luo, vaan on sinne mentävä myöskin miehen.

Vanhanaikainen käsitys, että hedelmättömyyden ollessa kysymyksessä, vika aina olisi naisessa — ja hedelmättömään naiseen liittyy sil-

loin myöskin yleisen mielipiteen mukaan jotakin häpeällistä — on tuottanut monelle sydämelle kuvaamattomia kärsimyksiä. Nyt on kuitenkin jo alkanut selvitä, että "vika", jos sellaista yleensä onkaan monessakaan tapauksessa, yhtä usein on miehessä kuin naisessakin, varsinkin, jos mies on henkisen työn tekijä ja asuu kaupungissa.

Vaikka onkin aivan luonnollista, että aviopari ei saata tuntea samaa iloa lapsesta, joka ei ole saanut elämänsä alkua heidän yhteisessä syleilyssään, tulisi jalon ja avarakatseisen miehen kuitenkin voida rakastaa vaimonsa lasta, ellei tämä lapsi suorastaan ole muistuttamassa hänelle siitä, että hänen itsensä olisi joskus pitänyt luovuttaa se syleily jollekin toiselle, mikä miehille yleensä on niin vastenmielistä. Tässä johdummekin samalla tieteen tuleviin mahdollisuuksiin. On jo nimittäin tehty mielenkiintoisia kokeita eri eläinten sikiöitten kehityksestä ilman luonnollista hedelmöittymistä. Sellaisia kokeita ovat tehneet m.m. kuuluisa tohtori Hunters kahdeksannentoista vuosisadan lopulla sekä eräät nuoremmat tutkijat meidän aikanamme. Asiaa harrastavat voivat tutkia esim. seuraavia teoksia: Heape: "Proceedings of the Royal Society, 1897" ja Marshall: "The Physiology of Reproduction, 1910".

Vaikka aviomiehellä tässä kosketelluissa tapauksissa ei olekaan mitään osuutta lapsen ruu-

miiseen, voi hän kuitenkin näytellä huomattavaa osaa lapsen sielun kehityksessä, suurempaa kuin yleensä luullaankaan.

Kun tämän kirjani seitsemäs painos*) oli ilmestynyt, sain minä koko joukon mielenkiintoisia kirjeitä ja sanomalehtikirjoituksia Australiasta, jossa joukko ylevämielisiä naisia oli perustanut yhdistyksen "Scientific Motherhood"**). Tämän yhdistyksen tarkoituksena oli keksiä keinoja tieteellisen siittämisen keksimiseksi ilman sukupuoliyhteyttä, ja tarkoittivat heidän pyrkimyksensä sellaisten sodassa kaatuneitten leskien auttamista, jotka olisivat mielellään tahtoneet tulla äideiksi. Vaikka tällainen suunnitelma antaakin vielä aihetta satoihin kysymyksiin, jotka jäävät vastausta vaille, ansaitsee se kuitenkin huomiota, koska sen aiheuttajina ovat jalot vaikutteet, jotka kokonaan eroavat niitten ihmisten typeristä ja itsekkäistä tarkoitusperistä, jotka ovat asettuneet vastustamaan yksiavioisuutta.

Väitteet siitä, että äidin mielentila raskauden ensimäisinä kuukausina vaikuttaa jossakin määrin hänen rintansa alla kehittyvän ihmisalun luonteeseen, otetaan yleensä epäillen vastaan, koska sitä on vaikea todistaa, eikä sillä

---

*) Alkukielen painoksista puhe.

**) Sananmukaisesti: "Tieteellinen äitiys".

väitteellä ole suuria mahdollisuuksia saada miesten mielipiteitä puolelleen, he kun ovat tottuneet todistamaan asioita ja elämää kemiallisten termien valossa.

Mutta kuitenkin kaikki äidit, jotka minä tunnen yhtyvät tähän ajatukseen, he uskovat äidilliseen vaikutukseensa. Kaikki he ovat vakuutettuja siitä, että äidin sielullinen tila ja ulkonaiset olosuhteet vaikuttavat mitä suurimmassa määrässä tulevan lapsen luonteeseen ja sielunominaisuuksiin.

Marshall kertoo eräästä mielenkiintoisesta huomiosta, joka vahvistaa naisen katsantokantaa tässä asiassa. Hän kirjoittaa nimittäin: ”On havaittu että nuoret eläimet on saatu vastustuskykyisiksi määrättyihin tarttuviin tauteihin nähden, kun on annettu sellaisen naaraksen, joka aikaisemmin jo on tullut vastustuskykyiseksi samaan tautiin nähden, imettää poikasta — sillä tämän maito on sisältänyt tarvittavaa vastamyrkkyä.” Tämä erikoinen tapaus on voitu todeta kemiallisesti, mutta minusta on enemmän kuin rohkeata väittää meidän aikanamme, kun jo tunnetaan aikaisemmin mainittujen hormoneitten vaikutus, ettei äidin sieluntvoima voisi antaa näille ”sanansaattajille” alkua myöskin silloin, kun on kysymyksessä hänen sikiönsä. Nämähän ne sitten voivat vaikuttaa kasvavan ihmisalun fysiologiseen kehitykseenkin.

Ellis kirjoittaa: "Äiti on lapsen vanhemmista ensimäinen, ja ajanjaksona siittymisestä syntymään voi tämä tuleva ihmisenaihe ottaa vaikutuksia vastaan ainoastaan äitinsä välityksellä."

Suuri luonnontutkija Alfred Russel Wallace katsoo tällaisen henkisten ominaisuuksien muokkaamisen ei ainoastaan mahdolliseksi vaan myöskin todenmukaiseksi. Ja minä puolestani olen vakuutettu siitä, että sellaista tapahtuu koko raskauden ajan sekä, että se vaikuttaa myöskin perinnöllisiin tekijöihin.

Tämän perusteella minä uskallankin väittää, että aviomies, joka ei normaalilla tavalla voi tulla lapsen isäksi, kuitenkin voi vaimonsa ruumiissa tehdä lapsen omakseen kohtelemalla vaimoaan iloisesti ja olemalla hänen kanssaan kaikessa yksimielinen koko raskauden ajan. Jos hän lukee vaimolleen, soittaa, taikka antaa hänelle parhaita ajatuksiaan ja toivomuksiaan, saavuttaa hän — niin uskomattomalta kuin se tuntuukin — todellisen isyyden tunnun itsekin.

Vielä pahemmin on asian laita, jos vaimo todella on hedelmätön, mutta mies mahdollinen saamaan lapsia jonkun toisen naisen kanssa. Silloin on miehen mahdoton tulla isäksi muuten kuin antautumalla tekemisiin vieraan naisen kanssa, jota ei hyväksy laki eivätkä vakiintuneet tavatkaan. Jos niin kuitenkin tapahtuu, on selvää, että vieraan naisen lapsen tuominen kotiin, vaatisi paljon enemmän itsensävoitta-

mista vaimolta, kuin mieheltä sellaisissa tapauksissa, joita edellä kosketteli mme.

Useilla hyvin ihanteellisilla ihmisillä on uskomaton taito soveltaa ihanteitansa elämän tosiasioihin. Niinpä on paljon kunnon ihmisiä, jotka pitävät kiinni siitä, etteivät avioliitossa olevat saa itse rajoittaa lastensa lukumäärää. Hedelmöittämisen määräämisen asianomaisten itse haluamana hetkenä tapahtuvaksi katsovat he moraalittomaksi ja tuomittavaksi teoksi. He esittävät väitteittensä tueksi sen, ettei meillä ole oikeutta hävittää ehdollistakaan elämää. Mutta jos he viitsisivät jonkunverran tutkia animaalista fysiologiaa, tulisivat he pian huomaamaan, että jokainen naimaton niinhyvin kuin nainutkin mies tuhlaa tuhansia siemensoluja, jotka he olisivat voineet yhdistää munasoluihin, jos vain olisivat olleet tilaisuudessa tekemään sen. Jos yksi tai kaksi näistä lukemattomista hukkaanmenevistä siemensoluista, joitten muuten luonnon järjestyksen mukaan on kuoltava, pääsisi vaikuttamaan kulloinkin munasoluihin olisi seurauksena, että lapsia syntyisi liian tiheään, niin tiheään, että he sen takia jäisivät heikoiksi ja kitukasvuisiksi, mitä ei tapahdu silloin, kun hedelmöittyminen tapahtuu harvemmin.

Sellaiset henkilöt, jotka pitävät näin suurta huolta syntymättömistä olennoista, vieläpä siemensoluistakin, unohtavat kokonaan sen ihmi-

sen, jonka on kaikki tämä kestettävä, ja jonka pitäisi olla jokaista aviomiestä lähinnä. Vanhoillisen katsantokannan omaava mies voi saattaa, voipa pakoittaakin vaimonsa synnyttämään lapsen vähintäin kerran vuodessa. Ellei vaimo tällaisissa tapauksissa ole poikkeusihminen, kärsii hänen terveytensä alituisista synnytyksistä ja se elämänvoima jota hän tarvitsisi lapsiaan kasvattaessaan, kuihtuu pois. Sillä tavalla vaikeutetaan lapsen elämänmahdollisuuksia ja vaimo, joka joutuu lapset synnyttämään, murhataan hitaasti, mutta varmasti.

Luonnollisesti vaihtelevat tämänlaatuisten tapausten seuraukset vakavuudeltaan kokolailla riippuen tietysti vaimon terveydestä ja elinvoimaisuudesta, niistä olosuhteista, joissa hän elää, sekä perheen taloudellisista edellytyksistä. Puoliheikko äiti, joka kaupungissa joutuu kasvattamaan suurta lapsijoukkoa, sortuu huomattavasti nopeammassa ajassa kuin hyvinvoipa ja hyvissä olosuhteissa kasvanut vaimo maalla. Mutta ulkonaisetkaan seikat eivät ole tässä asiassa kaikki kaikessa. Edullisimmissakin olosuhteissa on suurissa perheissä viimeisten lasten synnyttäminen paljon vaarallisempaa kuin ensimäisten.

Tohtori Ploetz, on laskenut, että esikoisten keskuudessa on kuolevaisuus suunnilleen 220 tuhatta kohti, seitsemäntenä syntyneistä lapsista noin 330 ja kahdentenatoista 597 tuhatta kohti. Jos "luonto" siis saa asettaa yhden vai-

mon kannettavaksi sellaisen taakan, että hänen on synnytettävä kaksitoista lasta, on hänellä viimeistä synnyttäessään niin vähän elinvoimaa jälellä, että lapsen eloonjäämiseen on vain puoli mahdollisuutta.

Forell sanoo kirjassaan ”Sukupuolikysymys”: ”Tuntuu melkein uskomattomalta, että lääkärit, jotka eivät häpeä neuvoessaan miehiä porttojen parmaille, saattavat punastua, kun puhutaankin ehkäisykeinoista. Tällainen väärä kainous, joka on ennakkoluulojen ja vanhentuneiden tapojen tuote, saattaa olla ankara pikkuseikkoihin ja joutavuuksiin nähden samalla kuin se antaa siunauksensa mitä törkeimmille hävyttömyyksille.”

On merkillepantavaa, että Hollannissa, jossa enemmän kuin muualla pannaan painoa sellaisille asioille kuin, että lasten on tultava molempien vanhempien yksimielisesti haluamina sekä että jokaisen lapsen syntymän välillä on tarpeeksi aikaa, on kuolevaisuus pienempi kuin missään muussa Europan maassa. Siitä huolimatta, vaikka he edellämainittuja periaatteita noudattavatkin, ei heidän maansa väkiluku ole vähentynyt, vaan päinvastoin tasaisesti kasvanut. Amerikassa sensijaan, jossa tieteellisen työskentelyn hämmentää ”Comstock Lawe” leimaten sen sikiönlähdettämisopiksi, juuri kukoistaakin mitä suurin sukupuoliasioitten tietämättömyys ja törkein sikiöittenlähdettämistoiminta: törkeämpi kuin missään muussa maassa.

On otettava huomioon, etten tarkoita kunnollisista tieteellisistä ehkäisykeinoista puhuessani mitään sellaisia keinoja, joilla tuhottaisiin jo kasvamaan päässyt elämänalku, vaan sellaisista, joilla voitaisiin ehkäistä miehen siemenen pääsy hedelmöittämään kypsiä munasoluja. Tämä voi tapahtua joko siten, että kertakaikkiaan ehkäistään siemensolujen pääsy naisen emän suusta sisälle, taikka sitten siten, että kaikki nämä 2—600 miljoonaa siementä tarpeeksi tehokkaalla tavalla tapetaan *kaikki* yhdellä kertaa sensijaan että annettaisiin *yhden* jäädä eloon, kun kaikkien muiden kuitenkin on kuoltava.

Myöskin silloin, kun annetaan lapsen aiheen herätä henkiin vaimon kohdussa, ovat nämä miljoonat siemensolut kuitenkin kuolemaantuomitut, samaten aina, kun miehen siemen vuotaa. Jos lisätään näitten luonnon itsensä kuolemaan tuomitsemien miljoonien siemensolujen lukumäärää yhdellä, ei sitä suinkaan voida pitää rikoksena. Nämä siemensolut, jotka muutenkin kuolisivat, voidaan nopeasti tappaa hyvin yksinkertaisella tavalla. Niiden tavattoman pienet suojattomat ruumiit kuolevat pienestä happoruiskeesta, kuten viinietikasta veteen sekoitettuna, kiniiniliuoksesta ja monista muista aineista. Koska valitettavasti tavattoman yleinen tietämättömyys tällaisissa asioissa on aikaansaanut sen, että käytäntöön on tullut ja on suositeltu keinoja, jotka ovat perin vahingollisia,

olen katsonut velvollisuudekseni erikoisessa kirjasessa "Wise Parenthood" selvitellä terveitten ehkäisykeinojen lääketieteellisiä yksityiskohtia. Siinä olen kiinnittänyt huomiota myöskin eri järjestelmien eetillisiin ja fysiologisiin puoliin samalla kuin olen tarkemmin selittänyt ne, joita joka kannalta katsoen parhaiten voi suositella.

Niille, jotka katsovat, ettei meillä ole oikeutta ehkäistä luonnon kehitystä, tahdon huomauttaa, että koko meidän nykyinen "sivistyksemme", joka eroittaa meidät eläimistä, on vastakkaista sille, mitä tavallisesti sanotaan "luonnolliseksi". Maailmankaikkeudessa ei ole mitään luonnonvastaista sillä sehän juuri hallitsee kaikkea ja kaikkia pienimpiä yksityiskohtia myöden.

Kaikkia toimenpiteitä arvosteltakoon sen mukaan, mitä ne saavat aikaan ja vaikuttavat. Vain sellaiset ovat arvokkaita, jotka kohottavat ja vahvistavat ihmissukua, jotka antavat voimaa ja johdattavat elämän pääuomaan, elämänvirtaan, jonka aaltojen kuohun tunnemme sisässämme vetävän meitä eteenpäin.

Jokaisen, joka kerran uskaltaa koskea elämän kallisarvoiseen lahjaan, velvollisuutena on koettaa tehdä ruumiimme mahdollisimman kelvolliseksi ja täydelliseksi, tehdä se kauniiksi ja vahvaksi välikappaleeksi sielun palvelukseen, sellaiseksi että se kykenee suorittamaan tehtävänsä aineellisenkin maailman mysterioissa.

X.

SEURAELÄMÄ.

"Rakkaus ei elä ainoastaan siitä mitä se ottaa, vaan myöskin siitä, mitä se antaa, ja naisen ja miehen välillä säilyy rakkaus suurena vain sen rakkauden avulla, jota he voivat toisilleen antaa."

Edward Carpenter.

Mies — kaikkein jokapäiväisinkin aikansa lapsi — on luonteeltaan romantillinen. Hän kaipaa joko tieten taikka tietämättään vapautta, kauneutta ja seikkailuja, joihin hänen esi-isänsä ammoin tottuivat neitseellisissä metsissään. Tämä kaipuu, jonka meidän sivistyneet olomme ovat muokanneet ja tehneet niin muuttuneeksi, että sitä on vaikea samaksi tuntea, on tekijä, jota ei pidä unohtaa silloin, kun tutkitaan molempien sukupuolien keskinäisiä suhteita.

"Avioliiton ies", josta niin usein puhutaan raa'asti nauraen, painaa ja saattaa kiusatakin salassa kaikkein romantillisintakin ja hellintä miestä. Jos totisesti ja ystävällisesti kysyy mieheltä: "Mikä on vaikeinta avioliitossa miehen

kannalta katsoen?" saa, jos saa kunnollisen ja vakavan vastauksen, seuraavanlaisen vastauksen: "Ainainen yhdessäolo."

Tämän ymmärtää vaimo aniharvoin, jos hän on todella rakastunut. Jos mies on todellinen rakastaja, voi vaimo mahdollisesti säästyä tällaisilta kokemuksilta. Mutta vaikka mies koettaakin voimiensa mukaan säilyttää avioparin onnen särkymättömänä, ei hän sittenkään kokonaan voi salata vaellushaluaan. Todellinen rakastaja ei niinkään paljon kaipaa seikkailulle lähtöä kuin sitä, että saisi vielä kerran palata takaisin kotiin, saisi tuntea kotiinpaluun ihmeellisen sulon, kun siellä tapaa vaimonsa koskemattomassa ympäristössä ja saa vapauttaa hänet suudelmalla ikävästä, kuin sadun prinsessan.

Se, joka on oikein käsittänyt edelliset luvut, ymmärtänee, että jokaisen lähentymisen miehen ja vaimon kesken on oltava aina uusi kokemus — jokainen rakkaudenvoitto on saavutettava aina uudella kosinnalla.

Mutta miehen on useinkin vaikea ryhtyä siihen täynnä lämpöä ja romantillista kiihkoa, jotka yksin voivat tehdä yhdynnän miellyttäväksi, jos vaimo sitä ennen on kiusannut häntä liian kauan jokapäiväisyyden proosalla.

Useimmilla miehillä on luonnollisesti työpaikkansa kodin ulkopuolella, mutta keskisäädyn kodeissa vallitsevat sittenkin useasti täysin poroporvarilliset perintätavat, ja puolisot väsyttävät

ja ikävystyttävät toisensa jokapäiväisen harmailla pikkumaisuuksilla.

Eräs aviopari, jonka minä tunsin, oli niin arka romantiikan säilyttämisen puolesta avioliitossaan, että sen vuoksi asettuivat asumaan eri taloihin.

Tätä esimerkkiä eivät kuitenkaan monet voi seurata, varsinkaan, jos heillä on lapsia. Mutta ilman tällaista eristäytymistäkin taikka muita keinoja, jotka aiheuttavat kustannuksia, voidaan tehdä paljon henkisen vapauden säilyttämiseksi, joka on erinomaisen tärkeä avioliiton onnen säilymisen vuoksi.

Juuri tämä henkinen vapaus ja sen vaaliminen lyödään meidän aikamme avioliitoissa liian usein laimin.

Kauniit ihanneavioliiton haaveet, jotka täyttävät niin monen sydämen, ovat ehkä suurimpana syynä useimpien avioliittojen onnettomuuteen. Yrittäessä toteuttaa ihanteita käytännössä, tyrkytetään niitä ensin joko tieten taikka tietämättä alituisesti miehelle tai naiselle sekä myöhemmin, kun lapset alkavat kasvaa, myöskin heille.

Tyypillinen, itsetietoinen aviomies, joka on aikojen kuluessa ollut ivan aiheena niin monissa huvinäytelmissä ja novelleissa — iva, joka kyllä jouduttaa hänen häviötänsä — on kuitenkin vielä olemassa. Yksinkertaisuudessaan saattaa sellainen mies hyvinkin olla idealisti, vaikkakin

omalla ahtaalla alallaan. Näköjään hän on saavuttanut sen rauhan, johon hän on pyrkinytkin, mutta tarvitaan tarkemmat silmät kuin hänellä itsellään on näkemään, että sitä rauhaa ei ole saavutettu sopusointuisin keinoin, vaan väkivalloin ja painostuksin.

Tunsin kerran erään tällaisen miehen. Hän ei käsittänyt, että hän rajoitti vaimonsa yksilöllisiä vapauksia, vaikka hän ei yksinomaan tyytynyt valikoimaan vaimolleen kirjat ja ystävät, vaan kielsi häntä vielä ostamasta niitä sanomalehtiä, joihin hän ennen naimisiinmenoaan oli tottunut. Hän sanoi, että heille kummallekin riittäisi sama sanomalehti, mutta se ei estänyt häntä panemasta tätä lehteä taskuunsa uloslähtiessään, vaikka vaimo ei vielä ollut saanut sitä silmäilläkään. Tämä mies kerskui mielellään saavutuksistaan ihanteellisena aviomiehenä, mutta saattoi sittenkin torua vaimoaan siitä, että tämä oli pannut heidän yhteisen onnensa vaaraan ottaessaan vastaan kutsun, jota ei ollut tarkoitettu miehelle.

Mutta toiselta puolen on huomattava, että useissa kodeissa, joissa todella pyritään nykyaikaiseen molempia aviopuolisoja koskevaan yksilölliseen vapauteen, tämä pyrkimys useastikin johtaa hajaannukseen ja epäsopuun saaden aikaan vain rauhattomuutta ja hävittäen juuri sen turvallisuuden ja rauhallisuuden, jotka ovat todellisen kodin tunnusmerkkejä.

Kahden aviopuolison kaikkein tärkeimpiä asioita koko maailmassa on se, että he pitävät omat eriävät mielipiteensä ominaan, eivätkä yritä niitä tyrkyttää toisilleen — ja kuitenkin luottavat toistensa harkintakykyyn kuin omaansa. Siihen tarvitaankin vapaamielisyyttä ja hyvää sydäntä, jotta voitaisiin molemminpuolin nähdä arvokasta ja kaunista puolisoitten kesken siinäkin, jonka suhteen toisella on eriävät käsitykset muuten.

Mutta jo yksin se seikka, että tämän asian järjestämiseksi vaaditaan suvaitsevaisuutta ja hyvää sydäntä, tekee sen tarpeeksi arvokkaaksi, jotta sitä kannattaisi yrittää.

Jos taas valitaan helpompi tie ja molemmat puolisot pitävät kiinni omista käsityksistään, jotka sattuvat olemaan eri suuntiin menevät, taikka jos vahvempi puolisoista saa heikomman salaamaan sellaiset luonteenpiirteet kuin henkilön ja asioitten sekoittaminen, on tulos se, että molemmat tuntevat itsensä köyhiksi ja rakkaus, jota kumpikin on koettanut vaalia, heikkenee.

Avioliitossa uneksii jokainen suuresta yhteisymmärryksestä, joka auttaisi häntä etsimään maailman aarteita, taitoja ja kokemuksia ja jolle hän voisi esittää löytönsä ilman kilpailuajatusta ainoastaan vakuutettuna iloisesta hyväksymisestä. Tällöin saavat aarteet — kalliit meille itsellemme, mutta muista arvottomat — oikean arvonsa, ja tällöin on myöskin jokaista

arkaa aatosta hellien vaalittava siksi, kunnes se, kypsänä ja kirkastuneena voi puhjeta teoksi.

Sellaisina kuin avioliitot nykyisin ovat, on hyvin todenmukaista, että sellaista elvytystä antaa pikemminkin nainen miehelle ja hänen toimilleen, kuin mies naiselle. Mies on liian kauan tottunut pitämään naisen mielipiteitä ja varsinkin hänen älyllisiä elämänpyrkimyksiään jonakin sellaisena, jolle täytyy kulloinkin lempeästi hymyillä.

Tunteellinen vaimo, jolla on maailman parhain mies, saa joskus kuulla mieheltään kuin yllättyneen kohteliaisuuden, kun hänellä on ollut esitettävänä jotakin sellaista, joka todella ansaitsee huomiota, mutta joka ei varsinaisesti kuulu vaimon jokapäiväiseen toimialaan. Tällainen mies riistää avioliitolta sen kauneuden, jonka puolisot yhteisesti voisivat saavuttaa.

Mutta molemminpuolinen vapaus ja toistensa mielipiteitten kunnioitus eivät suuresta merkityksestään huolimatta ole tarpeeksi luonteen kehittämiseksi. Elämä vaatii yhä laajempaa huomiota. Mies haluaa tutustua kanssaihmistensä elämään osaksi sivistyksen aikaansaamain yksilöllisten erilaisuuksien, osaksi hänen luontaisen seikkailunhalunsa vuoksi. Ja muitten elämässä saattaa meidän sydämemme ja käsityksemme yleensä nähdä uusia ja ihmeellisiä seikkailuja.

Eri yksilöt, jaloimmat ja älykkäimmätkin,

ovat saaneet perinnökseen ainoastaan osan ihmissuvun monista kyvyistä ja ominaisuuksista. Tämän takia ei onnellisinkaan avioliitto — kuten uneksija hurmiossaan — voi kohota kaikkeuden yläpuolelle, koota ja hyväkseen käyttää elämän kaikkia kokemuksia. Sen elämän ulkopuolellakin, jota aviopuolisot elävät, on ja täytyy olla ajatuksia ja mahdollisuuksia, joita ymmärtää vasta sitten, kun ne toisilla ihmisillä näkee.

Jokainen normaali ihminen tarvitsee monenlaisia ystäviä yhtä hyvin kuin puolisonkin. Nykyisessä muodossaan avioliitto kuitenkin aivan liian useasti rajoittaa seuraelämän iloja. Osaksi on tähän syynä yhteiskunnallinen seurustelusääntö, joka — vaikka onkin ylimpien luokkien aikaansaannosta — yhä edelleenkin pakottaa muutamat piirit kutsumaan aina sekä miehen että naisen kaikkiin mahdollisiin tilaisuuksiin. On kyllä totta, että puolisot päivällispöydässä ovat erillään toisistaan, mutta he ovat kuitenkin melkein aina kuulomatkan päässä toisistaan, mikä usein lamaannuttaa heidän kykyään olla huvittavia. Yksistään tietoisuus, että jompikumpi kuulee heidän toistavan jotain, jonka he mahdollisesti ovat jo ennen sanoneet, on tarpeeksi pidättääkseen muutamia ihmisiä kertomasta parhaita kaskujaan tai ilmaisemasta oikeita ajatuksiaan tärkeistä kysymyksistä.

Eräs vieläkin pahempi ilon samentaja on

mustasukkaisuus, jota useimmat ihmiset potevat — niin alkuperäisiä ja kehittymättömiä me vielä todella olemme! Suojellakseen puolisoaan maailman tuomiolta, on toisen puolison osoitettava edes jonkunlaista luottamusta, ja niin harvinaista se on, että tällaiset tapaukset aina tekevät syvän vaikutuksen muihin.

Mustasukkaisuus, joka niin usein ajaa pilviä rakkauden taivaalle, kehittyy helposti epäluuloksi ja tekee toisen puolison olon suorastaan sietämättömäksi.

On vaikeata mennä sanomaan kummassako, miehessä vaiko naisessa, on tämä tunne yleisempi ja voimakkaammaksi kehittynyt. Se esiintyy eri ihmisissä erilaisena olosuhteiden mukaan, ja jos henkilö kerran on siihen taipuvainen on melkein mahdotonta sitä hänestä pois juurittaa.

Ikivanhat perinnäistavat näyttävät vakiinnuttaneen meissä sellaisen väärän uskon, että aviollista uskollisuutta voitaisiin suojella pakkokeinoin. Nykyisin on siitä väärästä luulosta kuitenkin alettu vähitellen päästä. Niinpä uudenaikaiset ”neuvonantokirjat” nuoria naisia varten sisältävät melkein poikkeuksetta, että miehen täytyy saada säilyttää poikamiesaikaiset miestuttavansa avioliiton jälkeenkin.

Mutta tämä ei ole kylliksi. Luottamusta pitää olla molemmin puolin ja sellaista luottamusta, joka ei kysele. Sekä miehellä että nai-

sella pitää olla oikeus vapaasti mennä yksinään ulos kävelylle, vierailulle, huveihin ja muuallekin ilman, että edes epäilyksen aavistus saa herätä toisessa puolisossa.

On kyllä totta, että on paljon sellaisia, jotka eivät tällaista vapautta ansaitse, ja jotka käyttävät sitä väärin. Mutta sellaiset alhaiset luonteet tulevat kuitenkin hakemaan tilaisuuden halujensa tyydyttämiselle, ja on tuskin luultavaa, että he lankeavat useampaa kertaa luottamuksella annetussa vapaudessa kuin silloinkaan, kun he mustasukkaisuuden sitomina ovat pakoitetut toimimaan ja liikkumaan salassa.

Ainoastaan tällaisessa vapauden terveessä ja raittiissa ilmapiirissä todellinen rakkaus voi versoa ja kasvaa. Avioliiton kultainen sääntö on, että ainoastaan helpoittamalla siteitä voidaan kaksi sydäntä todella lujasti sitoa.

Kun kaksi ihmistä joskus ruumiillisesti on erillään toisistaan, saavuttavat he sensijaan mitä täydellisimmän henkisen yhteyden. Tunteellisiin luonteisiin — ja vain sellaisilla on mahdollisuuksia kaikkein korkeimman rakkauden saavuttamiseen — vaikuttavat uudistuvat pienet erillään olot virkistävästi ja vahvistavasti.

Ihmisen sielu on niin suuri, ettei sen kaikkia kauneuksia voida nähdä läheltä, vaan katsoja tarvitsee pitemmän välimatkan, jotta perspektiivisuhteet olisivat oikeat.

Tuntuu siltä kuin naisilla yleisesti olisi vä-

hemmän iloa yksinäisyyden kauneuksista ja iloista kuin miehellä. Tämä johtunee siitä, että hän lukemattomissa sukupolvissa aina on ollut sidottuna lapsiinsa ja kotiaskareihinsa ja on siten menettänyt ne lahjat, jotka luonto hänellekin tässä suhteessa on antanut.

Sangen kauniissa näytelmässä "Deirdré" onkin juuri keskeisimpänä se välttämätön onnettomuudenaihe, jonka näytelmän sankaritar havaitsee, kun hän ensi kerran huomaa miehensä ajattelevan jotakin, joka ei koske häntä. Deirdré on seitsemän vuotta elänyt miehensä kanssa mitä täydellisimmässä onnessa, mutta havaittuaan kerran miehen kasvoilla kuin kiitävän varjon, joka todisti, että hän ajatteli jotakin sellaista, mikä ei ollut yhteydessä hänen kanssaan, tunsi hän kohtalonhetkensä tulleen.

Tällainen naissuvun heikkous on voitettava, ja nykyaikainen nainen on jo päässyt hyvään alkuun sen voittamisessa.

Samalla kun nykyaikainen avioliitto pyrkii yhä enemmän antamaan kummallekin puolelle vapauksia, saa se myöskin aikaan sen, että puolisot joutuvat sekä työssä että muissa harrastuksissa kosketuksiin toistensa kanssa paljon laajemmilla aloilla kuin jokapäiväisissä perheen askareissa, jotka muuten ovat sielullisesti niin tappavia sekä miehelle että naiselle. Joka ainoa vuosi saamme nykyisin nähdä naisen laajentavan riippumattomuuttaan ja toiminta-alaansa,

mutta vieläkin esiintyy tapauksia, joissa avioliitto on pannut pisteen naisen henkisen toiminnan jälkeen. Avioliitto ei voi koskaan saavuttaa todellista täydellisyyttä, niinkauan kun siinä ei miehellä ja vaimolla ole samoja vapauksia ja samoja mahdollisuuksia.

Se, että useimmat naiset nykyisin vielä eivät joko halua vapautta itsenäisesti työskennellä taikka eivät tiedä mitä he tekisivät, osoittaa ainoastaan sitä, että me vieläkin elämme menneitten aikojen pakoittavien ja tukahduttavien voimien varjossa.

Eräässä hyvin mielenkiintoisessa kirjoituksessa, joka on julkaistu "Sex and Society'ssä" v. 1907 kirjoittaa W. Thomas:

"Amerikalainen nainen, joka muuten voi iloita suuremmasta vapaudesta kuin muitten maitten naiset, on todenteolla alkanut hankkia itselleen korkeampaa sivistystä, ja usea onkin yliopistollisilla opinnoillaan ja tutkinnoillaan osoittanut omaavansa kykyjä, jotka vastaavat korkeinta tasoa. On kuitenkin surullista, että he eivät juuri koskaan voi käyttää tietojaan hyväkseen nykyaikaisen avioliittojärjestelmän takia. Myöskin saavat he havaita, että heidän on jokseenkin vaikea työskennellä täydellisessä yhteisymmärryksessä miesten kanssa, toisin sanoen, että melkein kaikki tiet ovat heiltä tukossa."

Thomas huomauttaa sentään, että tämä on vain eräs ylimenokausi yhteiskunnallisen elämän

kehityksessä ja hän esittääkin senjälkeen niitä toimialoja, joita varten naisten erikoisesti olisi työskenneltävä.

"Naisen oman valinnan mukainen tuottava työ, jota varten hän miehen puolelta saisi osakseen lämminsydämistä ymmärtämystä, olisi omiaan vähentämään sukupuolien välistä jännitystä ja tekemään monet avioliitot onnellisiksi."

Jos nainen luonnon sallimissa rajoissa kehittää hänessä uinuvia voimia, voi mies, voittaa rinnalleen sekä vapaan ja vahvan vaimon että uskollisen ystävän ja hyvän toverin älylliseltäkin kannalta katsottuna.

Naisen halu vapaasti työskennellä sekä aineellisilla että henkisillä toimialoilla ja hankkia itselleen kokemuksia myöskin kodin pyhitetyn yksinäisyyden rajojen ulkopuolella, näyttää ehkä aluksi taistelevan sopimattomasti puolisoitten yhteensulamista ja täydellistä yhteyttä vastaan. Mutta lukuisat kirjoittajat, jotka tätä ainetta ovat käsitelleet, ovat unohtaneet mainita, että tämä yhteensopimattomuus on ainoastaan näennäistä. Vapaamielisimmissä piireissähän huudetaankin jatkuvasti vapautta, vapautta mennä mihin hyvänsä, vapautta, joka on sellaista, ettei se tuokaan huutajaansa takaisin kiinteään lähtökohtaan.

Toiselta puolen on sellaisia, jotka näkevät kaunista vain avioliiton yhtenäisyydessä, ja jotka vaativat tätä yhtenäisyyttä ja pysyväi-

syyttä kaikissa puolisoitten esiintymisessä niin sokeasti, ettei heiltä riitä edes pientä katsetta kaikelle sille muulle kauniille, mitä maailmassa on, joka, jos sekin huomattaisiin, varmastikin olisi omiaan laajentamaan katsetta ja lisäämään elämänkokemuksia. He koettavat asettaa padon elämän kuohuvan virran eteen, ja vaikka he eivät tiedäkään mitä he tekevät, vähentävät he siten avioliiton rikkautta ja kauneutta.

Uuden sukupolven nuorten ihmisten on ymmärrettävä, että molemmat kaipauksen virrat, jotka heissä suhisevat — elämänkokemusten ja kautta koko elämän kestävän avioliiton kaipaukset — eivät ole keskenään sovittamattomat. Uusi sukupolvi ojentakoon kätensä syleilemään tulevaisuuden rikkaampaa ja onnellisempaa elämää, joka jo etsii heidän elämässään ilmenemismuotoja.

Ellen Key näyttää pelkäävän naidun naisen toiminta-alojen laajentamista ja väittää, että naisen pyrkimys tuottavaan taikka korkeampaan henkiseen työhön vähentäisi hänen kestävyyttään ja kuntoisuuttaan äitinä.

Mutta tämä ei suinkaan ole mikään yleinen totuus. On kyllä totta, että sellainen naistyyppi on jo olemassa, mutta ei kuitenkaan enemmistönä. Useimmat ja parhaimmat naiset haluavat mennä naimisiin ja saada lapsia, vaikka toiselta puolen onkin sellaisia, jotka uneksivat jostakin

kauniimmasta avioliitosta kuin sellaisesta valekuvasta, jonka he ovat saaneet.

Rouva Stetson kirjoittaa seuraavasti:

"Mitä äitiyden fyysilliseen toimintaan tulee, niin ei voida todistaa, että naisen erikoistuminen sitä varten olisi kohottanut hänen kykyään täyttää sen vaatimukset, pikemmin on asianlaita päinvastoin. Mitä vapaammin äiti ottaa osaa jokapäiväiseen työhön, kuten on laita villien, talonpoikain ja työväestön keskuudessa, sitä helpompaa on hänelle kaikki se, mikä kuuluu äitiyden fyysillisiin toimiin, mikäli hän ei ole ylirasittunut.

Mitä enemmän nainen rajoittaa toimintansa vain sukupuoliseen toimintaan, kieltäytyen ansiotyöstä ja omaksuen sukupuoliyhteyden ainoaksi elinkeinokseen, sitä patologisemmaksi tulee hänen äitiytensä. Hänen liian voimakas kehityksensä sukupuoliyhteyttä silmällä pitäen, joka johtuu hänen taloudellisesta riippuvaisuudestaan mieheen nähden, on omiaan vaikuttamaan haitallisesti hänen kykyynsä kunnollisesti suorittaa elämänsä tärkeimmät velvollisuudet. Hän on silloin liian naisellinen täydellistä äitiyttä varten."

Minä olen vakuutettu siitä, että useimmilla meidän nuorista naisistamme on kaikki edellytykset ja mahdollisuudet rakastaa kokonaan ja täydellisesti. Sama on laita useimpien nuorten miesten. Selkeänäköinen ja lämminsydäminen

nuori mies meidän päivinämme on väsynyt harrastamaan sukupuoliyhteyttä useitten naisten kanssa — väsynyt moniavioisuuteen — sillä hän on saanut tarpeeksi tässä suhteessa isänsä ja toveriensa kokemuksista, ja hän on oppinut tuntemaan tällaisen yksiavioisuuden varjolla salaisesti harjoitettavan yhteiskuntaa jäytävän moniavioisuuden varjopuolet.

Mutta nykyäänkin tapahtuu usein, kuten edellisissä luvuissa jo olen osoittanut, että nuori mies, joka menee naimisiin, on vallan liian taitamaton voidakseen antaa vaimolleen kaiken mitä hän tarvitsee. Tästä on seurauksena pettymyksiä, jotka, kun ne ovat uusiintuneet, vihdoin saavat aikaan sen, että kummallakin puolen aletaan kaivata uutta seikkailua.

Eräs nuori mies sanoi minulle kerran: ”Tavallisen normaalisesti varustettu mies ei mitenkään voi vaimonsa kanssa jatkaa sukupuoliyhteyden harjoittamista havaittuaan, että se vaimolle on mitä vastenmielisintä. Mies pakoitetaan silloin menemään ’muitten luo’. Ja sitten meitä kutsutaan moniavioisiksi. Mutta me emme ole lainkaan moniavioisia. Avioliitto sensijaan on onneton erehdys”, oli hänen ankara tuomionsa.

Ei. He eivät olekaan moniavioisia, nyky- ja tulevan ajan parhaat miehet. Useimmat miehet meidänkään aikakautenamme eivät sielultaan ja mieleltään ole moniavioisia kaikista ulkonai-

sista merkeistä päättäen — siitäkään huolimatta, vaikka vain aniharva on ollut vaimolleen täysin uskollinen. Mutta he eivät tunne sukupuolielämän lakeja ja tallaavat maahan jo oraina juuri sen kauniin, mitä heidän sielunsa halajaa.

Niin alkaa sitten mies salaisesti (sillä ainakin näennäisesti onnellisissa avioliitoissa tapahtuu se salassa) etsiä uutta sukupuoliyhteyden harjoittamismuotoa ja hän "menee muitten luo". Se on kyllä varmaa, ettei hän tällöin löydä, eikä uskokaan löytävänsä sitä, mitä täydellisen avioliiton tulisi hänelle tarjota. Mutta hän tahtoo ainakin jossain määrin tyydyttää uusien seikkailujen kaipuunsa, hän tahtoo tuntea taas sulautuvansa yhdeksi jonkun toisen kanssa, joka tunne muuten, niin petosta kuin se onkin, kuitenkin on jotakin ihaninta, mitä elämä meille yleensä tarjoaa.

On vaikeata — ja monessa tapauksessa näyttää se suorastaan mahdottomalta — hyvän vaimon ymmärtää, mikä vetää miestä pois hänen luotansa. Kun tavat ja sovinnaisuuskäsitteet aina ovat rajoittaneet hänen mahdollisuuksiaan käyttää hyväkseen järkeään, ei hän huomaakaan, kuinka hänen mahdollisuutensa seurustelun y.m. harrastamiseen ja kehittämiseen hiljalleen supistuvat ja rajoittuvat. Kotielämä alkaa pysähtyä ja muuttuu kuin aidatuksi padoksi sensijaan, että se virtaisi edelleen kohti kau-

neuksien valtamerta. Mutta mies, hän pakenee vaistomaisesti kaikkea rajoitusta ja pysähdystä, ja prostitutsiooni on yksi näkyvimpiä pakoteitä, joita hän käyttää saadakseen mielelleen uutta virkistystä.

Nainen tuntee oikeutettua ja vaistomaista vastenmielisyyttä prostitutsioonia kohtaan, ja hän tuntee sellaisissa tapauksissa niin valtavaa mielipahaa, ettei hän edes yritäkään ymmärtää miestänsä ja hänen vaikuttimiaan.

Sellaiset naiset, jotka antautuvat miehille kyseenalaisissa tapauksissa — prostituoidut naiset — omaavat kuitenkin useissa tapauksissa ominaisuuksia, jotka eivät aina ole kokonaan fyysillisiä laadultaan, ja jotka usein juuri puuttuvat vaimolta hänen suhteessaan mieheensä — prostituoitu nainen osaa osoittaa tuntevansa suloista riemua ja iloa yhdynnän kestäessä. He tuntevat ja osaavat lisäksi useita sellaisia pieniä viehätyskeinoja, jotka eivät ainoastaan kohota yhdynnän riemua, vaan myöskin lisäävät sen täydellisyyttä ja samalla myöskin sen terveellisyyttä. Vaimon ei siis pitäisi tehdä niinkuin useimmat vaimot tekevät, että tyytyy esittämään vain passiivista myöntäjän osaa miehen rakkaudenosoitusten ja tunnustusten edessä, vaan hänen on esitettävä myöskin toimivan aktiivisen ihmisen osaa. Ilman molemminpuolista osanottoa ei koskaan saavuteta mitään täydellistä yhdyntää.

Jos hyvät vaimot oppisivat tämän, voisivat he — ilman että he silti lakkaisivat taistelemasta prostitutsioonia vastaan — paljon suuremmilla mahdollisuuksilla tehdä suurrynnistyksen pelastaakseen miehensä edelläkosketellusta yhteiskunnallisesta taudista.

On mahdollisesti vaikeata ja mahdotontakin löytää ulospääsyä likaisesta labyrintista, mutta vielä vaikeampaa se on, jos ei edes ymmärretä, että ollaan eksyksissä, ja jos ei edes jossain määrin pyritä tuntemaan tämän labyrintin rakennetta.

Tekopyhä aikakautemme ja miehen erinomainen kyky unohtaa naisen oikeudet ja tarpeet sekä pitää omaa tahtoaan vaimonsa lakina on aikaansaanut sen, että meidän aikamme mies ei yksinkertaisesti kykenekään kiihoittamaan siveätä naista fyysilliseen rakkauteen. Siten riistää hän naiselta ne toiviokuvat, joiden menettämistä hänkin valittaa, sillä hän tuntee romantiikan ja kauneuden puuttumisen lisäksi, että puuttuu vielä jotakin, korkeampaakin, joka saavutetaan ainoastaan täydellisellä aviollisella syleilyllä. Hän moittii vaimoansa ”kylmäksi” silloin, kun hänen pitäisi moittia itseään kykenemättömyydestä. Ja niin hakee hän sitten muualta niitä riemuja, joita vaimo olisi voinut hänelle lahjoittaa, jos hän vain olisi osannut ne ottaa häneltä. Ja kun vaimo saa tietää tällaisesta pyhyyden häpäisystä, täyttää hänen sydä-

mensä oikeutettu harmi, koska hän useimmissa tapauksissa ei suinkaan tiedä syytä tällaiseen menettelyyn.

Moninaisesti ja laajakantoisesti koko yhteiskuntarakennukseen kaikkina aikoina ja kaikissa maissa vaikuttavia ovat nämä rakkauden pyhiä peruslakeja vastaan tehdyt rikkomukset olleet. Mutta menneisyys ja sen historia on jo niin monasti käsitelty, että sen suhteen olkoon tähän asti sanottu jo tarpeeksi. Se polvi nuoria naisia ja vaimoja, joille minä puhun, kuuluu nyky- ja tulevaan aikaan, ja tulevaisuus on täynnä toiveita.

Jalossa yhteiskunnassa hallitsee rakkaus aina. Aviopuolisoitten keskinäinen rakkaus on korkein elämänilmaus, elämänilmaus, joka ei kauemmin enää saa esiintyä rikkirevittynä ja vain muutamien oikeutena.

Ystävien ja lapsien, tovereitten ja työtovereitten rakkaus ovat omiaan lisäämään ja kohottamaan miehen ja vaimon voimia. Ja antamalla yksilöllisten voimiensa sulautua yhdeksi, saavuttavat he tuloksia, joita ei juuri voida ajatellakaan, jos jompikumpi sallii tämän kehityksen omalta osaltaan pysähtyä taikka taantua.

Kehitys yhteiskunnassamme on jatkuvasti mennyt siihen suuntaan että yhä laajemmat joukot sen tekijöistä sulautuvat yhdeksi mitä moninaisimmilla aloilla. Niinpä voidaan sanoa, että yhteiskunta nykyään elää korkeam-

malla tasolla kuin sen yksityiset yksilöt ja se johtuu siitä, että yhteiskunta todellisuudessa on korkeampi kokonaisuus. Juuri tämä inhimillisten olentojen muodostama yhteiskunta, eivätkä sen yksilöt, on sittenkin loppujen lopuksi se, joka takaa meille tulevaisuuden maan päällä.

Kun kerran olemme oppineet käsittämään suhteemme yhteiskuntaan, tulee myöskin sen olla selvä, että yksilöitten terveys ja onni niistä riippuvine voimainkehityksineen ei kuulu ainoastaan yksilölle, vaan myöskin yhteiskunnalle, jonka jäsen yksilö on.

Täydellinen avioliiton onni, joka vahvistaa siihen osallistuneitten elinvoimia, ei tee yhteiskunnalle palveluksia ainoastaan synnyttämällä sille uusia työtätekeviä jäseniä, vaan se lisää myöskin siihen osallistuneitten yksilöitten työkykyä, sitä kykyä, jonka he joka tapauksessa käyttävät yhteiskunnan hyväksi, ja jonka kehittyminen ei siis yhteiskunnan kannaltakaan ole samantekevää.

Avioliiton tulee olla niin täydellinen ja tätä varten myöskin niin iloinen kuin suinkin, jotta ei niitä luovia voimia, jotka sen kautta päästetään toimimaan, hajoiteta tuottamattomaan toimintaan ja taitamattomuuden aiheuttamista syistä alhaisia toimia palvelemaan.

Jokaisen avioparin on oltava kuin suuret kauniit kynttilät, joita ei ole kätketty vakan alle, vaan jotka luovat valoa ja lämpöä ympärilleen.

XI.

ELÄMÄN IHMEET.

”Anna tietojesi kasvaa aina suurempaa täydellisyyttä kohti, mutta kehity samalla myöskin nöyryydessä.”

Tennyson.

Meitä ympäröivät maailmassa monet niin hämmästyttävät tapahtumat ja muutokset, että varmastikin kutsuisimme niitä hulluiksi mielikuvituksen luomiksi, elleivät ne alituisesti olisi ympärillämme.

Täytyy olla tavattoman tylsä ja välinpitämätön, ellei hämmästy ensi kerran kuultuaan, että näköjään niin yksinkertainen aine, kuin ilma, on kokoonpantu kahdesta kaasumaisesta pääaineesta sekä koko joukosta muita kaasuja. Molemmat näistä kaasuista ovat kuitenkin — niinkuin viininkin tulee olla — vedellä sekoitettuja ja kumpikin niistä esiintyy meidän silmissämme värittömänä höyrynä samoinkuin se niiden sekoitus, jota me kutsumme ilmaksi.

Vielä ihmeellisempi on veden kokoonpano. Sekin on kokoonpantu kahdesta kaasusta. Toi-

nen niistä on sama, joka on ilmassakin alkutekijänä, kun taas toinen on paljain silmin näkymätön, hajuton ja huomattavasti kevyempi.

Meren kuohuvat aallot ja virrat, jotka kantavat suuria laivoja yli selkien, ovat siis vain näkyvä kokoomus kahdesta näkymättömästä kaasusta, niiden yhteistyöstä. Kaikkea tätä voidaan hyvällä syyllä verrata aviollisen rakkauden mutkikkaaseen ja ihmeelliseen kehitykseen.

Ellis on käsitellyt yhtä aistillisen rakkauden mysterioista, kirjoittaen näin:

”Se, joka aina on sekoittanut ihmisten käsitykset sukupuolisesta rakkaudesta, on sen näennäisesti riittämättömät syyt — se ääretön erilaisuus, joka on noiden rajoitettujen limakalvojen, jotka juuri ovat sellaisen rakkauden päämäärä, ja sen maailmaasyleilevän hurmion välillä, joka on tämän rakkauden palkka. Remy de Gourmont on sanonut: 'Limakalvot kätkevät pimentoihinsa määrättömät rikkaudet.' Siinä on mysterio, jonka edessä sekä ajattelijan että taiteilijan on vaiettava.”

Minusta tuntuu kuitenkin siltä, kuin fysiologian viimeaikainen kehitys olisi jo avannut tien ainakin yhteen salaisuuden esikartanoista. Hormonit virtaavat jokaisen yksilön ruumiista yhdestä elimestä vaikuttaen siten toiseen ja koko hänen yksilöllisen elämänsä luonteeseen. Se näkyvä neste ja mitä hienoin tuoksu, joka aviollisen syleilyn kestäessä liikkuu miehen ja naisen

välillä, on kummallekin puolelle vaikutuksiltaan mitä tärkein. Minun käsitykseni mukaan ovat mies ja vaimo vain saman olion kaksi eri osaa. Siten muodostavat he yhteensä sekä ahtaassa tieteellisessä että runollisessakin merkityksessä yhteensä kokonaisuuden. Sanoissa: "Nämä kaksi tulevat yhdeksi lihaksi" on sekä aineellinen että henkinen totuus.

Rakkaus ei ole ainoastaan molemminpuolista kaipausta, joka yhdistää ja sitoo yhteen kaksi ihmistä, vaan tämä yhtyminen antaa myöskin vuorostaan alun uudelle rikkaalle, elävälle luomukselle.

Tällä minä en tarkoita sitä lihallista lasta, jonka vanhempien rakkaus synnyttää, vaan sitä salaperäistä ihmeellistä olentojen yhteyttä, jonka synnyttää miehen ja naisen aviollinen syleily. Se on jotakin uutta ja ihmeellistä, joka silloin ilmenee heissä, jotka ovat sidotut yhdeksi rakkauden siteillä, ja he muodostavat yhteensä arvon, joka huomattavasti ylittää heidän arvojensa aritmeettisen yhteenlaskutuloksen.

Tällaisen luomuksen täydellistyminen on niin harvoin koettu, ettemme vielä edes osaa täydelleen kuvitella sen mahdollisuuksia, mutta me aavistamme, että ne voimat, jotka silloin ovat liikkeellä, ovat valtavia voimia.

Nuorukaiset ja neitoset, joita rakkauden polttava voima vetää yhteen, tuntevat epämääräisesti, että heitä odottaa jokin suuri ja kaunis —

heistä tuntuu, kuin yhtyminen rakastetun kanssa tuottaisi heille voimia, joista naimattomilla ei ole edes aavistusta, ja joita ei millään sanoilla voida kuvata.

Vaikka nämä ennustukselliset unelmat eivät toteutuisikaan jokaiseen yksilöön nähden, toteutuvat ne kuitenkin sukuun nähden kokonaisuudessaan. Sillä nuoruuden unelmiin sisältyy lupaus tulevaisuuden todellisuuksista.

Me olemme jo niin tottuneet orgaanisen kehityksen oppiin, että me mielellämme pidämme koko nuoruuttamme ihmissuvun historian toistumana. Oikeaan osunut lausuma ”Ihmissuvun kehityksessä toistuu eläinsuvun kehitys” on saanut meidät keskittämään huomiomme siihen tosiseikkaan, että sikiön kehityksessä — niinhyvin ihmisten kuin eläintenkin — esiintyy monta piirrettä, jotka muistuttavat niitä kehityskausia, joita suku kokonaisuudessaan on saanut käydä läpi.

Se on kyllä totta, mutta meidän ei silti pidä jättää huomioonottamatta erästä toista piirrettä joka on luonteenomaista nuoruudelle — se on ennustuksellinen!

Ne nuoruudenunelmat, joiden täyttymistä luonnollisesti jokainen sydän odottaa, näyttävät useasti kalpenevan ja jäävän täyttymättä. Mutta tämä johtuu siitä, että nuoruuden ihmeelliseen voimaan ei ole liittynyt vastaavaa tietoa.

Ja niin ovat monet mahdollisuudet, joista olisi voinut tulla ihmeitä, saaneet kuihtua ja kuolla.

Mutta mitä täydellisemmäksi ehtii ihmiskunnan kehitys tulla, sitä suurempi tieto ja kokemus tulee nuorison osaksi jo silloin, kun se astuu elämään. Sillä tämä jalo ihanteitten palvominen, joka on ominaista jokaiselle uudelle turmeltumattomalle nuorisolle, on loppujen lopuksi yhdistyvä siihen viisauteen ja tarpeelliseen tietovarastoon, jonka menneet polvet ovat koonneet ja valmiiksi kokeilleet.

Nuorisoa on suojeltava niistä erehdyksistä ja suruista sekä itsetiedottomasta pyrkimyksestä oman onnensa hävittämiseen, joista tuskin kukaan meidän aikamme ihmisistä on jäänyt osattomaksi.

Vaikka minä olen vasta elänyt verrattain vähän aikaa ja tämän vuoksi en nähtävästikään vielä ole ehtinyt koota tarpeeksi kokemuksia, olen kuitenkin sekä itseni että monien lähimmäisteni suhteen kokenut tavattoman paljon levottomuutta ja katumusta, joka tietojen ja taidon avulla olisi voitu välttää. Tämän takia minun ei olekaan syytä odottaa siksi kunnes kokemukseni ja tutkimukseni mahdollisesti olisivat täydelliset ja kaikki olisi vain ammennettavissa valmiina, vaan minun on heti ojennettava lähimmäisilleni ne kypsät tähkät, jotka jo olen tietojen pelloilta kerännyt — voidakseni, mikäli mahdollista, auttaa heitä tuntemaan

oman itsensä. Näillä sanoilla tahdon lopettaa tämän pienen kirjani, joka — vaikka se onkin epätäydellinen — kuitenkin sisältää monia sellaisia totuuksia, jotka ovat nuorille tarpeen.

Kaikissa elämäntoiminnoissa, joihin älyllinen ja suusanallinen traditsioni vaikuttaa, joka muuten tapahtuu kaikkien ihmisten toimintojen suhteen, näyttää "vaisto" vähitellen kuolevan pois. Niinpä on ihmisäiti paljon kykenemättömämpi hoitamaan lapsiaan ilman apuneuvoja, kuin esimerkiksi kissa poikasiaan. Mutta sittenkin on ihmisäidillä tavattoman paljon suuremmat mahdollisuudet vaikuttaa lapsensa kehityksen suuntaan.

Samaa on minun mielestäni havaittavissa avioliiton suhteen. Joukko "sivistyneitä" tapoja, jotka perintönä ovat seuranneet vuosisatoja polvesta polveen, eivät ole ainoastaan ryöstäneet nuoriltamme suurinta osaa heidän parhaista vaistomaisista taidoistaan, vaan tuoneet vielä niiden sijaan useita rumia ja luonnonvastaisia tapoja.

Vaikka monet kirjoittavat lasten kasvatuksen taidosta, on vain aniharvoilla mitään sanottavaa avioelämän taidosta — ellemme ota lukuun niitä, jotka tahtovat toteuttaa joitakin omia opinkappaleitaan — usein teologisia, taikka luonnon omia lakeja vastaan taistelevia.

On tavattoman vaikeata antaa mitään määrättyä yleistä avioelämää koskevaa sääntöä,

koska eri yksilöt, myöskin samaan rotuun kuuluvat, äärettömästi eroavat toisistaan — nykyisten keinotekoisten olosuhteiden ja luonnottoman kiihoituksen takia, jotka ovat vallitsevia melkein kaikessa, mitä kutsutaan sivistykseksi. Jos suoritettaisiin vakava ja todellinen avioliittoa koskeva tutkimus kaikkia sen vaiheita ja yksityiskohtia myöten, tulisi siitä jättiläistyö. Ne, jotka osaksikin ovat yrittäneet sitä tehdä, ovat mielellään harhautuneet puhumaan vain muutamille abnormeille ihmisille ja jättäneet normaalisten, terveitten ja haaveellisten ihmisten tarpeet tässä suhteessa tyydyttämättä.

Senvuoksi ovatkin aviopuolisot joutuneet tekemään juuri niitä erehdyksiä, joilta heitä olisi ollut suojeltava, sekä sokeasti sotkeutuneet vaikeuksiin, jotka eivät suinkaan ole ihmiskunnan perintöä, vaan johtuvat meidän aikamme tyhmistä tavoista.

Olen kirjoittanut kirjani terveille ja normaaleille ihmisille, jotka menevät naimisiin täynnä toivoa ja tulevaisuudenuskoa.

Jos he oppivat tämän läksyn hyvin, voivat he mahdollisesti välttää muutamia niistä vaikeuksista, jotka ovat tuhonneet tuhansien onnen, mutta älkööt he silti kuvitelko, että he yksinomaan tämän avulla saavuttaisivat täydellisyyden. On lukemattoman paljon pikkuseikkoja, jotka kahden henkilön, jotka aikovat soveltua toisilleen, on otettava huomioon.

Jokaisen avioparin on hienotunteisesti ja hellästi kuunneltava ja tutkittava toinen toistaan ja pyrittävä oppimaan toistensa sisimmät toivomukset ja salaisuudet.

Toisinaan saattaa kyllä tapahtua niinkin, että aviopuolisot kaikesta tiedosta ja mitä parhaasta tahdosta huolimatta havaitsevat, etteivät koskaan voi sulautua yhdeksi. Tällainen murhenäytelmä ei ole tässä oikea aihe viivytykseen. Mutta useimmissa tapauksissa olisi onnettomuus paljon harvinaisempi kuin se on, jos rakastavaiset avioliittonsa ensimäisestä päivästä saakka koettaisivat oppia taidon mukautua ja soveltua toisilleen.

Meidän kaikkein syvimmät ja jaloimmat voimamme pakoittavat meidät antamaan yhä hellemmän ja korkeamman muodon sille yhteiskunnalliselle ihanteelle, jonka päämääränä on elinikäinen yksiavioisuus. Samalla kuin ajattelevaisten ja helläsydämisten ihmisten on helpotettava ja tasotettava tietä niille, jotka eivät luonnollisessa kehityksessä ole vielä päässeet näin pitkälle, on uudistajien harrastaessaan kasvannaisia ja oksia muistettava kuinka elämänpuun rungon tulee kasvaa. Nuorten sydämissä asuvaa kaunista rakkauden kunnioitusta on vahvistettava, ja heille on tehtävä selväksi, kuinka kaikkein parhain ja jaloin voidaan saavuttaa — sensijaan, että heidät eksytetään

kulkemaan vain kaikkihävittävän "vapaus"-huudon perässä.

Pettyneillä keski-ijän ihmisillä on tapana avioliiton aineellisista puolista puhuessaan katsella niitä pinnallisesti ja harmaassa arkivalaistuksessa. Nuoret sensijaan näkevät avioliiton unelmiensa valaistuksessa eivätkä huomaa kuinka unelmien pilvilinnat särkyvät ja pakenevat heti, kun he joutuvat kosketuksiin todellisen kovan elämän kanssa.

Todellisuuden muuttamiseksi taivaallisten unelmien veroiseksi tarvitaan enemmän kuin ihmisvoima — ainakin enemmän kuin meidän aikamme epätäydellisen ihmisen voima.

Mutta, missä taitavuus ja rakkaus yhdessä koettavat avioliitosta tehdä parhaan mahdollisen, siellä saavat puolisot tuntea esimakua taivaallisesta onnesta.

LISÄYKSIÄ.

I.

Yksi gynekologien tavallisimpia erehdyksiä on sekoittaa toisiinsa kuukautisten aika ja se ajanjakso, jolloin sukupuolinen halu on korkeimmillaan ja jota eläimistä puheenollen sanotaan kiima-ajaksi. Vieläpä hyvinkin uusissa ja muuten pätevissä teoksissa esiintyy tavantakaa sellaisia sanayhdistelmiä kuin "kiima- ja kuukautisten aika". Siinä siis rinnastetaan kiima-aika ja kuukautiset samanarvoisiksi, ja vanhemmissa kirjoissa suoraan sanotaan, että naisten kuukautisten aika vastaa eläinten kiima-aikaa*). Tämän erehdyksen on tehnyt m.m. vallan äskettäin tohtori Raymond Crawfurd Englannin Kuninkaallisen Lääkäriseuran julkaisussa.

Monet tutkijat ovat kuitenkin useita kehitty-

---

*) Tarkin selostus tästä asiasta on varmaankin Marshallin kirjassa "The Physiology of Reproduction". Viitataan myöskin J. Beardin kirjoitukseen Anat. Anzeigerissä 1897 sekä Heapen teokseen "Philosophical Trans", Royal Society 1894, 97.

neempiä eläimiä koskevissa tutkimuksissaan tulleet siihen ehdottomaan tulokseen, ettei eläinten kiima-ajalla ja naisten kuukautisilla ole mitään yhteyttä sekä ettei niitä voida rinnastaa. Näyttää tulleen jokseenkin selkeästi todistetuksi, että naisen kuukautiset aiheutuvat eräänlaisesta vuodosta munasarjoissa sekä ettei tämä vuoto suoranaisesti johdu munasadosta, vaikka sillä on jonkunverran yhteyttä senkin kanssa.

Pääasiallisimman tuloksen, johon tutkimus tähän saakka on tullut, on Marshall selostanut seuraavin rivein (Physiology of Reproduktion, sivu 69): "Martinin ja eräitten muitten kirjoitusten mukaan on naisella usein tavallisten kuukautisten jälkeen selvästi havaittava jälkivuoto, oestrusperioodi, jolloin sukuvietti on voimakkaampi kuin tavallisesti*). Vaikka hedelmöittyminen kaikesta päättäen saattaa tapahtua milloin hyvänsä kuukautisten väliajoillakin, näyttää kuitenkin siltä kuin naisella, samoinkuin ylemmillä imettäväisillä eläimilläkin, alkujaan olisi hedelmöittymisaika ollut rajoitettu määrättyyn oestrus- taikka pro-oestrus-ajanjaksoon kuukautisten jälkeen." Heape kirjoittaa tästä asiasta näin: "On usein kielletty, ettei

*) Uusin tutkimus on havainnut, että nainen hedelmöittyy helposti ajanjaksona, jota sanotaan oestrusperioodiksi sekä sen edellä ilmenneen pro-oestrus-perioodin aikana, jolloin tapahtuu valmistavia fysiologisia muutoksia hänessä.

naisella olisi erikoista oestrus-periodia kuukautisten jälkeen ja epäilemättä ovat sivistys ja uudenaikaiset yhteiskunnalliset olot hävittäneet luonnollisen sukuvietin heikkorakenteisilta yksilöiltä ja kiihoittaneet sen taas liialliseksi vahvempirakenteisissa. Oestrus-perioodi voi sen vuoksi hyvinkin olla kiistanalainen, mutta minä olen sitä mieltä, että sukuvietti siitä huolimatta silloin on huomattavin."

Melkein kaikilla villeillä eläimillä on oma kiima-aikansa, joka tavallisesti sattuu sellaiseen ajankohtaan, joka on tiineydelle sopivin, ja poikaset tulevat maailmaan silloin, kun niillä on parhaat mahdollisuudet jäädä elämään. Eläimillä ovatkin kiima-aika, munasato ja pentujen syntyminen järjestyneet hyvin sopusuhtaisesti. Ihmisten keskuudessa sensijaan ovat eskimot ainoat, joilla on pitempiä väliaikoja kiima-ajanjaksojen välillä. Väitetään nimittäin, että eskimojen keskuudessa saattaa kulua määrättynä vuodenaikana kuukausimääriä niin, ettei aviopuolisoilla ole ainoatakaan aviollista syleilyä.

II.

"KAREZZA"-JÄRJESTELMÄ.

Koska se kirja, jossa ylläolevalla nimellä selostetaan tätä järjestelmää, on kirjakaupoista loppunut, tahdon tässä — kyselyjä välttääkseni — selostaa sitä muutamin rivein. "Karezza" perustuu pääasiallisesti miehen kykyyn hallita siemenvuotonsa. Kun molemminpuolin on saavutettu tarvittava kiihoitus ja ruumiillinen yhtyminen on alkanut, koetetaan olla täysin rauhallinen sekä ruumiillisesti että sielullisesti. Tämä saavutetaan siten, että vältetään kaikkia ruumiillisia liikkeitä ja keskitetään kaikki ajatukset vain rakastettuun. On todennäköistä, että vahva ja mielikuvitusköyhä keskitason mies ei saa siten tyydytystä, mutta tunteellisemmat ja taiteellisemmat luonteet ja ruumiillisesti vähemmän vahvat henkilöt sen kyllä saavat. Olen kuullut useammalta kuin yhdeltä naiselta, että sitä on käytetty sekä, että sillä on ollut hyvin rauhoittava vaikutus hermoihin. On muutamia äärimmäisyysmiehiä, jotka pidättävät vuodon joka-ainoa kerta, kun taas toiset käyttävät tätä

järjestelmää ainoastaan määrättyinä kertoina niiden yhdyntöjen välillä, jolloin vuoto on saanut vapaasti tapahtua. Pääasiallisinta tässä järjestelmässä on se miehen tahdonlujuus, jolla hän määrää ja hallitsee sen vastavaikutuksen, jota yleensä on pidetty tahdosta riippumattomana. Minulla on kuitenkin sen suhteen niin vähän tietoja, etten tahdo sitä suositella enkä liioin tuomita. Monet ovat sillä kokeilleet menestyksellisesti ja eduksi terveydelleen.
